MARY RAYMOND

Era oare noapte?

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Faptul în sine nu era atât de catastrofal pe cât părea, nici măcar neaşteptat. Totuşi, survenind după şase săptămâni de neplăceri, fusese picătura care umpluse paharul…

Neil Hersey se postase în faţa ferestrei biroului său. Dar nu vedea nici Constitution Plaza, mai jos cu cincisprezece etaje, nici circulaţia care stânjenea străzile din Hartford la această oră a dimineţii.

— De acord, Bob, oftă el, lăsându-se să cadă în fotoliul său confortabil din piele. Te ascult… Suntem prieteni de prea mult timp pentru a-mi spune pe ocolite… Ştiu deja că nu este o problemă de preferinţă… Suntem conştienţi amândoi că sunt la fel de calificat pentru această afacere ca oricare altul. Şi ştiu de asemenea că Ryoden mă bănuise mai mult sau mai puţin, încă de anul trecut. Dar pentru un motiv pe care mi-l vei explica, şi-a schimbat dintr-odată părerea. Aşadar?…

Robert Balkan, vicepreşedinte executiv la Entreprises Ryoden, clătină încet din cap, apoi deschise mâinile în semn de neputinţă. Într-adevăr, prietenia care-i lega data de prea mult timp pentru a dori să-l mintă pe Neil.

— Informaţia a venit în mod direct de la Wittnauer-Douglass, îi dădu el drumul. Concedierea ta este considerată ca un gest de mărinimie, deoarece fie erai lăsat să pleci, fie te dădeau în judecată.

Neil îşi înăbuşi o înjurătură printre dinţi.

— Continuă, îl încurajă totuşi.

— Ei te fac responsabil de unele tranzacţii mai mult sau mai puţin… dubioase şi în mod direct de unele ilegalităţi. În propriul tău interes, amănuntele au rămas secrete. Întreprinderea va lua măsuri interne pentru a repara pagubele.

— Mă îndoiesc de asta.

— Ce-ţi pot spune oare, Neil? Acuzaţia a fost pronunţată fără nicio dovadă palpabilă, dar era totuşi suficientă pentru a-l scoate din sărite pe preşedintele consiliului. Un singur cuvânt strecurat la urechile lui a fost de-ajuns ca să pornească cruciada. Cineva de la Wittnauer-Douglass ştia cu exactitate ce făcea când a sunat. A intervenit apoi Ned Fallenworth şi iată…

Ned Fallenworth era preşedintele director general de la Ryoden. Bob avusese deja ocazia să condamne această stare de fapt, dar niciodată cu atâta vehemenţă ca acum.

— Nu m-am liniştit de când Ned mi-a adus la cunoştinţă decizia sa, continuă el. Întotdeauna a fost slab, îngust la mine… O minte îngustă cu o putere enormă!…

Incapabil să rămână nemişcat, Neil se ridică şi începu să măsoare cu paşi mari încăperea.

— Şase săptămâni, Bob, declară el cu maxilarele încleştate. Acest infern ţine de şase săptămâni. Mi se caută pricină fără încetare şi asta îmi compromite toate aspectele vieţii. Va trebui ca acest ghinion să se termine!

— Ai nevoie de bani? Dacă ai necazuri, eu…

— Nu, nu, îl întrerupse Neil cu un gest din mână. Îţi mulţumesc. Nu asta este problema. Cel puţin pentru moment. Dar în ceea ce priveşte viitorul meu, îmi este teamă să nu trebuie să renunţ la cariera de avocat, în acest oraş în orice caz, ceea ce este exact scopul lui Wittnauer-Douglass.

— Ar trebui să-i dai în judecată.

— Presupun că glumeşti?

Oprindu-se din mers, se aşează pe marginea biroului său, cu braţele încrucişate şi trăsăturile încordate.

— Ascultă, tu nu cunoşti compania la fel de bine ca mine. Primo, au prevăzut totul. Secundo, vor face în aşa fel ca procesul să dureze atât de mult, încât mă vor lăsa fără un ban. Şi terţio, oricare ar fi sfârşitul procesului, vor face o asemenea publicitate că şi puţina reputaţie ce-mi rămâne va fi distrusă până la sfârşitul poveştii. Sunt mai răi decât peştii carnivori, Bob…

— Atunci, de ce oare i-ai reprezentat?

— La dracu', pentru că nu ştiam! Asta-i cel mai înspăimântător. Nu ştiam.

Scutură din cap, în timp ce lovea cu pumnul lemnul lustruit al biroului.

— Eşti doar un om, Neil, îl linişti Bob. Ca noi toţi.

— Este puţin cam slabă consolarea…

— Regret că nu pot face mai mult, oftă Bob ridicându-se. Dar…

— Dar ţi-ai îndeplinit datoria de prieten şi acum este timpul să pleci… replică Neil.

— Am o întâlnire la ora trei.

Neil avu neplăcuta senzaţie că recunoaşte acel ton grăbit pe care-l foloseau toţi cei pe care-i considerase pe nedrept prieteni şi care, în mod ciudat, de şase săptămâni, păreau că se uită în altă parte îndată ce-l întâlneau… Arborând un zâmbet uşor dezamăgit, se hotărî să-l pună pe Bob la încercare.

— De fapt n-am văzut-o pe Julie de câteva luni. Ne vom întâlni pentru cină într-una din aceste seri, nu? sugeră el în timp ce-i strângea mâna.

— Desigur, răspunse Bob cu o grabă puţin exagerată.

Neil îl încoţi cu privirea în timp ce se îndepărta, evident uşurat că iese din birou. Se achitase de această sarcină neplăcută şi după o promisiune vagă, care nu-l

angaja cu nimic faţă de Neil, picase să se alăture rândurilor celor care traversau strada când îl întâlneau.

Descurajat, Neil se lăsă să cadă în fotoliul pe care-l ocupase Bob. Unde era oare dreptatea în toate astea?…

Putea înţelege cu exactitate de ce raporturile sale cu Wittnauer-Douglass se degradaseră după ce intervenise această poveste în urmă cu şase săptămâni. Existase o divergenţă de păreri peste care nu se putuse trece şi el nu-şi va mai putea continua munca în calitate de consilier juridic în cadrul companiei, cu atât mai mult cu cât ei nu-l doreau. Dar pentru asta trebuia oare să-i ruineze cariera şi reputaţia?

Toată viaţa îi fusese dată peste cap. La dracu', era prea nedrept!

De acord, pierduse Ryoden. Ar fi putut trăi şi fără, dacă n-ar fi pierdut de asemenea alţi trei clienţi importanţi în foarte puţin timp. Dar cu ce arme trebuia oare să lupte împotriva unui inamic atât de puternic, atât de influent?…

În toată viaţa sa, Neil Hersey nu fusese niciodată mai furios, mai trist şi mai neputincios. Nu se putea baza decât pe el. Dar, poate pentru prima da A, nu ştia de unde să pornească acţiunea. Gândurile i se învălmăşeau cu furie în minte şi nu reuşea să chibzuiască în mod clar.

Trebuia să facă ceva dacă nu dorea să înnebunească. Şi mai întâi, să iasă. Să iasă şi să-şi pună ordine în idei. Înconjurând biroul, frunzări agenda personală şi se opri la litera L. Lesser. Victoria Lesser. În câteva clipe, formă numărul şi o voce feminină îi răspunse.

— Neil Hersey, se anunţă el. Doamna Lesser este acolo, vă rog?

— Aşteptaţi, vă rog.

Neil aşteptă cu nerăbdare, masându-şi cu mâna liberă ceafa în timp ce şi-o imagina pe Victoria în blugi şi cu o cămaşă largă, ca de obicei, străbătând încăperile

spaţioase, de un lux discret, ale locuinţei sale.

Victoria Lesser era, cel puţin în ochii lui Neil, un personaj ieşit din comun. Datorită unui soţ pe care-l iubise cu veneraţie până la moartea lui, survenită cu şase ani în urmă, avea o avere absolut considerabilă şi o influenţă deloc de neglijat. De asemenea, se supunea cu înverşunare oricărui conformism, ceea ce Neil aprecia în mod deosebit. Fără să depăşească niciodată limitele bunei cuviinţe, reuşea să-şi atingă scopurile fixate, fără să facă rău nimănui, dar cu o încăpăţânare care nu se dezminţise de-a lungul anilor. Astăzi, la cincizeci şi doi de ani, Victoria călătorea, dădea recepţii recunoscute pentru succesul lor, urma cursuri de dans şi intenţiona să se lanseze în pictură. În plus, nu se limita la a fi interesantă şi înzestrată cu un umor nestăpânit şi spumos, avea o generozitate şi nişte calităţi sufleteşti excepţionale – din nefericire prea rare într-o lume unde puterea şi egoismul făceau legea.

— Neil Hersey?! Sunt sunată de o fantomă! exclamă o voce bucuroasă la celălalt capăt al firului. Sunt luni de zile de când n-am avut veşti de la dumneata.

— Ştiu, Victoria. Regret. Ce faci?

— Bine, dar nu asta este problema, răspunse ea, mai serioasă. Cum stai dumneata, Neil?

Evident, ar fi trebuit să-şi dea seama că Victoria va afla… Prietenul comun, care le făcuse cunoştinţă, lucra pentru Wittnauer-Douglass.

— Faptul că accepţi încă să-mi vorbeşti îmi ajunge pentru a-mi ridica moralul, îi replică el cu prudenţă.

— De ce aş refuza să-ţi vorbesc, te întreb? Ştiu de ce întâmplă, Neil. Îi cunosc pe cei care conduc Wittnauer-Douglass. Sau, mai exact, ştiu să-i recunosc pe şerpii care s-au strecurat acolo. În ceea ce te priveşte, te-am judecat deja cu mult timp în urmă. N-am uitat ce ai făcut pentru nepoata mea. Îţi spun toate astea deoarece sunt conştientă

de plasa în care te zbaţi…

— Acum înţelegi şi că am nevoie să mă aerisesc, Victoria. Nu reuşesc să mai gândesc, sunt foarte furios. Am nevoie de linişte. Şi de singurătate.

— Ceva de genul unei insule pustii aflate în largul coastelor de la Maine, de exemplu?

Un zâmbet uşor se contură pe buzele lui Neil.

— Da, de exemplu.

— Este a dumitale.

— Nu este nimeni acolo, acum?

— În octombrie? Glumeşti. Dacă nu sunt cel puţin treizeci de grade la umbră, oamenii nu se deranjează. Nu, nu… Te poţi duce acolo complet liniştit. Şi pentru cât timp vei dori.

— Două săptămâni ar trebui să-mi ajungă. Dacă n-am găsit o soluţie până atunci…

— Dacă pot face ceva, indiferent ce, Neil, nu ezita. De acord?

Neil găsi în această propoziţie încurajarea pe care pretinşii lui prieteni nu i-o dăduseră.

— De acord. Sper să plec cât mai repede posibil. Dar va trebui să-mi explici cum ajung acolo.

— Îndată ce vei fi la Spruce Head, întreabă de Thomas Nye. Este un tip înalt, cu o barbă roşcată şi mare. Un pescar de homari. Îl voi anunţa ca să te însoţească până la insulă.

După ce promise s-o sune din nou la întoarcerea sa, Neil închise, apoi, cu ajutorul secretarei, anulă toate întâlnirile din viitoarele două săptămâni. Ceea ce nu fu greu, dat fiind declinul afacerilor sale din ultimul timp. În cele din urmă organiză o scurtă întâlnire, pe neaşteptate, cu cei doi asociaţi tineri, dându-le directive despre ceea ce trebuie să facă în lipsa lui.

Pentru prima dată, Neil Hersey îşi părăsi biroul

lăsând servieta-diplomat în urma lui, doar cu o mână de havane în buzunar.

* * *

Deirdre Joyce străpunse cu privirea ghipsul nou-nouţ care-i strângea piciorul, de sub genunchi până la vârful degetelor.

— Este o lovitură a sorţii, Deirdre, comentă mama sa cu filosofie… Sunt luni de zile de când încerc să te avertizez, dar nu vrei să mă asculţi. În consecinţă, trebuia ca cineva mai sus plasat decât mine să se amestece. Locul tău este în afacerea familiei, cu sora ta şi nu într-un curs de aerobic.

— Te asigur că faptul că predau gimnastică aerobică n-are nimic de-a face cu ghipsul meu, protestă Deirdre. Pur şi simplu am ratat o treaptă. Este vorba de neatenţie şi data viitoare aş face mai bine să mă uit pe unde calc…

— Mesajul, persistă Maria Joyce, este că ai acum în faţa ta câteva săptămâni pentru a o ajuta pe Sandra.

Deirdre întoarse capul spre sora sa.

— Îmi pare rău, Sandra. Nu pot.

— De ce nu, Deirdre?

Înaltă şi brunetă, Sandra moştenise fizicul mamei sale. Dimpotrivă, Deirdre era mică şi părul său de culoare deschisă avea uneori reflexe de aur.

— Ai urmat aceleaşi studii ca mine şi eşti la fel de calificată, insistă Sandra.

— N-am nici răbdarea, nici temperamentul necesar.

Maria scutură din cap cu nerăbdare.

— Temperamentul n-are nimic de-a face cu asta. Tu ai hotărât pur şi simplu într-o zi să alegi calea cea mai uşoară. Ei bine, ai văzut unde duce această cale…

Deirdre închise ochii şi se afundă mai adânc în perne. După patru zile de repaus forţat în acest pat de spital, se simţea slăbită, ceea ce o contraria puternic. Mai ales că, în

mod firesc, nici nu se punea problema să-şi calmeze nervii într-o baie caldă. Aşadar, a pretinde că era agasată era un superb exemplu de eufemism.

— Mamă… Am mai discutat de câteva ori asta, oftă ea. Poate că tu şi tata aţi visat această afacere de familie, dar era visul vostru, nu al meu. Eu nu vreau aşa ceva. Este o muncă prea organizată, prea pretenţioasă. Am încercat deja şi s-a soldat cu un dezastru.

— Numai opt luni, obiectă Maria. Şi au trecut ani de atunci…

— Mama ta are dreptate, Deirdre.

Această voce gravă, uşor răguşită, aparţinea unchiului Deirdrei care, evident, se hotărâse să iasă din mutismul său pentru a interveni.

— În acea perioadă abia ieşisei din colegiu şi n-ai avut timp să te acomodezi. Eşti o învingătoare, ca tatăl tău, dar atunci erai prea tânără şi te-ai lăsat depăşită de evenimente. Ai abandonat prea curând.

— Eu mă cunosc, argumentă cu fermitate Deirdre. Nu sunt făcută pentru lumea afacerilor. Am poate aptitudinile necesare, dar emoţional n-o suport. Reuniunile, telefoanele, prânzurile între asociaţi… Nu, mulţumesc, este prea puţin pentru mine. În scurt timp, aş înnebuni. Aşadar, fie-vă milă şi lăsaţi-mă în afara acestei probleme.

— Deirdre… Am nevoie de tine, insistă Sandra, Totul este atât de încâlcit de când a murit tata…

Allan Joyce se stinsese uşor în somn, cu şase luni mai înainte, fără să ştie că decesul lui va provoca în sânul întreprinderii o asemenea bulversare.

— Această conversaţie nu duce nicăieri, oftă Deirdre. Când veţi fi gata să recunoaşteţi că nimeni dintre voi n-are capacitatea de a-l înlocui în fruntea companiei, atunci poate vă veţi hotărî să angajaţi un ajutor din afară…

— Nici nu se pune problema. Fără străini în Entreprise Joyce! se revoltă Maria.

— Atunci unde te vei duce să cauţi persoanele potrivite, mamă?!… Tu nu poţi conduce compania, nu mai mult ca Sandra. Unchiul Peter este la fel de nefolositor ca unchiul Max şi eu sunt singura suficient de lucidă ca să admit că timpurile s-au schimbat.

Scutură din cap, exasperată.

— Ceea ce nu înţeleg, este cum de compania funcţionează încă. Dar pentru cât timp? Trebuie să vinzi, mamă. Dacă nu, trebuie să angajezi un preşedinte, mai mulţi vicepreşedinţi şi…

— Îi avem deja, i-o tăie Maria. Nu, tot ceea ce ne trebuie, este un coordonator. Numai tu poţi salva afacerea.

— Mamă… Am o migrenă îngrozitoare şi am impresia că-mi va exploda capul. Unchiule Peter, ai putea s-o conduci pe mama acasă?

— O clipă, Deirdre, obiectă Maria. Nu-mi prea place să fiu concediată astfel. Eşti egoistă. Nu te simţi oare puţin responsabilă pentru familia ta?

— Ah, nu, te rog, mamă. Nu încerca să mă scoţi vinovată.

— Bine, cum vrei, oftă Maria ridicându-se. Vom mai discuta despre asta mâine, la ieşirea ta. Vom veni să te luăm pentru a te conduce acasă şi…

— Mă întorc la mine…

— La tine? Cu un picior rupt? Nu fi proastă. Nu vei putea urca scara.

— Dacă nu mai sunt capabilă să urc o nenorocită de scară, poate îmi vei explica în ce fel aş putea conduce o întreprindere multimilionară de la etajul al şaptesprezecelea?

— Există ascensoare.

— Nu asta este problema!

Deirdre îşi ascunse faţa în mâini. Frustrarea îi sporea treptat durerea de cap.

— Mâine, spuse ea cu un calm prefăcut, ies din spital şi mă întorc la mine. Apoi, voi hotărî. Dar în orice caz, puteţi fi siguri că nu mă veţi întâlni pe culoare la Entreprises Joyce.

Maria strânse din buze, apoi se aplecă asupra fiicei sale.

— Eşti obosită. După o noapte de somn bun vei fi cu siguranţă într-o dispoziţie mai bună…

Deirdre strânse din dinţi şi aşteptă ca vizitatorii să părăsească încăperea pentru a-şi relaxa muşchii încordaţi.

De ce oare trebuia să-şi fractureze glezna în trei locuri?! Imobilizată în acest pat, incapabilă să se deplaseze, simţea cum umbra unei depresii aluneca încet asupra ei.

Viitorul ei era un enorm semn de întrebare. Cel puţin şase săptămâni în ghips. Şi apoi o perioadă lungă şi plictisitoare de recuperare. Numai Dumnezeu ştia când va putea începe să predea din nou…

Şi cum un necaz nu vine niciodată singur, i se cerea să-l rezolve şi pe cel al familiei. Dar despre acesta în mod absolut şi necondiţionat, nu discuta.

Îşi iubea cariera pe care şi-o alesese. Datorită perseverenţei, reuşise să devină „regina aerobicului” în micul regat al clubului sportiv în care preda.

În plus, această carieră îi oferise o scuză ideală pentru a se îndepărta de Entreprises Joyce. Până astăzi…

Epuizată, înghiţi două aspirine care reuşiră, după câteva minute, să-i potolească migrena. Din nefericire, ele nu reuşiră să-i rezolve problema. Perspectiva ca începând de a doua zi dimineaţă să se afle la discreţia familiei, era în sinea ei insuportabilă. Dacă cel puţin s-ar putea retrage pe o insulă pustie, departe de toate…

O insulă pustie? Stimulată de un impuls brusc, Deirdre luă telefonul şi formă numărul de la informaţii. Trei minute mai târziu servitoarea Victoriei Lesser îi cerea să aibă câteva clipe răbdare până când o va anunţa pe „doamna”…

Dintre toţi prietenii familiei pe care-i cunoscuse în douăzeci de ani, Victoria Lesser era favorita sa. Înzestrată cu o personalitate excepţională, reuşea să cucerească prin amabilitatea şi umorul său toţi oamenii care aveau norocul să-i fie aproape.

— Cărui fapt datorez plăcerea de a te auzi? întrebă Victoria fără niciun preambul.

— Ca întotdeauna, providenţei, glumi Deirdre. Ce faci, Victoria?

— Nu prea rău. Totuşi, mă voi simţi mai bine după un duş. Tocmai eram în grădină şi sunt plină de pământ până la coate.

Deirdre zâmbi. N-o sunase pe Victoria de câteva luni şi totuşi putea întreţine cu ea o conversaţie de parcă se văzuseră în ajun. În ciuda celor douăzeci de ani care le despărţea, prietenia lor era preţioasă.

— Ce s-a întâmplat, Deirdre? Au început să te plictisească iar, nu-i aşa?

O altă calitate a Victoriei era o intuiţie ascuţită.

— Din nefericire, da, consimţi tânăra. Numai că, de data aceasta, sunt într-o stare de debilitate fizică. Mi-am rupt piciorul. Arăt bine… Eu, superatleta, ţintuită în pat cu un ghips! Să nu râzi de mine, Victoria…

— Nu, nu.

— Te pot auzi zâmbind.

— Sau chiar plângând. Este într-adevăr stupid.

— Da, am impresia că nu mai este mult şi înnebunesc. Nu le pot scăpa, Victoria. Mă vor hărţui până când voi ceda sau până când îmi voi pierde minţile. Nu voi

avea un minut de linişte decât dacă…

Nu fusese nevoie să termine fraza, Victoria ghicise deja.

— Te gândeşti la insulă…

— Da, dacă este posibil. Mi-ai vorbit atât de des despre ea, dar n-am avut niciodată timp. Acum, este ceea ce, fără îndoială, mi-ar conveni de minune. Departe de tot, liniştită, izolată…

— Fără telefon.

— Ce minune!

— Mmm, murmură Victoria, gândindu-se rapid. Când te gândeşti să pleci acolo?

Pentru prima dată de la căzătura sa pe scară, Deirdre avu senzaţia că, în sfârşit, de pe viitorul negru pe care-l prevedea, se ridică o perdea.

— Îndată ce se poate! exclamă ea. De ce nu, mâine? Nu va trebui decât să-mi dai indicaţiile.

Victoria se execută, dându-i informaţiile necesare.

— Te va putea însoţi cineva până acolo?

— Nu, voi conduce eu însămi.

— Dar… şi piciorul tău?

— Dreptul mi-a rămas valid. Şi maşina mea este automată. Bun, o dată ajunsă la Spruce Head, ce trebuie să fac?

— Să porneşti în căutarea unui anume Thomas Nye. Este un timp înalt cu o barbă roşie şi mare. Un pescar de homari. Îl voi anunţa să te însoţească până la insulă.

— Eşti o adevărată prietenă, Victoria, oftă Deirdre. Mi-ai salvat viaţa.

— Sper, răspunse Victoria cu prudenţă. Sună-mă când te întorci…

— Promit.

După ce Deirdre închise, Victoria formă un număr de telefon. Pentru a doua oară în acea zi, îl suna pe Thomas

Nye. Când lăsă receptorul în furcă, avea un zâmbet ciudat de satisfăcut.

* * *

Ploua mereu. Torenţial. De patru ore, ştergătoarele dansau obsedant pe parbriz. Din Connecticut în Maine, timpul era de o uniformitate exasperantă.

Într-o dispoziţie la fel de sumbră ca cerul înnorat, Neil opri Chevroletul negru de-a lungul unui chei al micului port din Spruce Head. În afara unei rafale de vânt şi a ploii care-l lovi, fu întâmpinat de un miros de peşte mort puţin plăcut, imediat ce ieşi din maşină. Înăbuşindu-şi o înjurătură în timp ce-şi luă bluzonul de pe scaunul din spate, alergă repede spre clădirea cea mai apropiată.

Prima uşă pe care o deschise dădea într-un fel de birou cu pereţii goi, în care stăteau trei bărbaţi. Deşi conversaţia lor se opri în faţa intrusului, Neil se îndoia că întrerupsese ceva important. Toţi ţineau în mână câte o ceaşcă de cafea aburindă şi salopetele lor umede nu te făceau să te gândeşti chiar la o întâlnire de oameni de afaceri.

— Scuzaţi-mă, îl caut pe Thomas Nye, declară Neil. Un tip înalt cu o barbă mare, roşie.

— La o sută de metri de aici, o stradă la dreapta… Este o casă cu obloane roşii, îl informă sobru unul dintre bărbaţi, cu un gest laconic al mâinii.

Mulţumind cu o înclinare a capului, Neil închise uşa şi se întoarse la maşină.

Casa era micuţă, plasată între alte două locuinţe mai impozante. Dacă ar fi fost mai bine dispus poate i-ar fi găsit un anumit farmec, în ciuda vopselei care se desprindea în straturi de pe faţadă.

După ce-şi parcă maşina de-a lungul trotuarului, se grăbi spre peron şi ciocăni ferm la uşă pentru a încerca să acopere şuieratul vântului. Uşa se deschise îndată şi apăru

un tip înalt cu o barbă mare, roşie.

— Thomas Nye? întrebă Neil schiţând un zâmbet.

Bărbatul dădu din cap şi se dădu într-o parte pentru a-şi lăsa musafirul să intre, ceea ce acesta acceptă fără ezitare.

* * *

Nicio oră mai târziu, Deirdre se oprea în faţa aceleiaşi case. Şi în spatele unei maşini negre sport. Chiar dacă n-ar fi văzut numărul de înmatriculare de Connecticut, ar fi pariat că nu era maşina unui pescar de homari…

În mod cert, Thomas Nye avea un invitat şi această idee nu putea decât s-o tulbure. Nu arăta tocmai bine în acel moment pentru a întâlni indiferent pe cine. Mai avusese o şansă în necazul său… Un trecător pe chei îi putuse da informaţii, evitând să iasă din maşină şi să fie udată până la piele. Problema era că trebuia totuşi să se hotărască să coboare din Fordul său. Ceea ce însemna să-şi ia cârjele, să-şi ducă piciorul imobilizat la stânga frânei şi să reuşească să se extragă din maşină. Totul sub o ploaie torenţială.

În sfârşit… Oftând adânc, se resemna şi se lansă în aventură.

Când ajunse la uşa casei, Deirdre era în pragul unei crize de nervi. Ceea ce trebuia să-i ia unei persoane normal constituite zece secunde, tocmai o obligase pe ea la aproape trei minute de eforturi. Părul din care apa îi picura pe faţă şi hainele sale cântăreau parcă tone.

}mându-se într-un echilibru precar pe o singură cârjă, ciocăni în uşă. Aceasta se deschise aproape imediat şi apăru un tip înalt cu o barbă mare roşie.

— Thomas Nye, oftă ea, uşurată.

Şchiopătând, îl urmă într-un mic salon unde îl remarcă imediat instalat într-un fotoliu, în apropiere de un

şemineu mic, pe cel care bănuia că era proprietarul Chevroletului negru.

— Luaţi loc… spuse Thomas Nye, înainte de a se aşeza în faţa unei mese acoperite de ceea ce păreau a fi facturi.

— Nu… plecăm? întrebă ea.

— Nu imediat.

— Probabil din cauza timpului?

Pescarul de homari scoase un fel de mormăit pe care ea îl interpretă ca pe o acceptare.

— Ştiţi oare cât timp va trebui să aşteptăm? se încumetă ea să-l mai întrebe, descurajată.

— Până când vremea proastă se va opri, răspunse Thomas ridicând din umeri.

— Dar poate ploua zile în şir, protestă ea slab.

— Nu ploaia este problema. Vântul este cel care deranjează.

Ca pentru a-i confirma spusele, o rafală suflă dintr-odată, făcând să se trântească unul din obloane.

— Văd, oftă ea. Şi ce se prevede la buletinul meteorologic?

Thomas Nye afişă un aer de îndoială.

— Nu ştiu. Dar asta poate dura o oră, poate două, poate douăsprezece…

Deirdre se lăsă cu greutate pe cârje. Douăsprezece ore? Cum ar putea oare avea răbdare în tot acest timp? Hotărât lucru, această călătorie nu se anunţa sub cele mai bune auspicii. În mod discret, aruncă o privire spre bărbatul instalat în apropierea şemineului. Era adâncit într-un fotoliu, cu mâinile sprijinite pe braţele acestuia şi picioarele întinse în faţa lui, cu gleznele încrucişate.

— Luaţi loc, vă rog, insistă Thomas agitându-şi stiloul spre o canapea cu ţesătura uzată.

În disperare de cauză, Deirdre n-avu altă scăpare

decât să se supună. Un arc scârţâi când se instală pe perna destrămată. Ridicând capul, îl observă pe bărbatul care tocmai o pironea cu privirea.

— Vă deranjează ceva? îi aruncă ea în silă.

El afişă un fel de zâmbet ironic.

— Vă admiram ţinuta… îi răspunse el pe un ton încărcat de sarcasm.

— Mulţumesc, răspunse ea cu o voce mieroasă. Sunt fericită că vă place…

De fapt, când nu ploua, treningul ei roz era ceea ce avea mai confortabil în aceste împrejurări. Bineînţeles, şosetele groase portocalii erau poate puţin cam bătătoare la ochi, ca şi legătura de un albastru electric ce-i strângea fruntea, dar oricum nu putea trece neobservată cu piciorul său, aşadar…

Şi apoi, în scurt timp, va fi singură pe insula sa. Cel puţin aşa spera. Înălţă capul spre Thomas Nye. El îi întorsese spatele, aplecat asupra muncii sale. Puţin amabil, se gândi ea. Sau pur şi simplu rezervat. Poate timid… De ce nu? Oricum, părea scump la vorbă şi nici măcar nu i-l prezentase pe musafirul său. Ceea ce era mai bine, până la urmă.

Cu prudenţă, îşi lăsă privirea să alunece spre bărbatul care nu-şi schimbase poziţia de la intrarea ei în acest salon. Nu era genul de persoană care să atragă simpatia… Mai ales că, judecând după cuta de îngrijorare care-i brăzda fruntea, părea că are şi el destule probleme. Şi acum, nu prea avea loc de compasiune pentru semenul său.

Exact în acelaşi moment, prin mintea lui Neil treceau gânduri similare. Era destul de mult timp de când nu văzuse ceva atât de înduioşător ca această tânără care stătea pe canapea. Desigur, hainele ude şi părul din care picura apa n-o ajutau deloc să aibă un aer radios, dar avea

ceva mai mult de atât… Ploaia n-avea nimic de-a face cu faptul că avea un picior în ghips şi că faţa îi era ciudat de palidă. Nici că nerăbdarea sa friza exasperarea. Fără îndoială, Thomas Nye o va conduce spre una din numeroasele insule din largul Golfului Maine.

Dar îi erau de-ajuns grijile lui fără a se mai încărca şi cu cele ale altora.

— Domnule Nye?… începu Deirdre.

— Thomas.

— Thomas, reluă ea. Cât timp trebuie să dureze traversarea?

— Două ore.

Ea se uită scurt la ceas, făcând acelaşi calcul rapid ca Neil.

— Dar dacă mai aşteptăm mult timp, se va face noapte…

— Totul depinde de vânt, repetă el. Poate nu se va potoli decât mâine dimineaţă.

— Mâine? Dar nu se poate. Nu voi avea unde să dorm! exclamă ea.

— Pot să vă găzduiesc eu.

Ca şi când asta ar putea rezolva problema! se gândi ea, ridicând ochii spre cer. Şi îşi spuse în sinea sa că ar fi putut sta în faţa unui foc din şemineu, întinsă pe o mochetă groasă, cu o carte bună.

Neil îşi încleştă maxilarele. Perspectiva de a-şi petrece o noapte la un pescar n-avea nimic deosebit de pasionant. Dacă nu era vântul ăsta blestemat, s-ar fi aflat probabil pe o canapea confortabilă, cu un pahar de whisky în mână, departe de tot. Singur…

— Cum hotărâţi că este timpul să plecăm? întrebă el pe neaşteptate.

— Ascultând comunicatele meteo ale marinei.

— Şi le ascultaţi des?

Fără să răspundă, Thomas se ridică şi ieşi din încăpere.

— Unde a plecat? se miră ea.

— Să asculte buletinul meteo, îi replică Neil pe un ton sigur.

— De unde ştiţi?

— N-auziţi zgomotul radioului?

— Cum aş putea să-l aud cu această furtună? se enervă ea, sprijinindu-şi capul de spătar.

Câteva clipe mai târziu, Thomas reapăru.

— Vântul se domoleşte.

— Atunci, putem pleca? întrebară amândoi, aproape în acelaşi timp.

— Nu încă. Voi verifica peste o jumătate de oră, declară el afundându-se din nou în facturi.

Niciodată minutele nu părură să se scurgă mai lent. Atât pentru Neil cât şi pentru Deirdre. Amândoi se izolară din nou într-o tăcere apăsătoare, străduindu-se să-şi menţină optimismul deja pus în pericol, imaginându-şi limanul de pace care-i aştepta peste câteva mile de aici.

În cele din urmă, Thomas se ridică din nou. Când reveni din încăperea vecină, chipul lui nu arăta nicio expresie. Dar, începu să-şi adune calm hârtiile, apoi îşi luă bluzonul.

Numai atunci schiţă un semn către „invitaţii" săi. Era timpul de plecare.

Capitolul 2

Poate că furtuna se domolise pe ocean, căci Deirdre nu văzu nicio diferenţă când ieşiră. Şchiopătă până la maşina sa şi sub instrucţiunile lui Thomas o gară pe o alee privată, la câţiva metri de casă. Îşi transferă apoi geanta mare din piele în camioneta lui Thomas, imitată de tovarăşul său de călătorie, apoi se urcă în faţa vehiculului, pentru a se aşeza la mijloc între cei doi bărbaţi.

Când în cele din urmă ajunseră la ambarcaţiune, era îngheţată şi epuizată. Pe deasupra, piciorul o durea şi hainele nu avuseseră deloc ocazia să se usuce.

Coşmarul continua… Din fericire, acum spera că va ajunge pe insulă înainte de asfinţit. Chircită în bluzonul ei căptuşit, privea micul port din Spruce Head dispărând în ceaţă, apoi îşi concentră gândurile asupra insulei pe care şi-o imagină acoperită cu pini parfumaţi, scăldată într-un soare strălucitor şi propice meditaţiei şi liniştii.

Liniştea… se gândi Neil la rândul său. Peste două ore ar trebui să pună piciorul pe acea insulă încântătoare. Numai dacă ar putea să lase toate necazurile sale pe continent. Din nefericire, nu era în vacanţă. Era în curs de concediere, ceea ce era foarte diferit.

O voce în sinea lui îl acuza că fugise. Era oricum mai puţin decât îi reproşau cei răi de gură. La urma urmei, poate fugise într-adevăr. Poate astfel semnase constatarea unui eşec.

Poate… poate… Totul era foarte deprimant. Dacă persista să gândească astfel, când va debarca pe insulă va fi complet distrus emoţional. Trebuia să-şi revină şi să înceteze de a mai fi urmărit de gânduri negre.

Întoarse încet capul spre tânăra aşezată în apropierea lui pe o bancă în cabina îngustă.

— Nu vi se pare o prostie să ieşiţi într-o asemenea stare? întrebă el, arătând cu bărbia spre ghipsul care se ghicea sub pantalonul de trening.

— Poftim?…

— Nu vi se pare…

— Da, am înţeles, i-o tăie ea cu asprime. Nu-mi venea să cred că puteţi fi atât de dezagreabil, asta-i tot. Oare mama dumneavoastră nu v-a învăţat niciodată bunele maniere?

— Oh, ba da. Dar cum în acest moment nu este aici,

pot spune ce-mi place. Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Nu merită osteneala.

Ea se întoarse pentru a-l privi pe Thomas, aşezat în faţa cârmei. Corpul său urma cu supleţe mişcările ondulatorii ale ambarcaţiunii şi Deirdre îl ividia pentru îndelungata sa obişnuinţă cu tangajul... Pentru a nu da atenţie greţurilor care ameninţau să nu-i dea pace, schiţă un zâmbet observând cascheta de base-ball de care Thomas nu se despărţise de când ieşiseră din casă.

— Sunteţi fan al echipei Yankees, Thomas? întrebă ea cu amabilitate.

— Când câştigă, îi replică el cu elocinţa care-l caracteriza.

— Veniţi de la New York, nu-i aşa? mai întrebă ea, încrezându-se în accentul său.

— Da.

— Mai aveţi pe cineva din familie, acolo?

— Puţini.

— Şi ce făceaţi înainte de a pescui homari?

— Lăsaţi-l pe acest om în pace, interveni Neil oftând. Răspunsurile lui nu sunt prea încurajatoare. Dacă vreţi să vorbiţi, nu cu el o veţi face.

Deirdre îl străpunse cu privirea.

— Este un pescar din Maine. Toţi sunt la fel de puţin vorbăreţi.

— Dar el nu este din Maine. Ceea ce înseamnă că mutismul lui este o opţiune.

— Este regretabil că nu este şi a dumneavoastră, ripostă ea. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de dezagreabil.

Încrucişându-şi braţele la piept, strânse din buze şi îşi aţinti privirea în faţa ei.

Timpul trecea. Greţurile Deirdrei deveniră mai insistente. Trebui să execute câteva respiraţii de yoga

pentru a veni de hac indispoziţiei provocate atât de balansarea ambarcaţiunii, cât şi de mirosul de peşte şi de lemn ud.

În cele din urmă vorbi din nou, adresându-se în mod făţiş lui Thomas.

— Drumul durează mai mult de două ore, pe această vreme?

— Vântul este în spatele nostru. Avem noroc.

Ea dădu din cap, satisfăcută de aceste cuvinte de încurajare. Primele pe care le auzise de mult timp. Apoi îşi ridică piciorul valid sub bărbie şi îşi cuprinse genunchiul cu braţele.

— Sunteţi foarte palidă, comentă Neil alături de ea. Sunteţi oare bolnavă?

— Mă simt bine, mulţumesc.

— Sunteţi probabil bolnavă, insistă el exasperant.

Ea se întoarse brusc spre el, cu ochii strălucitori de mânie.

— Asta v-ar face plăcere, nu-i aşa? V-ar da asigurări că nu sunteţi singurul care suferă de rău de mare…

— Eu sunt obişnuit cu tangajul. Practic cu regularitate sportul cu vele.

— Eu de asemenea, minţi ea, înainte de a se adresa din nou lui Thomas. În cât timp vom ajunge?

— Suntem la jumătatea drumului.

Încă o oră de aşteptare nerăbdătoare.

— Mă veţi putea lăsa pe mine prima, vă rog? întrebă ea cât mai fermecător posibil.

— Sunt în drum spre insula Victoriei, o informă el.

Deşi Thomas n-o privea, ea schiţă un uşor zâmbet.

— Mulţumesc, spuse ea instalându-se din nou confortabil în măsura în care era posibil.

Evită cu grijă să-l privească pe vecinul său. Simpla lui vedere o irita. Şi Dumnezeu ştia că nu avea nevoie de

indispoziţii suplimentare acum.

Neil era pierdut în gândurile sale. Sportul cu vele… Da, făcuse efectiv. Nancy avea o ambarcaţiune. Ea adora ambarcaţiunile. Fără îndoială îl adora şi pe el, dar asta îl ducea cu gândul în trecut, când ţinea lumea în căuşul palmelor. La primul semn de slăbiciune, ea dăduse înapoi. Bineînţeles, fratele său, care era un membru eminent al consiliului de administraţie de la Wittnauer-Douglass, se găsise deseori şi el într-o poziţie oarecum jenantă de când Neil fusese interogat. Şi totuşi… toate aceste consideraţii aveau oare importanţă când iubeai?

Neil n-o iubise pe Nancy. Îşi dăduse seama de asta cu câteva luni înainte şi se învinovăţise de fiecare dată când ea rostise jurăminte de dragoste. Acum, îi rămăsese în gură un gust amar.

Cuvintele sale fuseseră lipsite de sens. Nu pe el îl iubise, ci ceea ce reprezenta el – puterea, reuşita, notorietatea… Astăzi, când aceste calităţi erau puse la îndoială, ea alesese să respecte o distanţă prudentă. Ceea ce, la urma urmei, era de preferat, se gândi el. Nu avea dispoziţia necesară de a suporta toate minciunile.

Aruncă din nou o privire pe furiş spre femeia aşezată lângă el. Era opusul lui Nancy. Mică, un corp greu de definit sub hainele fără formă, lipsită de farmec şi de orice feminitate. Ar fi compătimit-o puţin. Natura dădea uneori dovadă de lipsă de îndurare…

— V-aţi rupt piciorul? întrebă el totuşi, într-o încercare de conciliere.

— Este evident, nu?

— Nu chiar. Aţi fi putut suferi o operaţie corectiv în urma unui defect congenital…

— Nu. L-am rupt, îl informă ea scurt.

— În ce fel?

— N-are importanţă.

— Când?

— N-are importanţă, repetă ea, separând cu fermitate fiecare silabă.

— Dumnezeule… şi dumneavoastră mă calificaţi pe mine dezagreabil, oftă el.

— Nu sunt dispusă să stau la taclale. Atâta tot.

— Ştiţi, sunteţi încă palidă. Aveţi rău de mare.

— Mă simt bine, declară ea, exasperată. Şi nu sunt palidă, numai puţin obosită. Ceea ce este foarte normal după patru zile de spital.

— Abia aţi ieşit de acolo?

— Da, în această dimineaţă.

— Şi primul lucru pe care-l faceţi este să vă grăbiţi prin ploaie să vă refugiaţi pe o insulă?

De data aceasta, în tonul lui Neil, sarcasmul lăsase locul surprizei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu este decât un picior rupt! Altfel, sunt perfect sănătoasă, vă asigur. Ascultaţi, de ce vă amestecaţi în ceea ce nu vă priveşte? Nu peste mult timp, această călătorie se va termina şi probabil nu ne vom mai revedea niciodată. În consecinţă, vă rog, păstraţi-vă observaţiile pentru dumneavoastră.

— Nu ştiu de ce, dar simt dorinţa de a vă tachina. Sunteţi un subiect extrem de receptiv…

Ea se gândi în mod prudent că cea mai bună tactică în acest caz era să nu răspundă la provocare. Dar Neil se închise din nou în muţenia sa, deşi nu înceta s-o privească.

În ciuda ei însăşi, Deirdre trebuia să recunoască faptul că acest bărbat avea o personalitate atrăgătoare, chiar dacă nu-l suporta. Şi nu se putu eschiva de la inevitabila comparaţie cu Seth.

Seth… Micul, insipidul, parazitul. Se instalase pe furiş în lumea ei, în casa ei, în munca ei, printre prietenii ei, apoi se evaporase ca prin minune când presiunile

familiei deveniseră mai insistente. Seth refuza orice obstacol, orice responsabilitate. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era o femeie a cărei carieră şi familie să-i îndepărteze atenţia de la nevoile lui.

Mai ciudat era că nu înţelesese niciodată că Deirdre se lupta exact împotriva acestor responsabilităţi familiale. Nu se dăduse în lături să-i repete deseori asta, dar simţindu-se totuşi ameninţat, plecase. Gândindu-se la asta, nu încerca niciun regret.

Deirdre fu întreruptă din visare când tovarăşul său de călătorie se ridică pentru a se duce să se posteze lângă Thomas. Zgomotul motorului le acoperea conversaţia şi Deirdre renunţă să asculte.

— Va mai dura mult? întrebă Neil.

— O jumătate de oră.

— Ea unde merge?

Cu un gest discret, o indică pe tânăra din spatele lor.

— Pe o insulă.

— Sunt multe pe aici, nu?

— Da.

— Pe care dintre noi îl lăsaţi primul?

— Merg direct spre insula Victoriei.

— Ascultaţi, nu mă voi supăra dacă o veţi duce mai întâi pe ea. Are cu adevărat aerul că nu se simte bine deloc…

Privirea lui Thomas rămase aţintită asupra imensităţii oceanului.

— Cred că v-a enervat.

— Aşa este, are darul de a mă exaspera. Dar nu este din vina ei…

Încet, el reveni şi se aşeză pe banca pe care Deirdre îl primi cu o privire urâtă.

— Să nu speraţi că îl veţi incita să vă lase pe dumneavoastră primul, lăsă ea să-i scape. Şi-a hotărât

drumul şi se îndreaptă spre insula mea.

— Riscaţi să aveţi o surpriză…

Ea ridică din umeri şi se întoarse. Peste câteva minute va scăpa de acest bărbat, o dată pentru totdeauna.

— Insula Vetoriei, anunţă Thomas pe neaşteptate, peste umăr.

Deirdre se îndreptă şi-şi lipi nasul de hublou.

— Nu văd nimic, mormăi ea, ştergând aburul de pe el.

Cât despre Neil, se apropiase de Thomas. Treptat, ceea ce nu era decât o mică ridicătură la orizont se mări cu rapiditate până când se putură distinge pinii de pe coline.

— Este magnific, şopti Deirdre.

— Da, nu-i aşa? consimţi Neil.

— Ia te uită, pentru prima dată sunteţi de acord. Începusem să cred că sunteţi lipsiţi de simţ estetic.

— Oh, nu vă faceţi griji pentru mine. Am un gust foarte sigur. Problema este că, astăzi, n-am văzut nimic ce l-ar fi putut suscita.

De data aceasta, Deirdre refuză să ignore insulta.

— Este reciproc, ripostă ea. De fapt…

— Scuzaţi-mă, interveni Thomas. Voi avea nevoie de ajutor. Încă mai plouă, aşa că fiecare este binevenit să dea o mână de ajutor pentru a merge mai repede.

O dată manevrele de acostare executate, Thomas o ajută pe Deirdre să coboare pe chei. Îi întinse apoi geanta cea mare, iar când se pregătea să-i mulţumească, îl văzu întorcându-se din nou în cabină pentru a-i întinde nişte cutii de carton lui Neil, şi el de asemenea pe chei.

— Voi reveni peste o săptămână, cu provizii. Pentru moment acestea ar trebui să ajungă, îi informă el arătând cele două cutii pe care tocmai le aşezase la picioarele lor. Cheile de la uşa de intrare sunt într-un plic, agăţat de ouă.

Dacă aveţi o problemă cât de mică, mă puteţi găsi prin intermediul radioului care se află în birou. Modul de funcţionare este scris alături.

Deirdre dădu din cap, prea ocupată pentru moment să-şi păstreze echilibrul pe cârje pentru a-l zări pe Neil şi după ce-i mulţumi lui Thomas începu să îngrămădească sub braţ cutiile şi-şi ridică geanta de piele.

Ambarcaţiunea se îndepărtase deja de ţărm, ceea ce pe Neil nu-l surprinse. Thomas precizase că n-are timp de pierdut. Ceea ce îl surprinsese, fu s-o descopere pe Deirdre alături de el, pregătindu-se să-şi ridice geanta… Ca şi el, Deirdre făcu ochii mari, dându-şi seama de prezenţa lui Neil.

— Thomas? strigă el, mai şovăitor la început, apoi mai tare: Nye!

— Thomas! Aţi uitat pe cineva! strigă Deirdre la rândul său. El este încă aici.

— Bineînţeles că sunt aici, îi replică el. Sunt pe insula prietenei mele.

— Vă cer scuze. Suntem pe insula Victoriei şi Victoria este prietena mea.

— Este şi a mea şi după câte ştiu, n-a vorbit niciodată despre dumneavoastră. Mi-a promis că voi fi singur.

— Este cuvânt cu cuvânt ceea ce mi-a garantat şi mie.

Cu feţele şiroind de ploaie, se înfruntară în tăcere câteva clipe, apoi Neil exprimă cu voce tare ceea ce amândoi începuseră să gândească în sinea lor.

— Victoria ne-a făcut o figură urâtă… Thomas! urlă el încă o dată.

Dar Thomas refuza să audă. Chiar dacă ar fi vrut, de altfel, zgomotul motorului le-ar fi acoperit vocile.

— Gândiţi-vă! i-o aruncă ea, furioasă. Este complice cu Victoria. Inutil să mai răcniţi… Nu se va întoarce.

Deirdre nu-şi amintea să se fi simţit atât de mizerabil în viaţa ei. Toate neplăcerile pe care le înfruntase înainte de a veni aici nu însemnau nimic în comparaţie cu acel sentiment îngrozitor că fusese manipulată. Inspirând adânc, încercă să gândească limpede.

— Am făcut tot drumul ăsta, am suportat toată această încercare… şi totul pentru… Ah nu! declară ea ridicând capul spre Neil. Nu puteţi rămâne. Este imposibil.

Neil, care simţea ploaia strecurându-se pe sub gulerul de la cămaşă, deveni livid de furie.

— Ce vreţi să spuneţi, că nu pot să rămân? Eu nu ştiu ce v-a împins să veniţi aici, dar oricare ar fi motivul dumneavoastră, al meu este mai important. Am nevoie de această insulă şi de singurătate. N-am nicio intenţie s-o împart cu o… scorpie infirmă.

Ea scutură din cap, necrezându-şi urechilor.

— Nu văd de ce ar trebui să îndur asta mai mult timp.

Fără a mai adăuga ceva, îşi potrivi cârjele şi începu să se îndrepte spre cărarea noroioasă.

Neil se prezentă imediat lângă ea.

— Aveţi dreptate. Prin urmare, îl voi chema pe Thomas mâine, pentru a veni imediat să vă ia.

— Nu voi pleca decât când voi hotărî eu! Dar îl puteţi totuşi chema pe Thomas să vină să vă ia pe dumneavoastră.

— Nici vorbă. Sunt aici pentru că am nevoie de linişte şi calm.

— Le puteţi găsi şi în altă parte. O cunosc pe Victoria de mulţi ani şi sunt sigură că-mi dă prioritate pe această insulă…

— Prioritate? Ha! Lăsaţi-mă să râd. Abia vă puteţi târî până la casă.

Nu era departe de adevăr. Cărarea era îngrozitor de

alunecoasă şi numai o voinţă de fier reuşea s-o menţină în picioare.

— Voi ajunge acolo, izbucni ea printre dinţi. Şi când voi fi acolo, nimeni şi nimic nu mă va alunga.

De bine, de rău, ajunse în cele din urmă la treptele pridvorului. Neil, deja adăpostit sub copertina mică, bombănea încet scotocind printre cutii, căutând ouăle.

Deirdre se prijini de uşă, punându-şi tâmpla fierbinte pe lemnul rece. Era gata să plângă. Cum oare se putuse transforma o soluţie atât de ideală într-un asemenea dezastru? Şi nu putea face nimic pentru a o remedia, cel puţin până a doua zi.

În tot cazul, o dată intrată, avea intenţia să se culce fără nicio amânare. Noaptea era un sfetnic bun, poate mâine va vedea situaţia mai limpede.

— Aţi găsit cheia? întrebă ea cu o voce obosită. Iată, nici nu vă ştiu numele.

— Neil. Şi dumneavoastră?

— Deirdre.

— Ciudat nume… Ah, iat-o! declară el scoţând-o din plic.

Uşa de deschidea direct spre un salon spaţios din care dădea o bucătărie mare, Văzând un culoar la dreapta salonului, Deirdre presupuse că trebuia să ducă la camere şi se îndreptă în acea direcţie.

Erau acolo trei uşi deschise. Prima dădea într-o încăpere mică, la fel ca şi a doua şi Deirdre alese să nu se oprească, presupunând că a treia era cu siguranţă mai bună. Avusese dreptate. După ce apăsase pe întrerupător, oftă în faţa priveliştii ce i se oferea.

Închizând uşa în urma ei cu o lovitură de cârjă, înaintă fără nicio ezitare spre pat.

Tocmai îşi scotea şosetele când uşa se deschise de perete.

— Cu ce drept intraţi aici fără să ciocăniţi? i-o aruncă Deirdre furioasă. Aici sunteţi la mine.

— Sunteţi aici în camera cea mai mare, obiectă el cu un clam prefăcut. Pe patul cel mai mare… şi se întâmplă că eu sunt cel mai înalt dintre noi doi, concluzionă el, lovindu-se în piept cu degetul cel mare.

— Şi atunci?

— Atunci, eu mă instalez aici.

— În caz că n-aţi observat, camera aceasta nu este liberă…

— Va fi în câteva minute. Sunt aici destule încăperi pentru a vă duce să dormiţi în altă parte. Alegeţi-o pe cea care vreţi.

— Alegerea mea este deja făcută. O vreau pe aceasta.

Pentru prima dată de când intrase, Deirdre se uita în jurul său. Doi dintre pereţi erau de fapt o imensă fereastră cu geamuri, permiţând o vedere fără îndoială spectaculoasă ziua. Patul dublu montat în metal era rezemat de cel de-al treilea perete. Cât despre al patrulea, suporta un superb şemineu din piatră, pe a cărui placă de deasupra se afla o lampă din bucăţi de sticlă, ce da camerei o lumină galben-brună.

— Mai mult, raţionamentul dumneavoastră nu ţine, se fandosi ea. Şi eu am acum nevoie de spaţiu. Ca să nu mai vorbim de o baie. Şi după câte am înţeles, această cameră este singura care are una… Cu toate că nu ştiu cum voi putea face baie…

— Asta nu va fi totuşi un lux.

Ea ridică uluită ochii spre el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Sunteţi murdară.

N-avea nevoie de o oglindă ca să ştie că el avea absolută dreptate. Ploaia şi noroiul venise de hac rozului delicat al treningului său.

— Să ştiţi că n-aveţi de ce să mă invidiaţi, îi replică ea.

Neil lăsă ochii în jos spre blugii uzi şi puloverul irlandez a cărui lână grea şi udă degaja un miros nu prea plăcut.

— Puţin îmi pasă de aspectul meu, lăsă el să-i scape. Şi pentru asta mă aflu astăzi aici. Pentru prima dată în viaţa mea, voi putea face ce vreau, când vreau şi unde vreau! Şi încep cu acest pat!

— Nici nu se pune problema, decretă ea, apucând cârjele.

Totuşi, Deirdre nu mai avea forţă pentru a i se opune lui

Neil. Încercările prin care trecuse în timpul zilei îi consumaseră toată energia. Ghipsul său părea să cântărească o tonă când se îndreptă cu greutate spre baie.

Neil privi cum se închide uşa după ea şi înjură printre dinţi. Ar fi preferat s-o vadă strigând. Cel puţin nu i-ar fi inspirat nicio milă, ca acum. Părea gata să se prăbuşească de nemâncare…

La urma urmei, ca şi el.

Refuzând să se lase înduioşat mai mult, luă geanta tinerei şi o duse într-o cameră vecină – cea care i se păru mai feminină. Apoi o puse pe a lui în mod ostentativ pe pat. Numai dacă adormea în baie, n-ar fi putut sesiza mesajul când va ieşi de acolo…

Oftând, îşi masă uşor tâmplele. Avea nevoie de două aspirine. Şi în egală măsură de hrană. Micul său dejun fusese digerat de mult timp şi singura masă pe care o mai luase de atunci fusese un hamburger înghiţit în maşină, în treizeci de secunde.

După ce reglă în trecere termostatul, se întoarse la bucătărie unde se oprise mai devreme pentru a lăsa cutiile. Erau provizii suficiente pentru doi, remarcă el ironic.

Clătinând din cap, începu să scoată articolele.

Îşi făcu repede un superb sandviş cu brânză în timp ce supravgehea o supă de pui încălzindu-se pe focul de gaz.

Bucătăria era confortabilă. Deşi nu prea spaţioasă, era prevăzută cu tot echipamentul modern, ceea ce nu era de mirare din partea Victorei. În schimb, ceea ce-l mira, era că-i impusese această situaţie cel puţin neaşteptată şi plictisitoare. Cu atât mai mult cu cât insistase în mod special asupra faptului că avea nevoie să fie singur.

Dar până la urmă, era oare surprinzător? De ani de zile, Victoria încerca să-l însoare…

„De ce acum, Victoria? De ce acum, când viaţa mea este într-o asemenea dezordine?”

Renunţând pentru moment să înţeleagă, îşi termină cina şi îşi curăţă tacâmul înainte de a se îndrepta spre cameră.

Liniştea domnea asupra casei… O singură privire asupra patului îi confirmă îndoielile pe care începuse să le aibă.

Ea dormea. Liniştită. Adânc. Cu plapuma ridicată până sub bărbie.

— Ah nu! exclamă el furios. Treziţi-vă, Deirdre! Vă veţi instala alături.

— Nu… nu pot, mormăi ea fără să se mişte. Mi-e prea frig şi sunt obosită.

El se apropie şi ea întredeschise ochii, privindu-l printre pleoapele pe jumătate închise.

— Şi să nu încercaţi să mă căraţi, îl ameninţă ea. Altfel îl chem pe Thomas şi provoc un adevărat scandal.

Stăpânindu-şi frustrarea, Neil se hotărî să facă astfel încât să-şi alunge puţin furia. În câteva clipe, un foc ardea în şemineu, încălzind atmosfera. Încheie prin a se încuraja cu o sticlă de Chivas pe care o găsi într-un bar mic. După

câte înghiţituri din lichidul de culoarea chihlimbarului se simţi mult mai bine şi reuşi să se calmeze suficient pentru a gândi.

Două ore mai târziu, gândurile sale nu mai erau prea clare. Păreau că înoată într-o ceaţă groasă şi când se îndreptă spre birou, Neil se clatina uşor. Radioul era acolo şi după ce se chinui să descifreze instrucţiunile, cu greutate, încercă să-l folosească, dar nu obţinu niciun răspuns de la Thomas. Mâine, îşi spuse el hotărât. Mâine îşi va mai încerca norocul. Până atunci…

Cu toată rapiditatea pe care i-o permiteau gesturile amorţite, se dezbrăcă şi se strecură sub cearşafurile proaspete ale patului mare.

Putea să strige, să facă scandal, se gândi el. În orice caz, n-o auzea nimeni…

Ploaia bătea cu regularitate în geamuri. Vântul sufla printre pini…

Cu un zâmbet pe buze, Neil adormi în secunda în care capul său atinse perna…

Capitolul 3

Avea impresia că un ciocan pneumatic îi bătea în tâmple. Fără încetare.

Cât putea fi oare ceasul? Un geamăt slab ajunse până la el, nu de departe, de undeva din întuneric.

Împingând pătura, se îndreptă cu prudenţă spre baia a cărei lumină puternică îl orbi. Cu mâna streaşină la ochi pentru a-i proteja de neon, căută prin farmacie şi scoase două aspirine pe care le înghiţi cu un pahar mare de apă. Apoi, după ce stinse lumina, se întoarse în cameră.

Din nou gemete şi un zgomot de cearşafuri mototolite. Apropiindu-se de şemineu, aprinse lampa mică ce da o lumină galben-brună.

Deirdre era înfăşurată în plapumă şi mişcările ei bruşte şi dezordonate dovedeau un somn agitat.

— Deirdre! bombăni el, punându-i o mână pe umăr pentru a o scutura. Treziţi-vă. Este infernal, nu pot să dorm dacă vă agitaţi astfel.

Doi ochi mari căprui se deschiseră cu greutate şi genele lungi şi negre clipiră de câteva ori înainte de a rămâne nemişcate.

— Mmmh?

— Trebuie să vă liniştiţi, decretă el fără amabilitate. Este deja destul de neplăcut că împart patul cu dumneavoastră dar, dacă în plus vă mai şi agitaţi fără încetare…

Privirea tinerei se limpezi brusc. „Împart patul”. Atunci, privirea îi căzu pe pieptul lat şi gol al lui Neil şi încet, închise din nou ochii.

— Îmi pare rău, murmură ea cu un accent de sinceritate care risipi pe loc proasta dispoziţie a lui Neil.

— Aţi avut un coşmar? o întrebă el.

— Nu, este piciorul… Mă doare.

— Nu este oare nimic de făcut, pentru a calma durerea? Să-l ridicaţi, de exemplu?

— În spital era mereu în sus, pentru a-l împiedica să se umfle. Dar credeam că s-a terminat.

— Fantastic, declară el împingând plapuma înainte de a se îndrepta spre uşă. Iată-mă ţintuit pe o insulă pustie cu o infirmă al cărei picior se va umfla probabil atingând de două ori dimensiunile normale! Şi pentru că este vorba despre o problemă de circulaţie, se va instala gangrena! Minunat!

Se întoarse în cameră cu două perne sub braţ şi cu o blândeţe surprinzătoare, date fiind cuvintele sale puţin amabile, îi ridică piciorul pentru a le strecura dedesubt.

— Dar ce faceţi? protestă ea.

— Nu se vede? Vă salvez de la o amputare.

— Doar nu voi face gangrenă!

— Mulţumită mie, nu.

Cu precauţie, o acoperi cu plapuma, apoi, după ce strânse lumina, înconjură patul pentru a merge să se întindă.

— Este mai bine, nu-i aşa?

— Nu.

— Aşteptaţi câteva minute ca să se pună sângele în mişcare.

Dintr-odată, se ridică din nou şi se întoarse în baie.

— Vă puteţi ridica? o întrebă revenind lângă ea.

— De ce?

— Cred că ar trebui să luaţi aceste comprimate. Este aspirină.

Silueta acestui bărbat aplecat asupra ei i se păru în mod curios ameninţătoare. Era atât de înalt, atât de puternic, atât de dezbrăcat… Ce aştepta oare de la ea?

— Nu iau medicamente, obiectă ea slab.

— Este aspirină. Este inofensivă.

— În acest caz, de ce ar trebui s-o iau?

— Pentru că poate vă va calma durerea, şi în această eventualitate nu vă veţi mai agita, iar atunci voi putea să dorm.

— Totuşi, puteţi încerca o altă cameră.

— Asta în niciun caz. Pentru moment, problema este să luaţi aceste două nevinovate aspirine.

— Cine-mi dovedeşte că sunt nevinovate?

Mirat că Deirdre putea fi la fel de certăreaţă în puterea nopţii pe cât era în plină zi, Neil lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Pentru că am scos aceste pastile dintr-o cutie de aspirine pe care am găsit-o în farmacia Victoriei; în al doilea rând, am luat eu însumi acum o jumătate de oră şi nu sunt încă otrăvit; în sfârşit pentru că sunt prietenul Victoriei şi, în principiu, este o referinţă în favoarea mea.

Şi apoi, nu văd de ce-mi pierd timpul cu discuţii, se enervă el pe neaşteptate. Vreţi aceste aspirine, da sau nu?

— Daţi-mi-le, cedă ea ridicându-se.

Susţinând-o de talie, îi întinse cele două pastile, apoi paharul cu apă pe care-l pusese pe podea. În cele din urmă, fără un cuvânt, duse paharul înapoi în baie, stinse lumina şi se întoarse să se culce.

În mod ciudat, Deirdre se simţea calmă. Piciorul o durea mai puţin. Închise ochii, inspiră adânc şi alunecă uşor într-un somn reconfortant.

Când se trezi, era deja ziuă. O zi ploioasă şi cenuşie. Trist. Treptat, reveni la realitate şi îşi dădu seama că nu era singură în patul mare. Din dreapta sa se auzea o respiraţie regulată. Întorcând încet capul, se găsi aproape nas în nas cu Neil şi se confruntă din nou cu problema lui.

Fugise din Rhode Island, mersese cu maşina patru ore sub o ploaie torenţială, înfruntase răul de mare, toate acestea pentru a descoperi în cele din urmă că nu era singură pe această insulă. Ce va face oare?

Neil îşi punea aceeaşi întrebare. Perspectiva de a petrece chiar şi încă o zi în apropierea acestei femei îl deprima.

Împingând plapuma, se aşeză pe marginea patului şi îşi masă uşor ceafa pentru a alunga o migrenă persistentă.

— N-ai nimic decent de îmbrăcat? întrebă o voce iritată în spatele lui. Ai putea măcar să porţi o pijama.

— Ca a dumitale?

— Ei bine, ce-i cu a mea? Ce-i reproşezi?

— Este o pijama bărbătească.

— Este comodă şi călduroasă. Apropo, este groaznic de frig aici. Oare nu este încălzire?

— Îmi place să dorm în camere răcoroase.

— Fantastic. Chiar dacă n-o faci pentru a-ţi fi cald, ar fi potrivit să fii mai puţin dezbrăcat când te hotărăşti să

împarţi patul cu mine.

Fără să vrea, Deirdre nu se putu împiedica să admire muşchii puternici ai lui Neil, sub pielea sa bronzată…

— Nu te plânge. În general dorm în costumul lui Adam.

Ridicând ochii la cer, ea îşi trase din nou plapuma până sub bărbie.

— Te sfătuiesc să nu întârzii în pat, continuă el. Va trebui să fii gata când va veni Thomas să te ia. În ceea ce mă priveşte, mă duc să fac un duş.

— Foloseşte altă cameră. Sunt echipate cu duşuri. Eu am nevoie de baie.

— Asta este cea care-mi place. Şi va fi liberă în douăzeci de minute.

Fără să mai adauge nimic, se închise în baie. Deirdre privi lung uşa pe care dispăruse, apoi, hotărâtă, luă cârjele şi şchiopătă afară din încăpere spre micul birou.

Studie instrucţiunile înscrise alături de radio şi după mai multe tentative nereuşite, stabili legătura. Îi răspunse o voce prea tânără totuşi pentru a fi Thomas.

— Trebuie să-l prind urgent pe domnul Nye, declară ea.

— Este ceva grav?

— În fine, nu este vorba chiar de o urgenţă, dar…

— Sunteţi bolnavă?

— Nu, în niciun caz, numai că…

— Şi domnul Hersey?

— Neil? Şi el este bine. Aş fi vrut numai să-l prind pe Thomas.

— Îi voi spune că l-aţi chemat imediat ce va fi posibil.

— Când credeţi că-l veţi vedea?

— Nu ştiu.

— Este plecat pe mare?

— Este la Augusta, pentru afaceri.

— Oh. Revine probabil astăzi?

— Aşa cred.

Frustrată, Deirdre oftă.

— Ei bine, fiţi amabil şi transmiteţi-i mesajul.

După ce tânărul o asigură, Deirdre puse receptorul la loc şi închise radioul. La Augusta pentru afaceri… îşi repetă ea gânditoare. Thomas nu va avea probleme să ghicească motivul apelului său. Ştia cu siguranţă ce făcea când îi lăsase pe cei doi pasageri pe insulă. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că nu va răspunde la apel. Cel puţin nu înainte de câteva zile.

Atenţia îi fu atrasă de un zgomot de paşi. Se încruntă şi ascultă. Un zgomot de frigider care este deschis. Neil era în bucătărie. Perfect. Aşadar, se putea duce să se întindă comod într-o baie caldă.

Când, o oră mai târziu, ieşi din baie, Deirdre nu era atât de relaxată cum sperase. Gimnastica pe care i-o impusese ghipsul fusese îngrozitor de greu de suportat şi trebui să-şi dubleze ingeniozitatea pentru a găsi modul de a-şi spăla părul fără ca mai înainte să-şi îmbibe ghipsul în apă. În sfârşit, se simţea cel puţin revigorată şi în consecinţă, mai puternică pentru a înfrunta situaţia în care Victoria avusese o plăcere răutăcioasă s-o arunce…

O situaţie neplăcută cu un bărbat execrabil.

După ce se îmbrăcă într-un trening verge deschis – erau singurele haine în care se simţea bine acum – curăţă baia, apoi se pregăti să se ducă să-l întâlnească pe cel responsbail de nefericirea ei.

Câteva minte mai târziu, intra în bucătărie. În aer plutea încă un miros de slănină afumată; două tigăi murdare zăceau pe aragaz, un castronaş şi nişte tacâmuri ocupau chiuveta din bucătărie şi pe masă erau împrăştiate firimituri.

— La ce oră trebuie să vină menajera? întrebă ea

ironic.

Neil se rezemă de scaun, observând-o cu o licărire amuzată în privire.

— Ah… acum înţeleg de ce te-a trimis Victoria aici. Ştiam eu că trebuia să fie un motiv.

Deirdre nu aprecie deloc acest gen de umor.

— Dacă-ţi imaginezi că te voi ajuta să cureţi, îţi faci iluzii. Ce ai mâncat?

— Slănină afumată cu ouă. Te tentează?

— Da, destul. După toate aparenţele, foloseşti multă grăsime, constată ea privind pachetul de unt desfăcut. La vârsta dumitale, ar trebui să fii atent la colesterol… Ai mâncat multe?

— Patru. Mi-era o foame de lup. Dumitale nu? N-ai cinat aseară.

— Aveam alte griji…

Ea îi adresă un zâmbet adorabil şi se exprimă pe un ton siropos.

— Îmi pare rău… Poate mă aşteptai pentru o cină în doi?

La rândul său, el făcu o strâmbătură ironică.

— Aveam o companie mult mai bună…

— O sticlă de whisky? Am văzut-o imediat în salon, cu un pahar pe jumătate gol alături, îi explică ea în faţa privirii sale mirate. Întotdeauna îşi îneci nemulţumirile în alcool?

— Eu nu beau, izbucni el surd. Ieri am băut două pahare, dar asta în mod excepţional. Şi la urma urmei, ce te priveşte? Am venit aici ca să fac ce-mi place şi dacă asta înseamnă să mă îmbăt la orice oră din zi şi din noapte, nu văd cine ar putea să mă împiedice! S-a înţeles?

— Asta ar mai lipsi, oftă ea ridicând ochii spre cer. Necazul este că dumneata pui problema invers. Dacă aici se află un intrus, acela eşti dumneata, aşa că ţi-aş fi foarte

recunoscătoare dacă te-ai face cât mai mic posibil pentru a nu mă deranja până când vine Thomas să te ia.

Ridicându-se, el se apropie cu mâinile în şolduri.

— Cât mai mic posibil, ai? Şi după părerea dumitale, în ce mod ar trebui să procedez?

Chiar şi cu picioarele goale, o depăşea cu mai bine de un cap şi Deirdre trebui să dea capul pe spate pentru a continua să-i susţină privirea.

— Ei bine, după ce vei curăţa bucătăria, te poţi duce de exemplu să vizitezi insula…

— Pe ploaie?

— Apoi, continuă ea fără să ţină seama de intervenţia lui, ţi-ai putea transporta lucrurile în altă cameră.

Neil adoptă dintr-odată un ton blând, aproape tandru.

— Nu ţi-a plăcut cum m-am ocuapat de dumneata, noaptea trecută?

Întrebarea păru că rămâne suspendată între ei. Cuvintele în sinea lor, nu erau deosebit de şocante, nici măcar sugestive, dar lui Deirdre i se uscă brusc gâtul. Era oare din cauza apropierii de Neil?… Era atât de înalt, atât de frumos…

Neil rămase de asemenea în mod ciudat nemişcat. Apropiindu-se de ea, nu se aşteptase s-o descopere atât de… atât de cum? Atât de feminină? Atât de caldă?… Nu-şi imaginase că pistruii presăraţi pe nasul ei îl vor intriga peste măsură. Că ochii săi vor avea acea profunzime, acea blândeţe neaşteptată.

Tulburat, se dădu un pas înapoi şi îşi întoarse privirea. Găsi atunci o diversiune providenţială şi începu să facă ordine pe masă şi să spele vasele.

— Ce-ţi face piciorul?

— Bine, răspunse ea prudent. Am, hm… am încercat să-l prind pe Thomas. Nu era acolo.

— Ştiu.

Aşadar, încercase şi el. Ar fi putut să ghicească. Ţopăind într-un picior până la un taburet, se lăsă să cadă pe el şi îşi sprijini cârja de masă.

— Ar trebui să găsim o soluţie, declară ea.

— Absolut.

— Ai vreo idee?

— La fel ca dumneata.

— Înţeleg. Dar cum nu este imposibil să scăpăm unul de celălalt, suntem obligaţi să găsim o altă soluţie.

— Da, aşa mi se pare

— Şi dacă am pune-o pe Victoria să îndrepte lucrurile? La urma urmei, din cauza ei suntem aici.

— Excelentă idee. Numai că, în ce fel speri să-i vorbim dat fiind că nu-l putem prinde nici măcar pe Thomas?

— Trebuie să ne înarmăm cu răbdare…

— Şi între timp?

Ea zâmbi.

— Vom continua să ne certăm.

Neil fu descumpănit. Era pentru prima dată când îi adresa un zâmbet adevărat şi chipul i se transformase. Avu impresia că asista la prima rază de soare după o lună de ploaie…

— Îţi place să te baţi? întrebă el.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată înainte, dar trebuie să mărturisesc că… ei bine… mă cam amuză.

— Eşti ciudată… murmură el clătinând din cap.

— Nu mai mult decât dumneata. Ştii că nu sunt singura. Chiar dumneata ai admis că îţi face plăcere să mă tachinezi. Aşadar, nu văd dif…

— Fii amabilă, taci un minut, de acord? i-o tăie el pe un ton obosit. Am nevoie de linişte.

— Nu-ţi lipseşte tupeul! Şi eu, în acest timp? Iar în

cazul în care ai uitat, aştept să pot folosi această bucătărie. N-am mâncat de douăzeci şi patru de ore şi…

— Din vina cui? Dacă ai fi rămas cuminte acasă, ai fi putut mânca toată ziua dacă doreai!

— Se poate, dar aş fi înnebunit.

Neil îi aruncă o privire peste umăr. Va îndrăzni oare s-o întrebe motivele pentru care a venit să se izoleze aici? Întrebarea îi ardea buzele, dar renunţă s-o pună. Până la urmă, nu era sigur că vrea să afle dacă lucrul de care fugea era atât de îngrozitor. Propriile sale griji îi ajungeau să-i ţină mintea ocupată. Şi apoi, nu era sigur că mai voia să simtă simpatie pentru această femeie ciudată…

Contrariată, Deirdre îşi lăsă cârjele şi se îndreptă spre salon fără niciun cuvânt.

Încăperea era spaţioasă şi lambrisată cu pin alb. Picioarele i se afundară într-o mochetă groasă, de culoarea fildeşului şi un şemineu din piatră, asemănător celui din cameră, trona în faţa ferestrei cu geamuri. Un decor ideal pentru o aventură amoroasă, se gândi fără voia ei. Cu un foc trosnind în vatră, ploaia bătând în geamuri şi bărbatul visurilor sale… Ar fi fost minunat. Acum înţelegea de ce atâţia prieteni ai Victoriei nu epuizau elogiile despre acest loc.

— Bucătăria este liberă.

Surprinsă în reveriile ei, tresări uşor, ca o vinovată.

— Oh, mulţumesc…

— În cafetieră mai este cafea caldă.

— Mulţumesc, repetă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Pentru moment, Neil îi bara trecerea.

— Mie îmi place foarte tare. Obiecţii?…

— Ce crezi?

— Cred că da…

— Ai dreptate. Mie îmi place slabă.

— N-ai decât să-i adaugi apă.

— Asta o va strica.

— În acest caz, pregăteşte altă cafetieră.

— Asta şi intenţionez.

Ridică opchii spre el. Chipul său era la câţiva centimetru de al ei, ameninţător. Periculos.

— Bineînţeles, dacă nu vezi niciun inconvenient în asta, adăugă ea mieroasă.

Maxilarele lui Neil se încleştară, dar se îndepărtă în sfârşit pentru a o lăsa să treacă, înainte de a se aşeza pe canapea.

Un zâmbet maliţios i se contură pe buze în timp ce ghicea, după sunetele ce proveneau din bucătărie, lupta pe care trebuia s-o ducă Deirdre pentru a-şi învinge infirmitatea temporară. Dar, la urma urmei, ea o căutase. Chiar dacă avea motive întemeiate să fugă din Connecticut… Ca şi el.

Buna dispoziţie îi dispăru dintr-odată când se gândi la propriile necazuri. Deoarece fuga sa nu schimbase nimic. Situaţia rămăsese aceeaşi la Hartford, indiferent de durata sejurului său pe această insulă. Trebuia să reflecteze, să-şi analizeze cariera, realizările şi aspiraţiile… Trebuia să adopte o linie de conduită pozitivă.

Un zgomot de sticlă spartă îl smulse din reflecţiile sale. Sări imediat în picioare şi se grăbi spre bucătărie.

Deirdre se ţinea strâns de aragaz şi pe jos era o carafă de lapte făcută ţăndări.

— Ce înseamnă dezordinea asta? exclamă el. Nu te poţi descurca singură fără să spargi totul?

— Nu, nu pot! îi replică ea, furioasă. Şi crede-mă că asta nu mă amuză deloc!

Înşfăcă buretele cu furie şi îngenunchind pe piciorul valid, începu să şteargă pardoseala.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, oftă el.

Dar Deirdre îl opri cu un gest.

— Nu. Este treaba mea!

Neil se rezemă de masă fără să insiste. Deirdre era în mod evident o încăpăţânată. Şi independentă. Şi, de asemenea, mai ales stângace. În echilibrul precar în care se afla, risca să se răstoarne în faţă şi să-şi taie palmele în cioburile de sticlă.

Luând mai multe şervete din hârtie, se aplecă la rândul lui şi o ajută să cureţe stricăciunile.

— Nu eşti obligat să faci asta, i-o aruncă ea.

— Dacă nu iau iniţiativa, rişti să te răneşti…

— Sunt destul de mare pentru…

Se întrerupse, se încruntă, apoi se ridică brusc. Se ardea omleta.

— Ei drăcie! se lamentă ea trăgând în grabă tigaia de pe foc. O omletă foarte uscată, cu gust de cărbune. Exact cum îmi place!

Izbind cu pumnul în frigider, ridică patetic ochii spre cer.

— Ce-am făcut oare ca să merit acest infern?… De ce eu?

Neil aruncă şervetele ude în pubelă.

— Nu cred că ţi se va răspunde…

— Ce ştii dumneata? ripostă ea. În orice caz, nu dumitale mă adresam.

— Doamne, Doamne, avem o fire imposibilă în dimineaţa asta…

— Absolut, şi dumneata nu faci nimic pentru a mă ajuta.

— Curăţ, nimic altceva.

— Şi datorită dumitale am impresia că sunt mai neputincioasă decât un bolnav ţintuit la pat!

Îşi încheie tirada cu o magnifică înjurătură al cărui efect fu să-i provoace mirarea lui Neil.

— Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că nu este prea feminin să înjuri ca un birjar?

— Oh, ba da! Mama, tata, sora şi unchii mei… De-a lungul anilor, a trebuit să suport reproşurile lor. Dar acum, nu sunt aici. Şi dacă doresc să înjur, voi înjura.

Cu un oftat care exprima doar el singur toată frustrarea ei, se lăsă să cadă pe taburet, cu spatele la Neil.

El termină de curăţat pe jos în tăcere. Apoi scoase o altă carafă din frigider, turnă într-un castronaş, unse cu unt o felie de pâine prăjită, adăugă dulceaţă şi puse totul pe masă lângă ea.

— Vrei şi ouăle pe care le-ai pregătit? întrebă el încet.

Ea scutură din cap şi aşteptă câteva minute până luă pâinea prăjită.

— Locuieşti cu familia?

Ea înghiţi o îmbucătură, apoi se întoarse încet spre el.

— Oh nu, slavă Domnului!

— Dar nu locuieşti departe.

— Din nefericire pentru mine. Ar fi trebuit probabil să emigrez de mult timp în Alaska.

— Chiar aşa?…

— Mai rău.

Bău o înghiţitură zdravănă de lapte, apoi lăsă castronaşul înainte de a ridica spre Neil o privire suspicioasă.

— De ce eşti aşa amabil, dintr-odată?

— Poate asta este firea mea adevărată…

Ea nu putea suporta această idee, mai ales când ea însăşi era atât de prost dispusă.

— Eşti urâcios şi arţăgos.

— Dacă zici dumneata… cedă el cu o ridicare resemnată din umeri înainte de a se întoarce în salon.

Când Deirdre i se alătură, o jumătate de oră mai târziu, părea mai liniştită. Se opri scurt timp în faţa ferestrei. Pinii şi plantele agăţătoare făceau tot ce puteau pentru a colora peisajul, dar eşuaseră lamentabil. Totul i se păru cenuşiu. Exasperant de cenuşiu.

— Urât timp, remarcă Neil.

— Mmmh…

— Planuri?

— La drept vorbind, eram pe punctul de a mă îmbrăca pentru a mă duce la teatru.

— Nu mai au locuri. Doar în picioare în spatele sălii. Te vei simţi rău într-un picior… În orice caz, piesa nu este interesantă. Nu pierzi nimic.

— Spectacolele de calitate sunt din ce în ce mai rare, îi întări ea spusele. Fie că sunt la cinema sau în altă parte… Dumneata ai mai văzut recent un film bun?

— Eu nu merg la cinema.

— Atunci, unde te duci când vrei să te distrezi?

— Îmi plac meciurile de baschet.

— Ce echipă preferi?

— Celtics.

— Eşti din Boston?

— Nu, dar am acolo prieteni pe care îi ştiu din timpul studiilor. Mă duc acolo când pot să obţin bilete. Şi apoi, asist în egală măsură, deseori, la conferinţe.

— Ah, da? Ce gen de conferinţe? întrebă ea, interesată fără voia ei.

— Ale oamenilor politici, sau ale oamenilor de afaceri influenţi.

— Şi cine…

— Ascultă, Deirdre, i-o tăie el. Nu prea am chef de vorbă. Sunt aici pentru a reflecta în linişte.

— Dumneata eşti cel care a început conversaţia.

— Exact. Încercam doar să fiu amabil.

— Cum vrei. Eu nu-ţi voi mai pune întrebări.

— Asta este. Fără întrebări! Îmi este de-ajuns deja ceea ce mi se învârteşte prin minte... declară el, îndepărtându-se cu paşi hotărâţi spre cameră.

Capitolul 4

După plecarea lui Neil, încăperea deveni dintr-odată liniştită şi Deirdre îşi închipui că era singură în casă. Întinsă pe canapea, închise ochii şi ascultă zgomotul domol al ploii pe geamuri. Încet, se îndreptă spre o lume de calm, de soare, unde se putea mişca fără dificultate, fără stângăcie, aşa cum îşi dorea.

Din nefericire, realitatea reintră rapid în drepturle sale. Acea lume aparţinea domeniului de vis. Ea avea un picior rupt şi drumul ei era marcat de capcane. Avea nevoie de ajutor şi Neil fusese aici la momentul potrivit.

Neil... Cu cine ar semăna oare dacă ar fi mai amabil? ... Fizic, trebuia să recunoască, deşi împotriva voinţei sale – nu avea să-i invidieze pentru nimic pe Robert Redford sau pe Burt Reynolds. Ştiuse de asemenea să dovedească faptul că putea fi independent şi în acelaşi timp apt de a se descurca singur.

Nu, într-adevăr, nu-i putea nega anumite calităţi. Chiar dacă erau compensate în mod negativ de o irascibilitate insuportabilă. Dar, fără îndoială, şi el avea probleme. La urma urmei, nici ea nu se arătaseîntruna din zilele foarte favorabile.

Treptat, gândurile îi deveniră confuze şi, fără să-şi dea seama, Deirdre aţipi.

O oră mai târziu, se trezi brusc. Visase. Pe Neil. Şi culmea era că-i făcuse plăcere. Încercând să alunge această impresie tulburătoare, se ridică. Dacă avea nevoie de ceva, era o cafea bună pentru a-şi limpezi ideile...

Cât despre Neil, el era în micul birou. Cu privirea pierdută peste peisajul îmbibat cu apă, încerca să

înţeleagă. Prezenţa Deirdrei Joyce – tânărul care răspunsese când încercase să-l prindă pe Thomas îi spusese numele – era o nepotrivire cel puţin supărătoare în planurile sale. Dorise să fie singur şi totuşi, ea era aici. După-amiaza era târzie şi Thomas nu-i apelase totuşi, ceea ce însemna că ea va mai petrece cel puţin încă o noapte pe insulă.

Ceea ce-l indispunea şi mai mult erau acele imagini care se insinuaseră în mod ciudat în sufletul său. Curba unui şold, o buclă aurie pe fruntea frumos bombată, o gură senzuală… Şi ochii ei… Avea cei mai frumoşi ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Tiviţi în mod delicat de genele lungi, negre şi dese.

Neil oftă profund. Ce fericire că era zgârcită cu zâmbetele, deoarece singurul pe care i-l adresase îi aruncase simţurile într-o periculoasă dezordine…

— Scuză-mă…

El se întoarse brusc, vinovat, ca şi când l-ar fi surprins în flagrant delict de gânduri ascunse, ilicite.

— Da?

— Am reîncălzit restul de cafea, dar este într-adevăr prea tare pentru mine. Mi-am spus că poate vei dori o ceaşcă…

Neil fu imediat în defensivă. Era prima tentativă de conciliere a lui Deirdre. Era oare o maşinaţie? Cu siguranţă, gestul său nu putea fi gratuit…

— De ce? întrebă el.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— De ce, pe neaşteptate, te preocupi de mine? insistă el. Până acum nu te-ai arătat deosebit de prietenoasă.

— Şi nu sunt mai mult nici acum! replică ea ofensată. Mi se pare doar o prostie să arunc această cafea.

— Înţeleg. Îţi pregăteşti una proaspătă, iar mie îmi dai ce-a rămas în cafetieră…

— E de nerezut! exclamă ea, sincer surprinsă. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai meschin.

— Şi eu mai prefăcut. Sunt sigur că ai o idee în minte.

— Dumnezeule… şopti ea clătinând din cap. Ai fost probabil foarte grav rănit…

El ridică dintr-o sprânceană, luat pe neaşteptate.

— Ce vrei să spui?

— Că pentru a fi atât de aspru şi de neîncrezător faţă de o femeie, trebuie să fi fost înşelat de una şi fără menajamente

Neil se gândi o clipă. Era curios… Faptul nu-l frapase niciodată mai înainte, dar Deirdre nu se înşelase. Fusese amăgit.

Nancy avusese arta de a-l manipula, de o manieră suficient de subtilă totuşi pentru ca să nu fie cu adevărat conştient de asta, dar acum, când se gândea, îşi dădea seama că avusese arta de a face cât mai puţin pentru a obţine mult. De altfel, era cu totul de acord cu felul ei de a iubi. Cât fusese de orb. Orb şi naiv…

— Trecutul meu nu te priveşte, i-o aruncă el duşmănos.

— Foarte bine, răspunse ea pe acelaşi ton. Dar ţin totuşi să afli efortul fantastic pe care a trebuit să-l fac pentru a-ţi aduce această ceaşcă fără s-o vărs. Şi dacă doreşti neapărat să cunoşti motivele, voiam numai să ştiu ce încăpere vei ocupa pentru a te putea evita.

Puse ceaşca pe o etajeră cu un sunet înăbuşit.

— Poţi s-o bei sau s-o arunci pe fereastră, nu-mi pasă.

Se întoarse să plece, dar el avu totuşi timp să-i surprindă licărirea de decepţie care îi trecu fugitiv prin ochi.

— Aşteaptă…

Ea se opri în uşă, fără să se întoarcă.

— Ce vrei? Să mă faci de două parale?

El se ridică şi se apropie încet de ea.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat… Ai dreptate, am fost rănit, dar nu este drept să mă răzbun pe dumneata.

— Trebuie oare să înţeleg că asta explică ostilitatea dumitale în ceea ce mă priveşte?

— Fără îndoială… Dar mărturiseşte că nici dumneata n-ai fost foarte amabilă.

— Eu… am nişte probleme.

— Şi eu la fel. Iată de ce mă înfurii uşor. Este aşa de bine să ţipi. Asta permite să îndepărtezi puţin necazurile.

— Mie îmi spui? murmură ea cu un uşor zâmbet ironic.

— Am impresia că toată viaţa mea a fost aranjată prin raţiune şi prin constrângere. Şi este pentru prima dată aici, când mă lupt pentru lucruri care, în aparenţă, sunt nesemnificative.

— Ca, de exemplu, pentru a folosi camera cea mare.

— Ah nu, obiectă el imediat. Asta este nesemnificativ.

— Şi căldura? Nu sunt mai mult de douăzeci de grade în încăperea aceea. Mărturiseşte că ai scăzut termostatul doar ca să mă necăjeşti.

— Ţi-o repet, îmi place să dorm în locuri răcoroase.

— Ei bine, mie nu. Dar să nu-ţi imagiezi că mă voi muta pentru atât. Dat fiind că în curând vei pleca şi…

— Dumneata vei pleca, izbucni el, ridicând vocea pentru a o acoperi pe cea a Deirdrei.

Se întrerupse în mod neaşteptat şi ridică din umeri.

— Oricum, Thomas nu ne va apela în seara aceasta… declară el.

— Ne evită.

— Ia te uită… Ţi-a trecut şi dumitale asta prin minte?

— Evident. Până una alta, suntem condamnaţi să ne

suportăm. Din fericire, casa este fantastică. Priveşte… spuse ea făcând un gest larg cu mâna. Sute de cărţi, o combină muzicală stereo, un magnetofon, un televizor…

— Antena nu merge foarte bine. Am încercat…

— Nu est grav. Detest televizorul.

— La fel cum deteşti cinematograful?

— N-am pretins niciodată asta. Am spus doar că nu mai sunt filme bune de văzut. Este exact aceeaşi problemă cu micul ecran. Dacă nu este un joc ce te prosteşte, este un foileton stupid, sau nişte emisiuni de varietăţi fără niciun interes.

— Ai nişte idei foarte inflexibile, nu-i aşa?

— Absolut. Şi desfid pe oricine vrea să mă împiedice să le exprim.

Neil nu avea nicio intenţie de acest fel. Înaintând spre ea, se rezemă de etajeră şi luă cafeaua pe care o pusese acolo pentru el.

— Te ascult, spuse el calm.

Deirdre se tulbură. Era dintr-odată ciudat de conştientă de apropierea lui Neil, de căldura pe care o emana corpul său, de respiraţia sa pe umărul ei… Conştientă de asemenea că nu cunoscuse încă niciodată un bărbat cu un asemenea farmec senzual…

Tulburată, se dădu uşor înapoi, se străduí să-şi ascundă emoţia şi se îndreptă spre divan pentru a se lăsa să cadă acolo.

— Despre… despre ce vorbeam? întrebă ea îndrăznind în cele din urmă să ridice ochii spre el.

— Tocmai îmi spuneai părerea dumitale despre programele de televiziune.

— Oh… Adevărat, am oroare de foiletoane.

— De ce?

— Nu fac deloc onoare romanelor după care sunt făcute.

— Nu întotdeauna. Unele sunt bine adaptate.

— Asta este excepţia care confirmă regula. Dar ceea ce este încă şi mai rău în programe, sunt informaţiile.

— Adevărat? În acest caz, ar trebui să te mulţumeşti numai cu ziarele.

— Este exact ceea ce fac.

— Pe care-l citeşti?

— Times.

— New York Times? Locuieşti la New York?

— Nu, în Providence.

— Providence? Ia te uită, curios.

— Cunoşti localitatea?

— Da, puţin. Am reprezentat acolo un client acum doi ani, în primăvară. Aerul din birou nu funcţiona, ferestrele erau blocate, bucătăria restaurantului era prea grasă şi un şofer nepriceput mi-a distrus o aripă de la maşină în timp ce mâncam de prânz. Şi pentru a încununa totul, clientul a aşteptat şase luni înainte de a-mi plăti onorariul.

Deirdre nu se putu împiedica să zâmbească.

— Dacă înţeleg bine, îi păstrezi o amintire… frumoasă…

— Excelentă, acceptă el cu ironie.

— Ce gen de profesiune practici?

— Sunt avocat. Şi dumneata?

Tânăra ezită. Dacă îi mărturisea că este profesoară de aerobic, risca mult să-şi bată joc de ea. Era mai bine să nu ştie nimic. Făcuse deja suficient uz de umorul său înţepător faţă de ea, fără să-i mai întindă şi bastonul cu care să fie bătută…

— Eu nu lucrez, minţi ea cu stângăcie, luându-şi cârjele pentru a se ridica.

— Înţeleg… Fără îndoială, eşti una dintre leneşele prietene ale Victoriei, dintre cele care se plictisesc căutând mijloace de a cheltui banii soţului lor. De fapt, eşti

căsătorită, Deirdre?

Ea îi aruncă o privire iritată.

— Se vede că n-o cunoşti bine pe Victoria. Crezi cu adevărat că ne-ar fi aruncat unul în braţele celuilalt dacă eram căsătoriţi?

Neil trebui să admită că avea dreptate, Victoria nu avea o minte atât de întortocheată.

— De acord. Dar poate ai fost căsătorită în trecut? Eşti încă prea tânără ca să fi divorţat deja.

— Am douăzeci şi nouă de ani, îi replică ea. Aş fi putut avea deja mai mulţi soţi. Dar nu este cazul.

— Am ghicit: trăieşti cu cineva… Nu? Atunci, abia ai rupt o relaţie şi ai nevoie de singurătate pentru a-ţi pansa rănile… Asta este, nu-i aşa? insistă el, urmărind-o în bucătărie.

— Deloc.

Seth o părăsise cu patru luni în urmă, dar n-avea răni de pansat.

Punându-şi cârjele lângă masă, începu să-şi pregătească o cafea. Neil era aproape de ea. Prea aproape… Mult prea aproape…

— Neil?… murmură ea, pradă din nou tulburării pe care o încercase mai devreme. Am… nevoie de loc. Nu sunt obişnuită să am pe cineva atât de aproape de mine…

Neil păru luat prin surprindere, ca şi când se pierduse şi el într-un vis îndepărtat.

— Oh, desigur… bâigui el îndepărtându-se uşor. Cred că… mă voi duce să mă plimb.

Deirdre aşteptă ca el să plece, apoi, încet, scoase o ceaşcă din dulap. O plimbare? Pe ploaie?… Ciuli urechile, dar nu auzi niciun zgomot la uşă. Poate se plimba prin casă? De ce nu?

Se sili să îndepărteze toate gândurile de la Neil şi se strădui să se concentreze asupra problemelor sale şi

asupra unui mijloc de a le rezolva. Era indispensabil, dacă dorea ca acest sejur să nu fie o simplă odihnă. Totuşi, până în prezent nu analizase nici cea mai mică soluţie pentru a descuraja hărţuirile familiei sale

Cu infinite precauţii, îşi duse ceaşca în birou. Apoi, după ce alese mai multe cărţi de pe etajeră, se instală pe divan. Cu toate acestea, după câteva minute trebui să renunţe la lectura sa.

Hotărât lucru, nu va fi liniştită atâta timp cât Neil nu va fi plecat. Dar oare va pleca? Deirdre se sili să înfrunte realitatea fără s-şi facă false iluzii.

Nu. Neil nu va părăsi insula decât dacă Victoria i-o va cere în mod special. Ceea ce ea n-avea niciun motiv să facă…

Victoria se dovedise încă o dată inteligentă. Ştia din start că are de-a face cu două persoane una mai încăpăţânată decât cealaltă. Ştia că ajunşi pe insulă, Deirdre şi Neil vor fi în incapacitate totală de-a scăpa. Thomas Nye era singura lor legătură cu continentul şi Thomas, deşi atent la orice apel de ajutor, rămânea descurajant de surd la mesajele lor.

O situaţie încurcată… se gândi ea cufundându-se încetul cu încetul în somn.

* * *

Dormea adânc atunci când, ceva mai târziu, Neil apăru în uşă. El însuşi abia se trezise. Aţipise în cameră, după ce renunţase la romanul poliţist ce-l luase cu el.

Privirea îi întârzie asupra trăsăturilor relaxate ale tinerei femei întinse pe divan. Douăzeci şi nouă de ani… Părea totuşi atât de tânără cu buzele uşor întredeschise, cu pometii umbriţi de două semilune negre… Îi despărţeau aproape zece ani. Distrat, se gândi la bărbatul care fusese cu zece ani în urmă. Fără îndoială, atunci se hrănise cu ambiţii, de asemenea cu iluzii şi lucrase fără a fi plătit în

cadrul unui mare cabinet de avocaţi din Hartford. Dezamăgit de obstacolele pe care o ierarhie exigentă i le semănase pe drumul reuşitei, se hotărâse după un an să-şi deschidă propriul cabinet.

Astăzi, în apropiere de patruzeci de ani, Neil era amarnic de dezamăgit. Ştia de unde venea, îşi analizase fără ocol greşelile… dar nu-şi putea imagina viitorul.

Dacă Deirdre era deja decepţionată la douăzeci şi nouă de ani, ce-i va rezerva viitorul? Oare ce spera ea de la viaţă?…

O urmă de zâmbet se contură pe buzele lui Neil în timp ce o observa. Astfel adormită, era însăşi imaginea inocenţei. Dar nu numai… se degaja din ea de asemenea o atmosferă de senzualitate care-l emoţionă în mod straniu.

Căutând să alunge această imagine, întoarse capul spre radio. Apropiindu-se, deschise emiţătorul, apoi se răzgândi. La ce bun? Thomas se făcuse complicele Victoriei pentru a conspira împotriva lor. Nu-i rămânea decât soluţia de a găsi un teren de înţelegere cu Deirdre.

Dar îşi dorea oare asta cu adevărat? Deirdre acţiona ca şi când voia să scape de frustrările sale. Certurile cu ea îi dădeau impresia că încearcă să-şi alunge tensiunile. Poate că era de preferat să menţină această stare de război permanent… de preferat şi, de asemenea, mai puţin periculos, adăugă el în tăcere, urmărind cu ochii formele sugestive ale tinerei femei.

Oftând, ieşi din încăpere şi se duse în salon unde aruncă nişte buşteni în şemineu. Când flăcările începură să se audă surd şi continuu în vatră, îşi permise să se aşeze în fotoliul din piele de culoarea tutunului.

— Ce foc frumos.

El întoarse capul. Pierdut în contemplarea reflexelor cu luciri roşietice ale vâlvătăii, n-o auzise pe Deirdre intrând. Rezemată de perete, ea zâmbea uşor. Chipul său,

încă adormit, îl înduioşă, dar înălţă un baraj mental împotriva acestei slăbiciuni.

— N-ai decât o singură cârjă? remarcă el.

— Da. Mi-am dat seama că mă puteam descurca foarte bine astfel.

— Un efort prea mare poate dăuna procesului de cicatrizare.

— De unde ştii?

— Am avut şi eu piciorul rupt, acum câţiva ani.

— În ce fel?

— La schi.

— Ha! ar fi trebuit să bănuise. Pun pariu că te grozăveai pe terasa cafenelei din staţiune, cu ghipsul bine pus în evidenţă, ca un vechi luptător care îşi afişa rănile de război…

— Nu, în niciun caz. Dar nu asta este problema. Te asigur că nu faci bine. Medicul nu te-a avertizat?

— El m-a sfătuit să fac aşa cum mă simt bine. Şi apoi, ce te priveşte? După câte ştiu, nu eşti îngerul meu păzitor…

— Nu, dar voi fi obligat să intervin dacă vei cădea… Imaginează-ţi că îţi rupi şi celălalt picior!

Deirdre râse puţin batjocoritor.

— În acest caz, dilema noastră va fi rezolvată. Thomas va fi aici înainte să închizi emiţătorul şi vei fi scăpat de mine, în cele din urmă.

Avea dreptate şi Neil era conştient că ea marcase un punct decisiv. Era timpul să aschimbe tactica…

— La urma urmei, declară el înfundându-se mai confortabil în fotoliu, nu mai vreau să scap de dumneata. Nu… m-am hotărât să te păstrez.

Deirdre nu-şi putu ascunde mirarea.

— Să mă păstrezi?… Altfel spus, dispui de mine ca de o pendulă veche, pe care te-ai hotărât s-o păstrezi în loc s-

o vinzi negustorului de lucruri de ocazie…

— Să nu te joci cu vorbele, Deirdre. Ştii bine ce vreau să spun.

Ea clătină încet din cap.

— Şi dacă vreau să plec?

— Nu poţi, este inutil aşadar să pierzi timpul cu ipoteze de prisos.

— Este exact ceea ce ţineam să demonstrez. Mai mult pentru dumneata decât pentru mine, n-avem niciun cuvânt de spus, fie pentru a pleca, sau pentru a-l incita pe celălalt să plece. Fie că vrem sau nu, suntem constrânşi să ne suportăm reciproc. Eşti condamnat să-mi suporţi caracterul imposibil, Neil, încheie ea nu fără o anume satisfacţie.

Înfruntările acestea cu Neil luaseră treptat o turnură mai curând amuzată.

— Cred că voi supravieţui sentinţei, răspunse el cu un pic de ironie.

— Perfect.

Şchiopătând până la canapeaua din faţa lui Neil, se lăsă să cadă acolo, cu o evidentă mulţumire. Apoi, scoţând o portocală din buzunar, începu s-o cureţe şi să arunce cojile în foc.

— Oh, nu! protestă Neil. Mirosul se va răspândi în toată casa.

— Şi ce dacă? Este plăcut, nu?

— Nu. Asta îmi aminteşte de verile din copilăria mea în Florida. Bunicii mei aveau o plantaţie şi ne obligau să mâncăm fructe la toate mesele. Şi în fiecare an, aveam câte o urticarie…

— Ai fraţi şi surori? întrebă ea ducând o felie la buze.

— Un frate şi o soră. Eu sunt cel mai mic.

— Sunteţi apropiaţi?

— Da, destul de mult. De-a lungul timpului, am urmat

drumuri diferite. John este profesor în Minneapolis şi Sara lucrează la Washington pentru guvern. Amândoi sunt căsătoriţi şi au copii. Dar eram prea ocupaţi şi nu reuşeam să ne întâlnim…

— Şi ce a schimbat asta?

— Decesul mamei. Moartea ei ne-a permis să devenim conştienţi dintr-odată de fragilitatea vieţii. Asta era acum şapte ani şi de atunci am devenit mai apropiaţi.

— Tatăl dumitale mai trăieşte?

— Da. A acceptat să se retragă acum trei ani. A rămas în casa din Westchester, unde am crescut noi. Aceasta a devenit prea mare pentru el, dar refuză s-o vândă.

Neil zâmbi, cu privirea fixată asupra flăcărilor, pierdut în amintirile sale.

— De aceea călătoreşte, reluă el după câteva clipe ridicând ochii spre Deirdre. Colindă prin lume nouă luni din douăsprezece, dar ţine să păstreze această casă. Presupun, de fapt, că nu vrea să-i oblige pe oamenii care locuiesc în apartamentul de deasupra garajului să plece. Ei veghează asupra proprietăţii când nu este acolo şi asupra lui când se întoarce… Şi asta durează de douăzeci de ani. Acum sunt prieteni.

— Este o poveste frumoasă, comentă Deirdre sinceră. Tatăl dumitale pare un bărbat fermecător.

— Este.

— Se pune întrebarea cum a putut zămisli un fiu ca dumneata… nu se putu ea împiedica să nu remarce.

Neil schiţă un zâmbet uşor, apoi se ridică, întinzându-se.

— Unde te duci?

— Să pregătesc cina.

— Deja? Dar n-am mâncat nici măcar de prânz!

— Este trecut de ora şase. Şi-mi este o foame teribilă.

Deirdre rămase în salon. Făcea mai bine să aştepte ca Neil să-şi termine treburile în bucătărie pentru a se duce acolo. Cu siguranţă, n-avea nevoie ca el să fie martor al stângăciei sale.

Douăzeci de minute mai târziu, Neil apăru în uşa salonului, ştergându-şi mâinile pe o cârpă pe care şi-o încinsese peste şolduri.

— La masă, Deirdre!

Ea înălţă capul spre el, ezitând între râs şi stupefacţie.

— Dar ce…

Neil dispăruse deja. Intrigată, îşi luă cârja şi şchiopătă până la bucătărie. Rămase nemişcată în cadrul uşii, stupefiată.

Pe masă erau aşezate două tacâmuri şi o întâmpină un miros plăcut de hamburger şi de cartofi dulci copţi în cuptor.

Expresia de stupoare ce se zugrăvea pe chipul tinerei femei fu suficientă pentru a recompensa efoturile lui Neil. Totuşi, motivaţiile sale mergeau mai departe de o simplă amabilitate. Astfel de atenţii ar fi putut de fapt să ofere o compensaţie înţepăturilor pe care i le adresase. Altfel spus, găsise mijlocul de a se elibera de sentimentul de vinovăţie. Câteva atenţii în schimbul dreptului de a o enerva – schimbul era cinstit.

— Hamburgeri cu brânză, cartofi dulci şi salată de avocado, anunţă el triumfător.

Deirdre se sili să nu pară mai impresionată decât era necesar.

— Ai fi o menajeră excelentă.

Ignorându-i sarcasmul, el îi prezentă un scaun, adoptând atitudinea rigidă şi demnă a unui şef de sală.

— Doamnă Joyce…

Fiindu-i foame, Deirdre înaintă şi se aşeză supusă.

— De ce? întrebă ea în timp ce el îi servea un pahar cu vin.

— Este un reproş?

— Nu, Este foarte atrăgător, dar…

— Dar?

— Dar bănuiesc că ai un motiv solid pentru a fi atât de prevenitor…

— Ei bine, să spunem că protejez bunurile Victoriei. Dacă ea vrea să mai găsească vreo câteva pahare şi farfurii în dulapuri, data viitoare când va veni aici, cred că ar fi mai bine ca dumneata să rămâi în afara bucătăriei…

— Sunt sigură că este altceva, Neil. Ştii foarte bine că n-am spart decât o carafă. Nu mă simt bine când eşti amabil…

— Preferi mai curând să fii brutalizată, decât răsfăţată, nu-i aşa?

El tăie o bucată din hamburgerul său şi-l duse la gură.

— Mmm… Perfect, murmură el, închizând ochii.

Apoi, sub privirea tulburată a Deirdrei, ridică paharul şi-l apropie de al ei.

— Haide, Deirdre, să toastăm.

Ea îl imită fără tragere de inimă.

— Pentru noi… declară el zâmbind.

Clinchetul delicat al paharelor ce se ciocneau păru că se răsfrânge în mod ciudat în sufletul Deirdrei.

Capitolul 5

Pentru noi.

Aceste două cuvinte nu încetară s-o obsedeze pe Deirdre toată seara şi toată noaptea, în timp ce încerca, fără rezultat, să ignore prezenţa lui Neil, care dormea la mai puţin de un metru de ea. Era încă preocupată de asta când se trezi de dimineaţă.

Se întoarse încet spre el. Trăsăturile îi erau destinse,

obrajii uşor înnegriţi de barbă. Privirea îi întârzie pe gâtul puternic, pe umerii musculoşi, pe mâna puternică ce se odihnea pe patul de puf. Incapabilă de a se abţine, îşi imagină acea mână plimbându-se pe pielea ei şi un delicios frison o străbătu pe şira spinării.

Oftând, se întoarse şi se aşeză apoi pe marginea patului. Timp de câteva minute, rămase acolo, nemişcată, cu capul aplecat, tulburată de faptul că Neil exercita asupra ei o atracţie pe care nu şi-o putea deloc controla. I-ar fi plăcut să-l deteste pentru a păstra neatinse visele sale de singurătate. Din nefericire, destinul hotărâse altfel.

Încet, începu să-şi rotească dintr-o parte în alta capul, concentrându-se asupra muşchilor încordaţi ai cefei. Apoi îşi mişcă braţe, cu supleţe, unul după altul. Încrucişându-şi apoi degetele în spatele cefei, îşi înclină bustul la stânga şi la dreapta.

— Ce faci? întrebă o voce somnoroasă în spatele ei. Surprinsă, tresări imperceptibil, apoi îşi continuă exerciţiile.

— Gimnastică.

— Este absolut indispensabil?

— Sunt tensionată.

— Şi eu şi demonstraţia dumitale nu-mi este de mare ajutor. El se trezise în urmă cu zece minute şi, fără să-şi dea seama, urmărise mişcările graţioase ale corpului ei care se ondula sub pijamaua prea mare. Şi, pe nesimţite, imaginaţia lui începuse s-o ia razna.

— Ei bine, nu te uita, răspunse ea fără să se întoarcă. Înainte de a-şi da seama ce i se întâmplase, se afla ţintuită cu bruscheţe de pat, cu Neil aplecat asupra ei.

— Cred că ar fi mai bine să punem anumite lucruri la punct, o avertiză el cu o voce răguşită. Sunt bărbat şi am o natură omenească. Dacă încerci să mă provoci, ai face mai bine să te pregăteşti să accepţi consecinţele.

Greutatea pe care Deirde o simţea în respiraţie n-avea nimic de a face cu exerciţiile pe care tocmai le efectuase. Pieptul gol al lui Neil nu era decât la câţiva centimetri de faţa sa şi putea respira parfumul bărbătesc ce emana din el. Valuri de căldură păreau că-i aleargă de-a lungul vinelor în timp ce Neil parcă o ţinea prizonieră numai cu privirea.

— N-am fost conştientă că te provoc… murmură ea, foarte încet. Nu sunt destul de feminină pentru asta…

Cel puţin asta era ceea ce familia sa îi repetase fără încetare şi prin aerobic încercase să se schimbe. Dar şi aşa, se izbise de regula inviolabilă după care o femeie demnă de acest nume nu trebuia să fie musculoasă…

— Asta eu sunt cel care hotărăşte, obiectă Neil. Poate că dacă aş putea vedea ce ascunzi sub această pijama fără formă, nu voi mai fi tentat…

El fixă cu intensitate nasturii bluzei vărgate, apoi ridică ochii spre cei ai Deirdrei. Ea părea că nu mai respiră şi privirea sa exprima ceva ce nu era departe de frică.

Atunci, el o eliberă încet.

— Nu te teme, murmură el, îndepărtându-se. Nu te voi forţa niciodată, orice ar fi.

— N-am pretins contrariul.

— Nu, dar mărturiseştre că te-am înspăimântat.

— Nu-i adevărat, se apără ea cu stângăcie.

— Eşti şi mincinoasă?

— Este un alt defect de adăugat pe lista mea… Mi-e foame, decretă ea ridicându-se.

— Şi mie.

Ignorându-l regeşte, se îndreptă şchiopătând spre bucătărie.

* * *

Deirdre ieşi din baie şi se aşează în faţa ferestrei cu geamuri a camerei. Timpul era încă la fel de închis. Numai

dacă soarele ar binevoi să se arate ar putea să se plimbe. Insula era probabil magnifică… Făcând haz de necaz, alese din geanta sa una din cărţile pe care le adusese şi se duse în salon.

Neil era acolo, întins pe canapea, evident pierdut în gândurile sale. Nu-i adresă nici măcar o privire când se instală în fotoliul din faţa lui şi, înciudată, împotriva voinţei ei, se prefăcu pasionată de lectură. Reuşi în cele din urmă să se intereseze într-adevăr de ea, când pe neaşteptate suprinse ochii lui Neil aţintiţi asupra ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Mă întrebam doar ce citeşti.

Ea înălţă cartea pentru ca el să-i poată citi titlul.

— Este bună? o întrebă el.

— Este prea devreme să ştiu. Abia am început-o.

— Dacă nu te prinde de la primele pagini, poţi să te opreşti imediat.

— De ce? În unele romane acţiunea începe mai târziu.

El scoase un fel de mormăit puţin convins, apoi se ridică. Ea îşi vârî din nou nasul în carte, dar se întrerupse iar din citit auzind un zgomot de căzătură şi o înjurătiră colorată.

— Ei drăcie! Nu-ţi poţi aranja puţin mai bine cârjele?! bombăni el frecându-şi piciorul.

— Dacă purtai pantofi, nu s-ar fi întâmplat asta.

— Nu văd de ce i-aş purta, dacă îmi place să fiu cu picioarele goale!

— Oh, Neil, te rog… Ce vrei să fac? Să-mi pun cârjele în dulapul din cameră? Nu mai departe de ieri, îmi reproşai că nu le folosesc.

Neil nu-şi dădu osteneala să răspundă. Şchiopătând în mod făţiş până la canapea, se trânti acolo pentru a-şi examina julitura.

Deirdre mai putu citi două pagini înainte de a auzi un nou comentariu.

— Urâtă vreme.

— Da.

— Iată, durează deja de două zile.

— Trei.

După câteva pagini, ridică din nou ochii pentru a întâlni privirea lui Neil fixată asupra ei.

— Ce se întâmplă, Neil?

— Nimic.

— Ai aerul că te plictiseşti.

— N-am obiceiul să fiu leneş.

— Nu ţi-ai adus nişte cărţi?

Ridicând din umeri, el se întoarse spre fereastră.

— Ce faci acasă când plouă? întrebă ea.

— Lucrez.

— Chiar şi în weekend?

— Mai ales în weekend. Atunci recuperez întârzierile acumulate în cursul săptămânii.

— Cabinetul dumitale trebuie să fie prosper, remarcă ea.

Totuşi, fu neplăcut surprinsă când el o fulgeră cu privirea.

— Oh, scuză-mă… Pentru mine, aceasta însemna un compliment.

El scutură din cap, apoi îşi masă ceafa cu un gest obosit.

— Ştiu. îmi pare rău…

Deirdre închise cartea. Era evident că atâta timp cât Neil va fi în salon, va reuşi cu greutate să se concentreze. Şi era clar că el dorea să discute…

— Cum ai cunoscut-o pe Victoria? întrebă ea, hotărând că acest subiect neutru nu avea nimic periculos.

— Un prieten comun ne-a făcut cunoştinţă acum

mulţi ani.

— Eşti din New York?

— Nu, din Hartford.

— Hartford? Ah, este amuzant…

— Cunoşti localitatea?

Un zâmbet uşor apăru pe buzele ei. Nu putu rezista…

— Da, puţin. Am fost acolo anul trecut cu unul din prietenii mei pentru a asta la un concert… Scaunele erau foarte incomode, pe cântăreţ îl durea gâtul şi am fost frântă când m-am întors acasă.

Neil clătină din cap.

— De acord, oftă el. O meritam…

— Absolut. Şi ţine cont că, în mod fericit, eu n-am condamnat oraşul întreg.

— Oh, ştiu să-i recunosc lipsurile.

— Cum ar fi?

— Este un oraş mic de provincie. Dacă vrei să fii acceptat acolo, trebuie să fii membrul unui club.

— Locuieşti acolo de mult timp?

— De când mi-am deschis cabinetul.

— Şi ai mers direct de la Westchester la Hartford?

— Am urmat studiile la Boston. Şi apoi am efectuat un stagiu militar la San Diego. În marină.

— Ah. Aşadar ai scăpat de Vietnam.

— Exact.

El ridică dintr-o sprânceană, părând că aşteaptă un reproş din partea Deirdrei.

— Nu te nelinişti. M-aş fi dus acolo fără îndoială dacă nu mă angajam.

— Te-ai fi putut refugia în Canada.

— Nu.

Era un nu care exprima enorm de multe lucruri. Neil simţea o responsabilitate faţă de ţara sa şi Deirdre nu putea să nu-l respecte pentru asta.

— Cum ţi-ai rupt piciorul? întrebă el dintr-odată.

— Îmi promiţi să nu râzi?

— Promit.

— Am căzut pe o scară.

Ridică ochii spre el, provocându-l la rândul său să facă un cât de mic comentariu.

— Vezi, nu râd, se apără el arborând un aer nevinovat.

— Asta pentru că nu cunoşti toată povestea…

— Ei bine, încearcă totuşi… Ce s-a întâmplat?

Inspirând adânc, ea se instală comod în fotoliu. La urma ueruri, dacă-şi bătea joc de ea, asta îi va da o scuză să protesteze şi să se certe cu el. Ceea ce era de departe de preferat emoţiilor pe care i le trezise chiar în acea dimineaţă…

— Am ratat o treaptă, mi-am prins piciorul în balustradă şi mi-am rupt glezna în trei locuri.

— Şi ce-i cu asta? Ce este oare atât de ciudat?

— M-ai întrebat dacă lucram… Ei bine, sunt profesor de aerobic.

Neil făcu ochii mari.

— Ah… înţeleg. Şi acum nu mai poţi lucra.

— Dacă n-ar fi decât asta! Imagineaz-ţi umilinţa pe care o simţi găsindu-te într-o asemenea situaţie, pur şi simplu pentru că ai ratat o treaptă. Este ridicol!

— Fiindcă veni vorba, ce-ţi face piciorul?

— Nu prea rău.

— Cât timp va trebui să stai cu ghipsul?

— Încă cinci săptămâni.

— Şi apoi vei avea o gleznă complet nouă?

— Măcar de-ar fi aşa, oftă ea descurajată. Medicul n-a promis nimic. Oh, voi puta merge, asta este sigur. Dar să predau?…

În ochii ei apăru îngrijorarea şi Neil se surprinse

luând el însuşi parte la suferinţa ei. În definitiv, nu era şi el într-o situaţie similară? Şi el se afla în faţa unui viitor nesigur…

Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, se aplecă spre ea, încruntându-şi sprâncenele.

— Vei putea să-ţi reiei cursurile, Deirdre, afirmă el. Dacă îţi doreşti îndeajuns, vei reuşi.

— Dacă o doresc!… Nu este nici măcar o problemă de bani. Este o problemă de supravieţuire emoţională.

Era acelaşi lucru, o putea înţelege.

— Cariera contează mult pentru dumneata, nu-i aşa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare şi Deirdre se hotărî să nu răspundă la ea. Nu era gata încă să-i explice povestea cu Entreprises Joyce, mult mai complexă şi prea personală. În plus, Neil era un avocat de afaceri. împins de deformaţia profesională, s-ar fi dat fără îndoială în mod automat de partea familiei.

— De fapt, încheie ea, n-am altă opţiune decât să aştept cu răbdare…

— Ce vei face în timp ce aştepţi?

— Rămân aici atât de mult timp cât voi putea.

— N-ai nicio altă activitate în Providence care te poate ajuta să-ţi petreci timpul?

— Nimic ce să mă intereseze îndeajuns.

— Şi de ce intenţionezi să te ocupi, aici? în afara lecturii?

Ridică din nou din umeri, afişând o figură de îndoială.

— Mă odihnesc. Tricotez. Ascult muzică. Continuu să fac exerciţii. Asta va fi pierdere de timp dacă nu pot să-mi reiau cursurile, dar merită osteneala de a încerca totuşi.

— Ai putea face acelaşi lucru şi în Providence. Cu siguranţă, te-ai simţi mai bine acolo decât aici, cu handicapul dumitale. îmi imaginez, dacă ai fi fost singură aici în prima seară, cu geanta, cutiile… totul sub o ploaie

torenţială.

— Thomas ştia că nu eram singură. Altfel m-ar fi ajutat, fără îndoială.

— Totuşi… te-ai grăbit aici în ziua ieşirii din spital… Ce-i atât de îngrozitor ca să fugi?

— Telefonul. Familia. Nu-i mai puteam suporta.

— Doar din cauza unui picior rupt?

Deirdre oftă. Dacă mai continua astfel, va reuşi să-i smulgă adevărul. Ceea ce refuza să-i mărturisească.

— Să spunem că am o familie mai degrabă dificilă, i-o trânti ea, fără intenţia de a o lungi mai mult.

Neil înţelese că era inutil să insiste. Era un timp pentru toate şi momentul nu se preta la confidenţe. Nu încă.

Ea îşi deschise din nou cartea, dar interesul ei slăbise în mod serios. Cu coada ochiului, îl văzu pe Neil ridicându-se, măsurând nervos încăperea în lung şi-n lat, apoi aşezându-se din nou. Treizeci de secunde mai târziu, îşi reîncepu manevra.

— Ascultă, se enervă ea. Găseşte-ţi şi dumneataa o ocupaţie. Nu pot să citesc dacă umbli de colo-colo.

El nu răspunse, dar se îndepărtă spre cameră. Apoi reveni imediat cu o revistă în mână şi se instală din nou pe canapea. Întoarse lent primele pagini, apoi din ce în ce mai repede, până când Deirdre afişă un aer înţepat.

— Citeşti sau te uiţi la poze?

— Încerc să găsesc articole interesante.

— La viteza asta, mă îndoiesc că ai timp să le observi. Ce gen de revistă este?

— Despre primul război mondial. Istoria mă fascinează.

— Ştiu.

Neil încruntă din sprâncene.

— De unde ai putea să ştii?

— Pentru că, de dimineaţă, am văzut cărţile de pe noptiera dumitale şi toate erau tratate de istorie. Ştii, ar trebui să porţi ochelari cât mai des posibil. Dacă nu, îţi distrugi vederea.

— Nu-i port decât când sunt extrem de obosit, replică el ofensat. Şi apoi, cum mi-ai văzut ochelarii? Mi-ai scotocit prin lucruri, desigur! Ai deschis şi portofelul?

— Deloc. Eu aranjez, nu scotocesc! Şi apoi, ce se află atât de important în portfofel? O fotografie a dulcineei dumitale?

— Nici măcar.

— De altfel, cine este această femeie care te-a rănit?

În ajun încă, ar fi refuzat să vorbească despre Nancy. Dar, dintr-odată, avu senzaţia că Deirdre ar putea înţelege.

— Cineva cu care nu mă mai văd.

— Mă îndoiesc. Ce s-a întâmplat?

Neil se rezemă de placa de deasupra şemineului, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor.

— În ochii ei, nu mai aveam viitor.

— Ce aştepta de la dumneata? Să construieşti un imperiu?

— Da, aşa ceva.

— Nu pari prea îndurerat că ai pierdut-o.

— N-am temperament de sinucigaş, declară el pe un ton nepăsător.

— Ai fost deja căsătorit?

— De ce această întrebare? se miră el.

— Simplă curiozitate. Şi dumneata m-ai întrebat pe mine.

— Nu. Niciodată, răspunse el.

— De ce?

— În schimb, asta nu te-am întrebat. Este într-adevăr indiscret…

— Este indiscret să-i pui întrebarea unei femei,

pentru că, după tradiţie, dacă nu este măritată, este pentru că nu i s-a propus. Însă cu un bărbat… este altceva. Acolo unde este o ruşine pentru o femeie, este o opţiune pentru un bărbat, explică ea pe un ton încărcat de sarcasm. Aşadar, de ce nu te-ai căsătorit legal?

Neil nu se putu abţine să nu zâmbească în faţa umorului Deirdrei.

— Mă vei crede dacă voi pretinde că am fost prea ocupat?

— Nu.

— Totuşi, acesta este adevărul, într-un anume fel. Mi-am consacrat ultimii cincisprezece ani din viaţă carierei. Este o amantă foarte acaparatoare.

— Eu cred mai curând că n-ai întâlnit femeia ideală.

— Fără îndoială. Am prea multe pretenţii. Şi numai o femeie foarte deosebită le poate satisface.

Deirdre ar fi jurat că văzuse o licărire de maliţiozitate sclipind fugitiv în ochii săi.

— Aici, sunt de acord cu dumneata. Aceea care ţi-ar putea suporta obrajii acoperiţi de barbă va trebui să fie într-adevăr foarte deosebită. Te-ai privit în vreo oglindă de când ai venit aici?

— N-am lăsat niciodată în viaţa mea să-mi crească barba. De la vârsta de cincisprezece ani, mă rad în fiecare dimineaţă. Asta pentru a fi curat, îngrijit, acceptabil. Ei bine, sunt încântat să fac o dată altfel. Şi dacă asta nu-ţi place, n-are importanţă.

Deirdre înclină uşor capul pentru a-l privi. Neil n-avea nimic respingător, dimpotrivă. I se părea în întregime seducător. Mai ales cu acest aer de triumf cu care o înfrunta.

— Este plăcut să poţi face orice, fără restricţii, nu-i aşa? întrebă el zâmbind.

— Foarte.

— Presupun că eşti mai… chibzuit, în cadrul muncii dumitale?

— Este preferabil, într-adevăr.

Neil se înfundă în canapea. Deirdre era abilă. Reuşise să îndrepte din nou conversaţia spre el. Dar, pentru moment, nu ţinea să se destăinuie. Dorise s-o audă vorbind despre ea.

— Şi dumneata, Deirdre? reluă el pe un ton degajat. Ai fost deja căsătorită?

— Nu mi s-a propus niciodată.

— Ar fi trebuit să mă aştept la un asemenea răspuns, spuse el râzând. Dar… de ce mă priveşti atât de insistent?

— Ştii că este prima dată când te aud râzând? Râzând cu adevărat?

Zâmbetul lui Neil era cald, aproape tandru.

— Ştii că este prima dată când nu mi te adresezi atât de amabil?

O clipă, Deirdre fu incapabilă să răspundă. Se simţea în mod straniu prizonieră a cuvintelor şi a privirii lui Neil… Brusc, lăsă capul în jos, ridicând din umeri.

— Încerci să mă îmbunezi ca să-ţi spăl vasele, asta este tot… glumi ea cu stângăcie.

— Şi nu cred că te-am văzut roşind mai înainte, continuă el fără să ţină seama de intervenţia sa.

Din roz, obrajii Deirdrei deveniră stacojii. Neputând să suporte această reacţie stupidă care i se potrivea atât de puţin, tânăra femeie ridică spre el o privire furioasă.

— Haide… o tachină el. Te prefer ca adineauri.

— Ei bine, eu nu.

Detesta să se simtă vulnerabilă. Mai ales în faţa lui Neil.

— Nu sunt o femeie supusă, protestă ea.

Neil izbucni din nou în râs.

— Observasem asta. Nu, te asigur, nu acesta este

termenul pe care l-aş folosi pentru a te descrie… Dimpotrivă, iar judecând după susceptibilitatea dumitale, am impresia că eu sunt singurul care a fost rănit.

— Aşa este, admise ea. Şi eu am fost înşelată o dată, ceea ce mi-a displăcut enorm.

— Este de înţeles. Ce s-a întâmplat? întrebă el blând.

Ea inspiră îndelung, apoi ridică din umeri cu toleranţă.

— M-am lăsat sedusă de cuvintele unuia căruia îi plăcea să se audă vorbind… Dar în clipa în care a simţit o cerere din partea mea, s-a evaporat.

— I-ai propus căsătoria?

— Oh, nu… Nimic asemănător. Deşi familiei mele nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă vadă la braţul unui soţ legitim. Ei nu prea agreează stilul meu de viaţă.

— Duci o existenţă tumultuoasă?

— Deloc, dimpotrivă chiar. Evit toate petrecerile. Este prea multă ipocrizie acolo… nimic sincer.

— Îţi doreşti să ai copii, într-o zi?

— De ce nu? Şi dumneata?

— De ce nu?

Se priviră un timp fără să spună nimic, apoi, simultan, îşi vârâră nasul fiecare în cartea lui. Neil întorcea paginile distrat, dar observă că nu citise nimic. Ridicând ochii spre Deirdre, îşi dădu seama că ea părea absorbită de romanul său.

Era sinceră şi asta era o calitate pe care o admira. Nu mai avea de dat un răspuns prin care să înfrunte anumite probleme, dar cel puţin nu încerca să se ascundă în spatele unor minciuni.

— Mă duc să pregătesc nişte sandvişuri, declară el, câteva minute mai târziu, ridicându-se. Te interesează?

— Sadvişuri cu ce?

— Totul depinde de ceea ce avem la dispoziţie…

Se îndreptă spre bucătărie, deschise frigiderul şi scotoci printre rafturi, înainte de a striga peste umăr:

— Poţi alege între: brânză cu şuncă, roşii cu şuncă, pui cu salată, brânză cu ton fript, totul asezonat cu unt de arahide şi dulceaţă, dacă vrei.

Neputând rezista să nu-l tachineze, ea îşi stăpâni un zâmbet.

— Aş vrea unul cu cârnaţi spanioli şi roşii.

El apăru imediat în cadrul uşii, cu mâinile în şolduri.

— Cârnatul spaniol nu este pe listă, Deirdre.

— Adevărat? Aş fi putut jura că…

— Vrei să nu să-ţi pregătesc un sandviş? întrebă el răspicat, ca şi când răbdarea îi ajunsese la capăt.

— Da.

— Cu ce?

— Ton fript cu brânză.

Abia plecase că ea îl interpelă din nou:

— Neil? Le-ai putea face cu pâine de secară?

Mai mult ghici decât auzi oftatul exasperat al lui Neil.

— Nu. Deirdre. Va fi doar cu pâine pentru sandvişuri. Îl vrei sau renunţi?

— Îl vreau.

Zece minute mai târziu, Deirdre intra în bucătărie. Neil se agita între masă şi cuptor şi abia ridică ochii spre ea.

— Ţi-ai schimbat iar părerea? Te previn chiar acum că n-ar fi bine…

— Nu, nu, îl linişti ea. Cu ton, va fi foarte bine. Ştii, sunt impresionată… Cunosc puţini bărbaţi care s-ar simţi atât de bine într-o bucătărie.

— Nu este nimic complicat în a pregăti sandvişuri.

— Nu, dar mulţi ar fi propus numai unt de arahide cu dulceaţă. Este mult mai simplu.

— Dar mai puţin bun.

— Nu sunt sigură. Eu ador tartinele cu unt de arahide şi dulceaţă.

— Atunci, de ce ai ales altceva?

Ea arboră un zâmbet poznaş, cu capul uşor înclinat.

— Poate voiam să-mi dau seama de ce performanţe eşti capabil…

Neil lăsă brusc cuţitul cu care tăia felii fine de brânză şi se întoarse încet spre Deirdre.

— Ai ales înadins ceea ce era mai greu din lista pe care ţi-am propus-o?

Deirdre se gândi cu prudenţă să bată în retragere.

— Glumeam. îmi place la nebunie ton cu brânză.

— Nu te cred. Cred că ai făcut-o intenţionat, aşa cum ai cerut şi cârnat spaniol când ştiai sigur că nu aveam.

Înainte de-a avea timp să se împotrivească, se simţi luată pe sus pe neaşteptate.

— Neil! protestă ea. Ce faci?

Ajuns în cameră, Neil o suspendă deasupra patului, plăcându-i să profite de avantajul pe care-l avea asupra ei.

— Nu, Neil! Ghipsul meu! Nu-mi da drumul! îl imploră ea.

Dar dispoziţia jucăuşă a lui Neil îl părăsi brusc. Neil tocmai îşi dăduse seama de plăcerea de a avea sub mâinile sale o coapsă lungă şi suplă şi începutul unui sân rotund şi ferm.

Se aplecă încet pentru a o pune pe pat, dar nu se ridică. Şi Deirdre, a cărei inimă bătea să-i spargă pieptul, privea fix acel chip care se apropia de al ei până când, prizonieră a propriei sale dorinţe, închise ochii şi întredeschise uşor buzele…

Capitolul 6

Buzele lui le atingeau uşor pe ale sale, mai întâi imperceptibil, ca şi când ezita. Apoi sărutul deveni mai insistent. Cu o blândeţe amestecată cu mirare, îi cuprinse

faţa în palme şi o sărută fără să mai aibă reţineri.

Deirdre abia putea gândi, cu atât mai puţin să răspundă. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că dintr-un simplu sărut putea izbucni atâta forţă. El îşi astâmpăra setea cu buzele ei, ca un naufragiat în pustiu, care descoperă o oază. Un timp, el murmură cuvinte de neînţeles, mângâindu-i faţa ca pentru a se asigura că nu este un miraj.

— Sărută-mă, Deirdre, şopti el, învăluind-o într-o privire pătimaşă printre gene.

De data aceasta, Deirdre se conformă ascultătoare şi cunoscu rapid plăcerea de a se supune voinţei acestui bărbat, răspunzând la sărutul său cu o înfocare crescândă.

— Oh, Deirdre… de ce? şopti el îndepărtându-se uşor.

Ea îl privea cu insistenţă, fără să înţeleagă, încă sub şocul senzaţiilor multiple pe care el tocmai i le dezvăluise.

— De ce, ce? şoti ea.

— De ce m-ai sărutat astfel? Speram doar un mic sărut, nimic mai mult.

— Nu-ţi lipseşte o anume îndrăzneală! exclamă ea îndreptându-se pe un cot. Care dintre noi doi l-a provocat pe celălalt, de data aceasta?!

— N-aveai decât să nu-mi răspunzi cu atâta convingere! i-o aruncă el furios, înainte de a ieşi din cameră şi de a trânti uşa.

Deirdre privi mult timp uşa de lemn, prea mirată pentru a se răzvrăti împotriva acestei schimbări bruşte de atitudine.

Cu toate că experienţa ei amoroasă era destul de restrânsă, Deirdre nu putu să nu-şi dea seama că această scurtă îmbrăţişare stârnise dorinţa lui Neil. Şi fără nicio îndoială, asta era ceea ce-i reproşa…

Ceea ce însemna că încerca aceeaşi aversiune ca şi ea în a lua în considerare o relaţie. Ceea ce mai însemna

de asemenea că se aflau în faţa unei probleme.

Cu toate acestea, îi plăcuse sărutul lui. O transportase spre meleaguri pe care nu le cunoscuse…

Inspiră adânc de mai multe ori şi reuşi să-şi recapete calmul. Poziţia lor nu era deloc de invidiat. Din cauza Victoriei, erau amândoi condamnaţi să împartă aceeaşi casă şi, mai rău, să împartă acelaşi pat – de data aceasta din cauza încăpăţânării lor.

Deirdre oftă. Singura soluţie care-i rămânea era să uite rarele momente de tandreţe ale lui Neil şi să nu se gândească la el decât sub aspectul său sâcâitor şi detestabil.

Din nefericire, Neil nu-i uşura sarcina. Alese tocmai acel moment pentru a reveni din bucătărie şi, după ce deschise încet uşa, înaintă spre pat cu cârjele.

— Sandvişurile sunt în cuptor, declară el calm. În câteva minute vor fi gata.

Deirdre evită cu grijă să-i întâlnească privirea şi luă cârjele pe care i le întindea.

— Te aştept, mai şopti el ieşind din nou din încăpere.

Deirdre îşi sprijini capul de cârje. Nu era simplu să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu Neil, dar n-avea de ales… doar să capituleze şi să-l cheme pe Thomas să vină s-o ia. Iar asta ieşea din discuţie.

Prânzul se desfăşură într-o tăcere apăsătoare. Amândoi îşi ascundeau în mod prudent privirea unul de celălalt. Ea îl felicită pentru sandvişuri; el îi mulţumi. Când terminară, el aduse pentru ea o ceaşcă de cafea în salon; ea îi mulţumi.

Dar nu trecea nicio secundă fără ca ea să se gândească la sărut, ca şi el, şi fără ca el să se întrebe unde-i va duce asta, ca şi ea.

Ştiind că-i va fi imposibil să se concentreze asupra lecturii, Deirdre scoase lâna, andrelele şi se sili să studieze

instrucţiunile din revistă.

— Ce intenţionezi să tricotezi? întrebă el pe un ton indiferent.

— Un pulover, răspunse ea fără să ridice ochii.

— Pentru dumneata?

— Sper.

Ea desfăşură un scul de culoarea levănţicii în jurul genunchilor şi începu să facă un ghem.

— Frumoasă culoare, mai comentă el.

— Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, luă una dintre andrele şi cu ajutorul degetului mare, începu să monteze ochiurile.

— Este o andrea mare.

— Da, răspunse ea laconic. O andrea mare pentru un pulover mare.

— Un pulover de schi.

Ea îl privi în ochi, ridicând din umeri.

— Un pulover călduros şi atât. Nu cred că voi putea schia prea curând.

— Ai făcut deja sporturi de iarnă?

— Da.

— Presupun că eşti talentată…

Ea lăsă să-i cadă andreaua pe genunchi şi înălţă capul spre el.

— Ţi-am spus deja că sportul era meseria mea. Schiez, înot, joc tenis… cel puţin când nu am un picior în ghips. Şi acum, fii amabil Neil, dacă mai vorbeşti, nu voi reuşi niciodată să mă concentrez.

— Credeam că aceste gesturi erau automate…

— Nu când înveţi.

Pe buzele lui Neil se contură un zâmbet uşor.

— Este prima dată?

— Da.

— Piciorul dumitale rupt te-a inspirat?

— Am cumpărat lâna cu multe luni în urmă. Dar n-am reuşit să găsesc timp…

El clătină din cap, apoi, refuzând s-o mai tulbure, se îndreptă spre bucătărie pentru a prepara altă ceaşcă de cafea.

Se instală apoi din nou pe canapea, întins, cu ochii aţintiţi asupra pinilor de un verde închis, uzi de ploaie, cu o carte deschisă pe piept. Deşi îşi impusese să-şi canalizeze reflecţiile asupra problemelor care îl împinseseră să se izoleze pe această insulă, voinţa sa nu avea niciun efect asupra direcţiei în care o luaseră gândurile sale. Nu înceta să-şi imagineze corpul pe care Deirdre îl ascundea sub imensul pulover pe care-l purta în acea zi peste pantalonul de trening.

Printre pleoapele pe jumătate închise o observa, atent aplecată asupra andrelelor. Mâinile îi erau fine, mişcările graţioase… Sportivă? Fără îndoială, dar incredibil de feminină totuşi, se gândea el amintindu-şi gustul dulce al sărutului său.

Incapabil să stea locului, se ridică brusc, ceea ce-i atrase o privire întrebătoare din partea Deirdrei.

— Nu mă pot concentra cu zgomotul pe care-l fac andrelele dumitale, pretextă el prost dispus. Ce-ai spune dacă am juca ceva? Şah, de exemplu…

— N-am învăţat niciodată.

— Atunci cărţi?

Ea îşi încreţi nasul într-un gest reprobator.

— De acord, oftă el. Nu jucăm.

— De ce să nu ne uităm la un film? sugeră ea. Victoria are o mulţime de casete video.

— Am înţeles.

— Care este alegerea? întrebă ea aranjându-şi andrelele în geantă.

Neil se îndreptă imediat spre etajera unde erau

aliniate casetele şi aplecând capul, începu să enumere titlurile.

— „Magnum Force”?

— Prea violent.

— „Flautul fermecat” de Bergman?

— Prea intelectual.

— „Pe aripile vântului”?

— Ah, nu… Prea lung şi prea romantic.

— Atunci „Înşelătoria”… Este foarte comic.

— Găseşti?… După părerea mea, singurul interes al filmului este muzica. De ce nu mai curând „Ultimul tango la Paris”? propuse ea. Îl voi revedea cu plăcere. Este un film intens, o dramă captivantă…

— Şi de un erotism înflăcărat, termină el pentru ea. Nu cred că avem nevoie de aşa ceva.

Avea dreptate. Şi Deirdre se abţinu să-l contrazică.

— Îţi plac filmele de spionaj? întrebă el.

— „Şoimul” este excelent.

— Ei bine, perfect. Să-i dăm drumul…

Şontâcăind, ea se ridică pentru a se instala pe canapea în faţa televizorului…

Scoţând caseta din cutia sa, Neil o făcu să alunece în video, apăsă pe câteva butoane şi înarmat cu telecomanda, veni să i se alăture Deirdrei pe divan.

Ultimele nume de pe genericul de început abia dispăruseră când el opri filmul şi sări în picioare.

— Ce se întâmplă? se miră ea.

— Ne trebuie floricele! Am văzut în dulapul din bucătărie.

— Dar durează mult prepararea lor, protestă ea. Iar noi suntem gata pentru a vedea filmul…

— Avem destul timp. Şi apoi, putem folosi cuptorul cu microunde… Va merge mai repede.

— Cum vrei, oftă ea privindu-l îndepărtându-se spre

bucătărie.

La urma urmei, era plăcut să fii astfel răsfăţată şi Neil era într-o dispoziţie absolut fermecătoare. Prea fermecătoare, chiar…

O jumătate de oră mai târziu, filmul rula din nou prin faţa ochilor lor. O grămadă de floricele mirosind a unt era pusă între ei, dar atenţia de care dădeau dovadă ca să nu li se atingă mâinile în timp ce se serveau dăuna înţelegerii filmului.

Neil, căruia îi ajungea doar prezenţa Deirdrei pentru a-l distrage, o observa pe furiş pe tânăra femeie care-şi freca neglijent coapsa.

— Nu te simţi bine? întrebă el.

Ea întoarse repede capul spre el, apoi ridică din umeri în chip de răspuns.

— Vrei o aspirină?

— Nu.

— Un masaj cu balsam de tigru?

— Nu există aici.

El zâmbi în colţul gurii.

— Pot da o fugă la farmacia cea mai apropiată să cumpăr, cu singura condiţie să mă laşi să ţi-l aplic.

Chipul Deirdrei nu trăda nicio emoţie. Ţinea ochii fixaţi pe ecranul televizorului.

— Farmacia insulei este închisă pentru inventar. Vin eu de acolo.

— Oh… păcat.

Amândoi se prefăcură că se concentrează din nou asupra intrigii poliţiste, dar de fapt sugestia lui Neil nu le lăsă niciun răgaz.

Un masaj făcut de Neil… Deirdre aproape îi putea simţi mâinile pe coapsa sa, relaxându-i muşchii, mângâindu-i pielea… Inima începu să-i bată mai repede la această idee, care din nefericire nu avu de altfel niciun

efect pentru a-i uşura durerea.

Cât despre Neil, acesta nu-şi putea opri dansul infernal al întrebărilor care i se învârteau prin minte. De ce oare îi era teamă? O scurtă aventură cu Deirdre n-ar fi putut avea nimic neplăcut, dar nu se putea hotărî totuşi să abordeze relaţia lor într-o manieră atât de uşoară.

În aceeaşi seară, mult timp după ce ea se duse să se culce, el rămase aşezat în faţa şemineului, cu privirea pierdută asupra jarului cu luciri roşiatice din vatră, aşteptând să fie suficient de obosit pentru a înfrunta momentul în care se va întinde lângă ea în patul mare.

Adormi rapid, dar se trezi de două ori când corpurile lor se atinseră uşor sub pilotă.

Care era forţa care-i împingea atât de irezistibil unul spre altul? Amândoi veniseră pe insulă în căutarea singurătăţii şi ar fi avut aşadar toate motivele să se izoleze fiecare în alt colţ de casă. Şi Dumnezeu ştia că era destul de mare pentru asta. Dar nu... Trebuia să rămână în aceeaşi cameră toată ziua, să se certe, să se provoace... Şi noaptea nu le oferea odihna pe care şi-ar fi dorit-o. Să doarmă în acelaşi pat... Trebuia să fie nebuni... Nebuni şi inconştienţi.

Cu coada ochiului, o văzu pe Deirdre privindu-l printre genele ochilor grei de somn, apoi se răsuci mai mult pe cealaltă parte. Întorcându-se pe spate, el începu să privească fix tavanul în semiobscuritate, dar nu putea şterge imaginea unei cantităţi bogate de păr de culoare deschisă, aproape auriu, etalat pe pernă.

Trebuia să iasă. Deşi ploaia bătea încă în geamuri şi ceaţa părea agăţată pe vârfurile pinilor, trebuia să părăsească patul. Fără să privească spre cea care dormea lângă el, împinse pilota, îşi luă hainele şi după ce se îmbrăcă în încăperea vecină, deschise uşa de la intrare.

* * *

Deirdre se trezi singură. Era ciudat… Observase asta chiar înainte de a şti cu adevărat. Prezenţa lui Neil îi devenise atât de familiară încât îi sesiză absenţa doar prin sensibilitatea sa…

Casa era liniştită. Se întrebă distrată unde putea fi, apoi, îndreptându-se, se hotărî să profite de singurătatea momentană pentru a face câteva exerciţii.

Zece minute mai târziu, dansa pe o melodie a lui John Denver. Sau aproape, desigur… în măsura posibilităţilor.

Totuşi, chiar dacă piciorul îi impunea o anumită greutate în mişcări, Neil nu se înşelase asupra graţiei pe care o emanau gesturile ei.

La întoarcerea din plimbarea sa, cu părul ud, el nu acceptă nici măcar timpul de a-şi scoate bluzonul şi se grăbi în cameră cu intenţia să protesteze. Deirdrei îi plăcea poate acest gen de muzică, dar lui nu. Dacă dorea să continue această coabitare, va trebui să înveţe să fie mai discretă. La urma urmei, existau walkmanuri.

Cu toate acestea, cuvintele îi îngheţară pe buze în timp ce se opri în uşa camerei.

Deirdre nu purta pijama, nici trening, niciun pulover imens pentru a-şi ascunde formele. Deirdre nu purta decât un costum de gimnastică ce-i dezvăluia formele armonioase ale unui piept ferm şi rotund. Talia îi era fină, coapsele lungi, aşa cum şi le imaginase.

Inconştientă de prezenţa lui, ea se ondula în ritmul muzicii şi fiecare gest al său era o invitaţie la dragoste.

Cu răsuflarea tăiată, Neil simţi cum o dorinţă înăbuşită se trezea în el. Incapabil să rămână martor mut la atâta erotism, se pregătea să iasă când Deirdre se întoarse.

Încremeni brusc, roşi, iar ochi îi străluci o lumină deosebită.

Privirile lor se înfruntară. Păreau că-şi ţin respiraţia.

John Denver continua să cânte, dar ei nu-l mai auzeau. Nu mai erau receptivi decât la dorinţa ce se năştea în ei, la acea senzaţie de val cald care li se răspândea prin corpuri.

— Eşti… aici de mult timp? întrebă ea, luptându-se din greu cu uşoara ameţeală căreia îi era victimă.

— De câteva minute, admise el.

Îşi trecu mâna prin părul ud şi observă că ea tremura. Atunci, fără să stea pe gânduri, ca şi când ar fi fost împins implacabil de o forţă împotriva căreia nu putea lupta, înaintă spre ea. Mânată de aceeaşi forţă pe care n-ar fi ştiut s-o identifice, Deirdre îl întâlni la jumătatea drumului, în mijlocul camerei.

— Ce se întâmplă oare cu noi? şopti ea.

Fără să-i lase timp să răspundă, buzele lui Neil coborâră spre ale sale. Primul sărut care îi unise le dezvăluise dorinţa pe care o simţeau unul pentru celălalt. Aceasta era recunoaşterea atracţiei lor reciproce şi un început de încredere.

Încrederea, se gândi Deirdre distrată, întredeschizând buzele, era un sentiment pe care încă din fragedă copilărie învăţase să nu-l acorde decât cu rezervă. Acum, Neil o făcea să înflorească toată, sub căldura sărutărilor sale pasionate care trădau propria sa capitulare.

— Vino, şopti el luând-o cu sine spre pat.

Cu înflăcărarea umui amant pasionat, amestecată cu o nesfârşită blândeţe, îi acoperi corpul cu mângâieri, alimentându-i dorinţa cu mii de atenţii drăgăstoase. Mai întâi cu timiditate, apoi tot mai relaxată, se îndreptă spre el, strigându-şi în tăcere dorinţa de a-l primi în ea.

John Denver tăcuse şi numai ploaia bătea încă în geamuri însoţindu-le gemetele.

Hainele zburară în dezordine pe jos, dar Neil fu deosebit de atent să nu lovească piciorul Deirdrei.

Ochii negri ai lui Neil se umpleau de această frumuseţe pe care până acum doar o ghicise, ca şi mâinile şi gura sa care trasau pe pielea ei un drum de foc. Vârfurile încordate ale sânilor Deirdrei veniră în contact cu gura lui şi cu voluptatea sărutărilor sale. Buzele lui Neil, pline de dorinţă, erau când blânde, când imperioase şi îndrăzneţe.

Dusă de vâltoarea unei pasiuni irezistibile, Deirdre se agăţă de umerii lui şi corpul i se cambră spre cel al lui Neil, strigându-i numele. Cu blândeţe, el o făcu a sa. Deirdre îşi simţea inima bătând mai repede, fiecare bufibră a corpului său vibrând de o voluptate nemăsurată.

Mişcările lor acordate la unison îi transportară spre tărâmuri de plăceri nebănuite.

Capitolul *1*

Ghemuindu-se mai mult lângă el, Deirdre înălţă capul, cu ochii strălucind de maliţiozitate.

— Cine este de vină? întrebă ea. Am presupuns că voi fi singură, aici. În schimb, m-am întâlnit cu un bădăran care nu înceta să bombăne imediat ce mă vedea…

Neil era prea fericit pentru a-l deranja această descriere.

— Vei mai regreta asta, oare? Imaginează-ţi ce am fi pierdut dacă nu ne cunoşteam…

Deirdre nu răspunse, se mulţumi să zâmbească. După câteva clipe, el ridică tandru o şuviţă de pe fruntea ei.

— Pari fericită.

— Fericită şi… copleşită. Uşurată.

— Ideea de a face dragoste cu mine era oare atât de îngrozitoare?

— Oh, nu, Neil… Era pasionant. Dar îmi era teamă.

— Încă nu sunt sigur că înţeleg de ce. Nu era totuşi din cauza ghipsului… Avea oare legătură cu bărbatul pe care l-ai cunoscut? Cel care te-a rănit?

Deirdre arboră o figură gânditoare.

— Da, indirect, fără îndoială. Totul mergea bine între noi… din punct de vedere fizic. Dar el nu pierdea niciodată vremea după ce făceam dragoste. Ştii, se ridica brusc de parcă nu suporta să fie impresionat şi clipele de tandreţe nu erau de fapt pentru el decât momente de slăbiciune.

Ridică din umeri şi avu un uşor zâmbet de scuză.

— Presupun că, în mod inconştient, am considerat această atitudine îndreptată direct împotriva mea.

Ea tăcu un timp, dar mâna continua să mângâie pieptul lui Neil. Apoi, găsind în amintirea îmbrăţişării trecute curajul de a i se destăinui, continuă cu voce joasă:

— De fapt, familia mea este probabil mai răspunzătoare decât Seth… întotdeauna am fost oaia neagră, ştii, cea care nu se integrează în turmă. Mama este exemplul tipic al femeii de lume. Educaţie excelentă, bune maniere, feminitate, frumuseţe… Are tot ce-i trebuie şi sora mea îi seamănă. Eu am fost întotdeauna altfel şi ei nu s-au abţinut niciodată să-şi exprime părerea în legătură cu acest subiect.

Prinzându-i uşor ceafa în palmă, Neil o obligă să-l privească.

— Consideră că nu eşti destul de feminină?

Ea încuviinţă cu o înclinare timidă din cap şi Neil râse ironic.

— Trebuie să aibă o foarte jalnică definiţie a feminităţii, spuse el.

— A ta nu este absolut completă… Fizicul nu este totul. Dar faptul că am reuşit să-ţi plac este un balsam pentru susceptibilitatea mea, glumi ea îndatoritoare.

— La fel şi pentru mine, admise el. Nu cred că în toată viaţa mea am dorit atât de mult o femeie. Sper că nu eşti la fel de pasionată şi cu alţi bărbaţi…

— Bineînţeles că nu! exclamă ea. N-a mai fost decât

unul în viaţa mea şi acesta a fost Seth. Nu am prea multă experienţă.

— Valorezi mult mai mult decât toate femeile experimentate… şopti el.

— Este ciudat, spuse ea înclinând capul. N-aş fi crezut niciodată că pot fi atât de pătimaşă.

— Vrei poate să-ţi demonstrez că n-a fost un moment de rătăcire? o întrebă el aplecându-se pentru a o săruta uşor în colţul buzelor.

— Mm… Într-adevăr, cred că ar fi necesar. Ar fi mai bine să-mi alung îndoielile din minte.

Când mâna lui Neil se închise cu tandreţe peste pieptul său, Deirdre gemu abia auzit. Nu numai că îi demonstra că temerile sale nu erau fondate, dar se făcea oglinda propriei dorinţe care renăştea în ea.

— Nu ţi-am făcut rău, adineauri? murmură el având grijă să nu se sprijine de piciorul ei.

— Aveam oare aerul că sufăr?…

— De o suferinţă de nesuportat…

— Care n-avea nimic de-a face cu piciorul meu, te asigur.

Ea îşi umezi buzele, desemnându-le conturul cu o seducţie irezistibilă. Braţele lui Neil se strânseră aproape sălbatic în jurul taliei sale, iar ea simţi pe abdomen evidenţa dorinţei lui. Aruncându-şi capul pe spate, îşi oferi gâtul şi sânii sărutărilor lui.

— Atât de frumoasă… murmură el răguşit. Boticelli n-ar fi putut crea o culoare şi nicio delicateţe mai minunată pentru Venus a sa.

Îşi plimbă degetele de-a lungul văii dintre sâni, până la triunghiul mătăsos al feminităţii sale. Mângâierea vocii sale răguşite amestecată cu desfătarea degetelor lui pe pielea sa o făcură să fie străbătută de fiori prin tot corpul. Se aplecă spre el instinctiv şi îşi înăbuşi un geamăt când

două din degetele sale îi prinseră vârful sânului, transmiţându-i valuri de căldură în tot corpul, fiecare apăsare sporindu-i dorinţa.

Fidel promisiunii sale, Neil etală toate artificiile pentru a o aduce în pragul unei nebunii senzuale.

Acum, Deirdre nu mai dorea altceva decât să-i întoarcă fericirea cu care o copleşise el. Neil nu mai era decât o jucărie în mâinile ei pricepute. Deirdre se transformase şi Neil se ştia creatorul acestei metamorfoze.

Când îngenunche în faţa lui, ochii săi urmăriseră curba delicată a spatelui până la şolduri. Sânii tari cu cercurile lor roz închis, contrastau cu albeaţa pielii.

— Mă înnebuneşti, şopti el la capătul rezistenţei.

Ea îşi ridică ochii spre el, iar privirea promitea limpede plăceri deosebite şi noi. Şi-ar fi dorit să oprească timpul şi într-o clipă magică să distrugă barierele care mai existau între ei;

voia să-l primească în ea şi să-l apere de incertitudinile viitorului. Şi voia să-şi demonstreze ei însăşi că avea forţa să rupă acele lanţuri care îi încătuşaseră senzualitatea de femeie.

Cu o respiraţie uşoară, ea îi aţâţă dorinţa în fiecare părticică a corpului lui pe care-l acoperi cu sărutări şi cu mângâierile trupului său, într-un supliciu insuportabil. Fascinată de plăcerea pe care i-o transmintea, încurajată de seducţia pe care-o exercita asupra lui, imprimă pentru totdeauna în corpul lui Neil urma dorinţei sale.

Ca foşetul frunzelor într-o seară de vară, ca primul murmur al unui vânt de furtună ce trece peste apa unui lac, valuri de plăcere urcau în ea, tot mai sus, tot mai sălbatic.

Purtat de torentul de senzualitate pe care îl stârnise în el, Neil alunecă peste ea, amestecându-şi gemetele cu cele pătimaşe ale tinerei femei, conducându-se reciproc

spre acele meleaguri încântătoare pe care le cunoşteau toţi îndrăgostiţii din lume…

* * *

Zilele următoare fură cele mai fericite pe care Deirdre le cunoscuse vreodată. Se trezea în braţele lui Neil cu un zâmbet pe buze, de care nu se putea despărţi. Abia se trezeau din somn şi corpurile lor toropite se îmbrăţişau din nou.

Nu-şi mai dăduseră osteneala nici să se îmbrace. După o baie făcută împreună, se îndreptau spre bucătărie, el cu pantalonii pijamalei Deirdrei, ea cu bluza. El o tachina chiar pe acest subiect, acuzând-o că-şi adusese această ţinută cu singurul scop de a-l seduce – fireşte, în mod inconştient, pentru că nu era la curent cu prezenţa sa… Dar departe de el ideea de a se plânge.

Deirdre se abandonă plăcerii de a trăi această fericire, oricât de scurtă ar fi fost, lângă Neil. Ştia că acest vis nu va dura decât un timp, că realitatea aştepta momentul să vină să le bată la uşă. Cu toate acestea, refuza să se lase furată de gândurile negre, când era mai fericită ca niciodată.

Astfel, aproape reuşiseră să uite viitorul. Zilele treceau una după alta, fără griji, fericite şi problemele care-i făcuseră să se izoleze dispăruseră temporar…

În dimineaţa celei de-a opta zile pe insulă, Thomas îi chemă prin radio. îi răspunse Neil, dar Deirdre, lângă el, nu pierdea nimic din conversaţie.

— Cum vă simţiţi, amândoi? întrebă el.

Neil îi adresă Deirdrei un zâmbet complice, dar avu grijă ca vocea să nu-i trădeze buna dispoziţie.

— Bine, răspunse el sobru.

— Am primit mesajele voastre, dar am lipsit toată săptămâna. De altfel, m-am gândit că dacă era cu adevărat o urgenţă, aţi fi insistat…

— Se simte vinovat, şopti Deirdre la urechea lui Neil. Aşa-i trebuie.

— Sper că domnişoara Joyce n-a avut prea multe dificultăţi cu piciorul…

Neil ezită înainte de a răspunde:

— Nu prea multe… spuse în cele din urmă. Dar este puţin cam stângace cu cârjele. Şi câteva bibelouri fragile au avut de suferit…

— Oh, adevărat? în sfârşit, asta este problema Victoriei… Şi… cum vă înţelegeţi?

— Ei bine, să spunem că… suntem încă vii, ceea ce este deja mult.

— O să-l înnebuneşti, murmură Deirdre. Moare de curiozitate. Cât dură acest schimb de cuvinte fără ştirea sa, Thomas se gândea probabil că dacă cei doi naufragiaţi voluntari ţineau să se omoare reciproc, era doar problema lor, căci oftă cu resemnare.

— În orice caz, voiam să vă anunţ că am lăsat proviziile pe chei.

— Aţi venit probabil în zori, comentă Neil, uitându-se la ceas.

— Le-am lăsat aseară.

— Laşul…

— Poftim? N-am înţeles…

Deirdre începu să pufnească zgomotos şi Neil trebui să-i pună mâna pe gură pentru ca Thomas să n-o audă.

— Spuneam „mulţumesc”, minţi el.

— Oh, pentru nimic. Voi veni să vă iau săptămâna viitoare, cum a fost prevăzut. În caz contrar, contactaţi-mă pentru a mă informa despre schimbare.

— Vom fi gata, răspunse Neil punând emiţătorul la loc.

Câteva clipe, rămaseră tăcuţi. Şi Deirdre redevenise serioasă. Ultimele cuvinte ale lui Thomas căzuseră asupra

fericirii lor, dur şi tranşant ca lama unei ghilotine.

Apoi, Neil strânse cu putere umerii tinerei femei cu braţul său.

— Ei! Vezi ce văd eu?...

Ea înălţă capul, urmărindu-i privirea.

— Soarele?...

— Da, soarele! În sfârşit, poate nu încă, dar aproape. De când am sosit cerul n-a fost atât de limpede. N-a mai plouat de ieri, ceea ce înseamnă că drumurile vor fi mai puţin noroioase şi că mă voi duce fără întârziere să caut proviziile. Apoi ne vom putea plimba.

— Mmm. Acest program îmi place enorm, acceptă ea în timp ce ieşeau din birou.

* * *

Seninul se extindea şi în curând soarele se reinstală pe cer, permiţându-le plimbări tot mai lungi şi picnicuri pe stânci, lângă micul golf înconjurat de pini.

Din nefericire, zilele treceau repede şi liniştea pe care reuşiseră s-o găsească părea că se pierde. Promisiunea lui Thomas se impunea cu fiecare zi mai mult în mintea lor, ca o sabie a lui Damocles deasupra capetelor.

Discuţia pe care printr-un acord tacit o amânau mereu pe a doua zi izbucni exact în mijlocul filmului „Aventurierii arcei pierdute”, când Neil stinse pe neaşteptate televizorul.

— De ce faci asta? protestă Deirdre.

— Te joci din nou cu unghiile şi nu suport acest zgomot! exclamă el. Mă înnebuneşti.

Ceea ce-l înnebunea cu adevărat era ideea întoarcerii la Hartford, dar inofensiva manie a Deirdrei era un pretext excelent pentru a se elibera de tensiune.

— Dar eu vreau să văd filmul! insistă ea.

— Cum te poţi concentra când ai ochii aţintiţi asupra mâinilor?

— Poate că ar fi mai uşor dacă ai înceta să-ţi mai freci barba. Ochii lui Neil se întunecară brusc şi Deirdre avu impresia că vede lucind printre genele negre două pietre dure.

— Nu te-ai plâns de asta în ultimele zile, continuă el. Şi poate că acest gest al meu este o simplă reacţie împotriva ticului tău!

— Îmi pare rău, dar nu mă pot stăpâni. Este ceva nervos.

— Şi de ce eşti nervoasă? Te consideri a fi calmă şi relaxată…

— Sunt calmă! urlă ea cu mâinile pe urechi.

Apoi, dându-şi seama de izbucnirea ei, îşi lăsă mâinile să cadă pe genunchi.

— Nu sunt calmă, oftă ea.

Mult timp, între ei domni o tăcere apăsătoare. Când în cele din urmă Deirdre îndrăzni să ridice ochii, întâlni privirea lui Neil care o studia cu o expresie de tristeţe pe chip.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse el calm.

— Ştiu.

— Thomas se va întoarce curând.

— Ştiu.

— Tu te vei întoarce în Provence. Eu în Hartford.

— Ştiu, Neil, ştiu…

Ea îşi încruntă sprâncenele, rugător.

— Nu poţi să-i spui că mai rămânem o săptămână?

Nu ştia ce o înspăimânta mai mult, că îl părăsea pe Neil sau că se întorcea în Provence.

Ridicându-se brusc, el începu să măsoare încăperea.

— Nu este posibil, Deirdre. Chiar dacă o doresc mai mult decât orice pe lume…

— Aşadar, ce propui?

El se opri şi-şi masă lent ceafa.

— Nu ştiu, mărturisi el cu o ridicare neputincioasă din umeri. N-am încetat să caut soluţii şi… Nu, nu este adevărat… De fapt, am evitat cu grijă să mă gândesc la întoarcere de când am sosit aici şi în consecinţă n-am nicio soluţie. Şi apoi, acum, cu această problemă nouă…

— Ce problemă nouă? îl întrebă ea.

— Noi.

Ea avu îngrozitoarea senzaţie că a primit o lovitură în stomac, ce a lăsat-o fără respiraţie o clipă. Cu toate că nu putea decât să-i dea dreptate, nu reuşea să se gândească la ei în termeni atât de negativi.

— Ascultă Neil… Dacă refuzi problema, ea nu va mai exista. Nimic mai simplu ca asta. Tu mergi pe drumul tău şi eu pe al meu. Punct.

— Oare asta îţi doreşti?

— Nu.

— Atunci, ce speri?

— Nu mai ştiu nimic! exclamă ea pradă frustrării. Nu eşti singurul care s-a ascuns de realitate. Nici eu n-am vrut să mă gândesc la întoarcerea mea şi nici eu n-am descoperit soluţia minune!

— Dar amândoi suntem de acord asupra unui lucru: vrem să continuăm relaţia noastră în afara acestei insule…

— Da.

Neil îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor.

— Atunci, suntem realmente în faţa unei probleme, Deirdre, spuse el postându-se în faţa ferestrei.

— Ai dreptate, Neil, acceptă ea încet după o clipă. Trebuie să stăm de vorbă.

Neil se întoarse, dar ea ştia că era foarte atent.

— Când am sosit aici, erai la fel de prost dispus ca şi mine. Cunoşteam motivele mele, dar nu le-am ştiut niciodată pe ale tale. La început, am ţinut să le ignor pentru că aveam suficiente griji să mă ocup de tine. Apoi,

când raporturile noastre s-au… îmbunătăţit, nu voiam să te întreb de teamă să nu răsucesc cuţitul în rană.

Făcu o scurtă pauză şi-l simţi pe Neil tresărind imperceptibil.

— Dar astăzi te întreb… continuă ea. Dacă va trebui să continuăm să ne vedem, trebuie să ştiu, Neil. Ce s-a întâmplat? Ce ai păţit atât de grav în Hartford încât te-a împins să vii aici? De ce a fost nevoie să fugi?

Neil nu răspunse imediat. Întrebările îi răsunau în minte. De ce? Cum?… Sosise ora adevărului.

Se întoarse în cele din urmă, dar nu se mişcă din locul său de lângă fereastră.

— Am o problemă foarte mare, începu el oftând. Care împiedică câştigul unuia dintre clienţii mei cei mai importanţi… Pardon, reluă el cu un zâmbet ironic, unuia din foştii mei clienţi cei mai importanţi – o companie foarte mare al cărui sediu este în Hartford.

Ezită o clipă şi inspiră profund.

— Continuă, îl încurajă ea blând. Te ascult, Neil.

— Eram consilierul juridic al companiei de trei ani, interval de timp în care mă familiarizasem cu diversele domenii pe care le acoperea. Asta mi-a permis ca, vara trecută, să descopăr, de altfel complet întâmplător, o afacere de corupţie în care este amestecat însuşi preşedintele director general.

Deirdre îşi ţinea respiraţia şi-l observa în timp ce el îşi reluase mersul prin încăpere.

— Ai fost pus probabil într-o poziţie îngrozitoare.

Neil fu uşurat de înţelegerea sinceră şi imediată pe care o găsise la Deirdre, dar pe de altă parte, asta îi făcea sarcina şi mai dificilă. I-ar fi plăcut să poată declara că are unul dintre cele mai bine văzute cabinete din oraş, chiar din ţinut; i-ar fi plăcut să strălucească în ochii ei. Cu toate acestea, faptele erau împotriva sa.

— Într-adevăr, nu era deloc de invidiat, consimţi el cu o voce înăbuşită. Ar fi trebuit să închid ochii şi să pretind că n-am văzut nimic, dar o astfel de atitudine ar fi fost împotriva tuturor principiilor mele. Aşa încât am adus afacerea în faţa comitetului director. Şi de aici au început necazurile…

— Ce vrei să spui?

— Erau toţi mână în mână! Toţi! Ştiau exact ce se întâmpla în cadrul companiei şi singurul lor regret era că ghicisem.

La această idee, Deirdre se simţi năpădită de un val de mânie.

— Şi atunci? îl grăbi ea. Ce ai făcut?

— Mi-am dat demisia. N-aveam de ales. Nu se punea problema să închid dosarul, prefăcându-mă că nu ştiu, în timp ce ei ar fi continuat să-şi umple buzunarele nu numai pe cheltuiala acţionarilor, ci şi a angajaţilor! A angajaţilor, repetă el. Îţi dai seama?!

— Dar nu înţeleg, Neil. Pentru că ai demisionat, nu înseamnă că s-a termimnat. Ai pierdut poate un client, dar ai alţii, nu-i aşa?

— Oh da, desigur, aprobă el pe un ton încărcat de sarcasm. Dar numărul lor a scăzut atât de brusc, încât este greu de pus pe seama unei coincidenţe. După toate aparenţele, Wittnauer-Douglass nu s-a mulţumit cu demisia mea. Comitetul director a vrut să se asigure că nu voi ucide găina cu ouă de aur…

Ea scutură din cap, copleşită.

— Dar cum…?

— Oh, foarte simplu, i-o tăie el. Au făcut să circule pretutindeni zvonul că eu eram instigatorul acestei poveşti de corupţie. După unul dintre directori – mi s-a adus asta la cunoştinţă din sursă sigură – dacă n-aş fi plecat singur, ar fi depus plângere împotriva mea.

— N-ar fi îndrăznit totuşi să meargă până acolo! izbucni ea, indignată.

— Ei au puterea.

— Dar n-ar fi avut nicio probă.

— Nu sunt aşa de sigur… Este suficient să falsifici anumite documente, ceea ce lor n-ar trebui să le pună nicio problemă.

— Este un lucru pe care nu-l înţeleg… De ce ar vrea Wittnauer-Douglass să pronunţe cuvântul corupţie? Simplul fapt să vorbească deschis despre asta nu riscă să le compromită maşinaţiile?

— Nu te nelinişti pentru ei, se descurcă. Pot reorganiza şi jongla cu arhivele după bunul lor plac. Când deţii puterea, nu te poate opri nimic. Este cât se poate de simplu.

— Şi tu nu poţi lupta împotriva lor.

Era o constatare care rezulta direct din ultimele cuvinte ale lui Neil. Din nefericire, ea atinsese un punct sensibil, deja viu în el.

— Şi ce vrei să fac?! explodă el brusc. Au răspândit zvonuri false în tot oraşul, astfel că acum, în mod virtual, îmi este imposibil să-mi exercit cariera la Hartford! Acum, clientela mea este practic inexistentă. Societăţile influente m-au abandonat; altele n-au încredere. Şi consecinţele nu se opresc la domeniul profesional. Nancy – tânăra cu care ieşeam – s-a îndepărtat repede de mine, ca şi când eram contagios. Observă că asta nu m-a deranjat prea mult; în orice caz, nu peste mult timp ar fi rupt-o. În schimb, înainte de a-mi da seama ce se întâmpla, am fost demis din funcţia de preşedinte al comitetului de susţinere a ajutorului copiilor din oraş. Şocul a fost foarte dur. Reputaţia mea este pe viitor cea a unui escroc şi chiar dacă unii cred în nevinovăţia mea, mulţi se referă la vechea maximă după care nu iese fum fără foc… În ultimul

timp, nu puteam găsi nici măcar un partener pentru a juca o partidă de squash! Pur şi simplu m-au pus în carantină!

— Nu se poate!…

— Totuşi, se poate!

Mânia sa ajunsese la culme. De la începutul acestei afaceri, încă niciodată nu se înfuriase astfel.

— Am acordat tot timpul şi toată îndrăzneala mea pentru a deschise acest cabinet şi lor le-au fost suficiente câteva cuvinte pentru a-l distruge. Câteva cuvinte care s-au răspândit cu iuţeala fulgerului. Şi ce-i mai rău…

Acum el era livid. Maxilarele îi erau încleştate şi buzele strânse.

— Mai rău este că nu mi-am dat seama. Am fost atât de prost, atât de naiv!…

În mod spontan, Deirdre se ridică şi se apropie de el.

— Nu puteai să prevezi ceea ce…

El o întrerupse, prea furios împotriva lui însuşi pentru a-i ascunde argumentările.

— Cum am putut oare să lucrez trei ani lângă aceşti oameni fără să-mi dau seama ce făceam? Sunt prea încrezător! întotdeauna am fost! Cinstea n-a dus niciodată nicăieri, acum îmi dau seama.

Ea îl luă de braţ, silindu-se să-l readucă dacă nu la calm, cel puţin la o viziuune mai puţin pesimistă.

— Trebuie să-ţi păstrezi încrederea, Neil. Asta este important. Nu trebuie să te alături rândurilor de cinici şi de sceptici. Nu se poate trăi cu neîncredere.

— Prietenii mei, continuă el, surd la toate tentativele Deirdrei. Au semănat îndoiala şi printre prietenii mei.

— În acest caz, nu-ţi erau prieteni cu adevărat. Nu s-ar fi lăsat astfel influenţaţi.

— Ai dreptate, consimţi el cu sarcasm. Şi aici m-am înşelat.

— Eşti prea dur cu tine însuţi, Neil!

— Era şi timpul! Ar fi trebuit ca cineva să-mi deschidă ochii cu multă vreme în urmă. Atunci, poate n-aş fi căzut de aşa de sus. Poate aş fi putut prevedea ce urma să se întâmple şi să iau unele măsuri pentru a nu mă afla acolo unde sunt acum.

— Poţi găsi clienţi noi, îi sugeră ea cu prudenţă.

— Nu cei pe care-i doresc. Specialitatea mea se referă la companiile mari şi ele mă ocolesc de parcă sunt ciumat.

— Poate nu la Hartford, dar…

— Ceea ce înseamnă să iau totul de la început, în altă parte. Ah nu, refuz să mă mut. Cel puţin din acest motiv.

— Dar nu este totul pierdut, Neil. Îţi cunoşti perfect meseria, ai experienţă…

— Vezi unde m-a adus asta… i-o tăie el din nou. Am un birou superb, doi asociaţi şi o clientelă care se subţiază rapid. Am un apartament în care oamenii care pretindeau că-mi sunt prieteni nu mai catadicsesc să vină. Am o reputaţie în operele de caritate care s-a pierdut brusc. Am un echipament de squash, dar niciun partener cu care să mă întrec…

Deirdre îşi puse mâna pe braţul lui rigid.

— Îţi imaginezi de asemenea că deţii privilegiul de a te compătimi singur. Ei bine, regret că te contrazic, Neil. Nu eşti singurul care are probleme. Nu eşti singurul care vrea să se revolte împotriva lumii întregi.

— Poţi adăuga de asemenea, vinovăţia, termină el în locul ei. Deoarece, de când am venit aici, n-am încetat să mă iau de tine pentru a mă elibera puţin de furia mea.

— Dar nu erai singurul! Şi eu m-am folosit de tine, Neil. Şi mă simt la fel e vinovată ca tine.

— Da…

Vocea îi era mai calmă, mai potolită.

— Singura deosebire este că problema ta va avea în

curând o soluţie. Imediat ce ghipsul va fi…

— Nu este vorba numai despre piciorul meu, îl întrerupse ea întorcându-se spre el. N-aş fi fost într-o dispoziţie atât de sumbră dacă era vorba numai despre asta. Există o latură a vieţii mele pe care încă n-o cunoşti şi dacă tu crezi că, în felul său, situaţia mea este mai puţin frustrată decât a ta, ai putea să adaugi şi egoismul pe lista pe care ai început-o referitor la tine.

În spatele ei, Neil rămase tăcut. „O latură a vieţii mele pe care n-o cunoşti”… Dintr-odată, mânia lui cedă locul unei îngrijorări amestecate cu o oarecare curiozitate. Avea inexplicabila senzaţie că lumea sa se va prăbuşi complet.

— Care este această latură? o întrebă el cu prudenţă.

Lăsând capul în jos, Deirdre înaintă până la masă pentru a se sprijini de ea. Apoi începu să râdă. Un râs scurt, sec, fără bucurie.

— Eşti caraghios… Tu stai acolo şi te plângi că nu mai ai companii pe care să le reprezinţi. Iar eu am o companie pe care vor din toate puterile să mi-o pună în braţe, dar pe care n-o vreau.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă el, încruntându-se.

Ea ridică încet capul.

— Despre Entreprises Joyce, răspunse ea. Acest nume îţi aminteşte ceva?

— Da, într-adevăr. Se află în…

Se opri o clipă, înţelegând brusc.

— Providence. îţi aparţine?

— Nu numai mie. Familiei. Tatăl meu a murit acum şase luni şi sora mea duce torţa mai departe.

Neil înclină capul, intrigat.

— Nu înţeleg bine legătura… admise el.

— Ai dreptate, consimţi ea zâmbind trist. Nu există o legătură. Şi aici este problema. Părinţii mei au vrut

întotdeauna ca această afacere să rămână în familie. Sandra – sora mea – nu este în stare să se ocupe de asta. Mai am şi doi unchi care sunt implicaţi, dar n-au priceperea necesară.

Fu rândul lui Neil să se apropie de ea.

— În consecinţă, vor ca tu să iei conducerea.

— Exact.

— Dar tu refuzi asta.

— Da. Am încercat o dată şi n-am suportat. Pur şi simplu nu pot rămâne aşezată în spatele unui birou opt ore în şir, să iau cocteiluri cu clienţii, să zăbovesc la prânzuri de afaceri. Nu se potriveşte cu temperamentul meu.

— Te înţeleg foarte bine, admise el.

— Numai dacă familia mea şi-ar putea da seama de asta, dar ei nu vor să mă asculte. Nu le convine. Afirmă că sunt singura lor speranţă… Dacă nu se poate altfel, aş suporta latura comercială a firmei, dar aspectul politic mă înnebuneşte! De şase luni mă hărţuiesc; atâta timp cât lucram aveam cel puţin o scuză, dar acum, că sunt imobilizată, fac cu schimbul pentru a-mi înfrânge rezistenţa.

Făcu o scurtă pauză, inspiră adânc, apoi reluă:

— Mă acuză de egoism – de altfel, poate nu greşesc prea mult – numai pentru că vreau să fiu fericită şi ştiu cu siguranţă că nu alăturându-mă lor în companie voi găsi fericirea. Pentru ei, atitudinea mea este de neînţeles. Sunt într-adevăr o nereuşită. Imaginează-ţi… spuse ea pe un ton sarcastic. Să ai posibilitatea să conduci o firmă cunoscută şi să alegi să predai gimnastica aerobică! Le este ruşine. Cu adevărat ruşine. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, am împins depravarea până la a trăi singură, fără soţ, fără copii, ceea ce evident nu este în favoarea mea. În sfârşit, pe scurt, în ochii lor sunt nereuşita personificată. Ceea ce nu-i împiedică să-mi pună sula-n coaste pentru a-i ajuta să

conducă firma.

Se întrerupse, masându-şi uşor tâmplele şi ridică ochii spre Neil.

— Familia are nevoie de mine. Compania are nevoie de mine. Este oare cuviincios să-mi încrucişez braţele şi să privesc falimentul lor indiscutabil? Pentru că este evident, continuând astfel, se îndreaptă vertiginos spre ruină. Nu imediat, fără îndoială, le va mai trebui câţiva ani buni, dar n-o vor putea evita. Le-am propus mereu să recurgă la un ajutor din exterior, dar refuză asta, bineînţeles. Eu am nişte responsabilităţi, cum îi place mamei să repete. Şi ceea ce este mai rău, este că mă simt realmente responsabilă. Deşi în faţa lor am negat şi am încercat să mă mint, asta este.

Neil puse mâinile pe umerii tinerei femei şi o atrase blând spre el.

— Formăm un cuplu ciudat, constată el oftând. Din nefericire, mi-e teamă că pentru noi nu există leac…

— Poate vor avea la farmacia insulei ceea ce ne trebuie? glumi ea în bătaie de joc.

El făcu o figură sceptică.

— Am găsit acolo ceea ce trebuia pentru două suflete care au nevoie de izolare, dar îmi este teamă că nu ne poate furniza un antidot la problemele noastre.

— În acest caz, şopti ea, ce vom face?

El o privi atent, cu intensitate, apoi se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale sale.

— Vom profita la maximum de aceste ultime trei zile. În sfârşit… dacă accepţi o legătură cu un bărbat al cărui viitor este foarte nesigur, fireşte.

Acesta fu momentul precis când, în braţele lui Neil care o privea ca şi când cuvintele pe care le va rosti erau tot ceea ce era mai important pentru el în lume, ştiu că-l iubea.

Un zâmbet cald apăru pe buzele ei.

— Dacă nu-ţi este ruşine să întreţii o relaţie cu o femeie care preferă să-şi petreacă restul vieţii pe această insulă în loc să-şi înfrunte responsabilităţile…

Drept răspuns, el o sărută din nou şi de această dată sărutul lui şterse temporar toate incertitudinile trecute, prezente şi viitoare.

* * *

Ultimele zile pe insulă se desfăşurară aproape la fel cu cele precedente, cu deosebirea că Deirdre şi Neil nu se mai simţeau singuri în necazul lor.

Thomas intenţiona să vină să-i ia la ora opt dimineaţa. În consecinţă, îşi petrecură ultima seară curăţând casa de sus până jos. O anume tensiune se instală între ei, care creştea pe măsură ce acele avansau în rotirea lor implacabilă pe cadranul pendulei.

Deirdre tocmai căra prosoapele de baie pentru a le spăla când se împiedică de covoraşul din faţa patului şi se agăţă cu greu de la marginea comodei. Strigătul de frustrare pe care-l scoase totuşi, îl alertă pe Neil care îi veni imediat în ajutor.

— Cine a pus covorul ăsta idiot aici? îl întrebă ea.

— Acest covor idiot se află în acelaşi loc de când am venit aici. Nu te uiţi pe unde mergi?

— Este din cauza cauciucului de la capătul cârjelor. Mă agăţ peste tot.

— Este prima dată când te plângi de asta. Data viitoare fii mai puţin distrată; este de preferat, ca să nu-ţi rupi şi celălalt picior.

— Dar nu eram distrată!

— Atunci, mergeai prea repede.

— Nu mai repede ca de obicei.

Deirdre îşi adună cârjele şi se îndepărtă de el, pradă unei furii complet necontrolate.

— N-am nevoie de sfaturile tale! exclamă ea. M-am descurcat singură până acum şi nu văd de ce s-ar schimba ceva. Nu înseamnă că dacă m-ai ajutat timp de două săptămâni, ai dreptul să-mi dai ordine. Dacă voiai să mă ajuţi cu adevărat, mă scăpai de firma asta blestemată!

— Şi tu, dacă voiai cu adevărat să mă ajuţi, mi-ai fi dat-o!

Se înfruntară cu privirea câteva minute, cu ochii aprinşi de mânie. Apoi, treptat, furia le dispăru.

— Este a ta, declară ea calm.

— O primesc, replică el pe acelaşi ton.

— Cu toate astea, este o idee curioasă.

— Foarte.

— Dar care ne-ar putea lua o piatră de pe inimă.

— Absolut.

Această idee rămase suspendată un timp între ei. Apoi, punând mâna pe spatele Deirdrei, Neil o invită să vină să se aşeze pe pat.

— M-am gândit mult de când am stat de vorbă în acea seară, începu el cu prudenţă. Am întors problema pe toate feţele pentru a încerca să găsesc o soluţie. Pe moment, nu mă pot gândi decât în termeni de răzbunare, dar când ranchiuna dispare, îmi dau seama că o asemenea intrigă nu duce nicăieri. Şi este complet negativă. De fapt, singurul lucru care mă interesează este să-mi pot practica meseria.

Se întrerupse şi o luă de mână.

— Tu ai o firmă pe care n-o vrei. Eu aş putea s-o fac rentabilă.

Nervoasă, ea îl privi lung, cu intensitate.

— Ca să te răzbuni.

— Nu. Poate este şi un fel de răzbunare asupra lor, dar nu acesta va fi obiectivul principal. Trebuie să am ceva la care să mă pot gândi, Deirdre… N-ai idee cât mă costă

această mărturisire. Este greu pentru un bărbat, oricare ar fi el, să recunoască faptul că n-are nimic de aşteptat de la viitor. Totuşi, mă străduiesc să privesc realitatea în faţă. Pentru moment, Hartford nu este locul în care să pot trăi, cu atât mai puţin să muncesc.

— Credeam că nu voiai să te muţi.

— Nu dacă eram obligat la asta de Wittnauer-Douglass. Logica mea poate părea ciudată, dar încep să mă gândesc serios că Entreprises Joyce m-ar fi atras chiar dacă n-aş fi avut aceste probleme în Hartford. Pentru că indiferent de ce se petrece acum în cadrul companiei, are o reputaţie solidă. Mă voi gândi foarte bine dacă să devin acţionar. Şi poate este o aroganţă din partea mea, dar cred că am ceva interesant să-i ofer. Sunt un jurist bun, care în plus este familiarizat cu gestiunea marilor companii. Nu ştiu poate să conduc eu însumi, dar cunosc pe cineva a cărei muncă este de a căuta oameni care să aibă cel mai bun profil pentru a îndeplini această sarcină. Din nefericire…

El îşi frecă ceafa şi afişă o figură care exprima îndoiala.

— …asta ar însemna să faci apel la un străin. Şi după cum cred că am înţeles, familia ta se va opune… Nu ştiu aşadar nici măcar dacă mă va accepta…

Deirdre îşi ridică bărbia într-un gest de sfidare.

— Partea mea din acţiuni este la fel de importantă ca cele ale surorii şi ale mamei mele. Dacă intri în firmă cu mine, ele nu mai au nimic de zis.

— Da, dar tu nu vrei să intri în firmă. Asta era problema de plecare, nu?

— Da, desigur… dar…

Ea ezită, căutându-şi cuvintele, nedorind să le folosească pe cele care îi veneau împotriva voinţei ei în minte.

— În sfârşit, vezi tu, dacă vom fi împreună şi… dacă le explicăm că suntem…

— Amanţi? Asta e? întrebă el venindu-i în ajutor.

— Da.

El clătină din cap, încruntându-se.

— Nu este suficient. Ar trebui să fim căsătoriţi.

— Căsătoriţi?!

Îi plăcuse să-şi imagineze că erau legaţi unul de celălalt într-un anume mod, dar refuzase categoric să ia în consideraţie această soluţie extremă.

— Crezi oare cu adevărat?… întrebă ea timid.

El ridică din umeri, dar în realitate era departe de a simţi acea nonşalanţă de care încerca s-o convingă. De mai multe zile, căuta să unească destinul lui Deirdre cu al său. O iubea. Se trezise într-o bună zi – sau era noapte? – şi această constatare îl prinsese nepregătit. Dar sentimentul era atât de plăcut, atât de reconfortant, încât nici măcar nu fusese tentat să i se împotrivească. O iubea pe Deirdre. Cuvintele nu trecuseră încă de barajul buzelor, se simţea încă vulnerabil…

— Ne înţelegem bine în general, nu? o întrebă el privind-o adânc în ochi.

— Nu contenim să ne certăm! adoptă ea rolul de avocat al diavolului.

Dacă putea să ştie că Neil o iubea, nu s-ar mai fi gândit să-i argumenteze. Dar nu ştia tot ceea ce ascundea inima lui şi n-avea curajul să şi-o deschidă pe a sa.

— Nu exagera, obiectă el. Nu ne certăm tot timpul. Doar atunci când nu reuşim să ne controlăm frustrările. Mărturiseşte că am cunoscut totuşi clipe plăcute…

— Da, admise ea fără tragere de inimă.

— Şi dacă acest proiect nu poate rezolva problemele, atunci nu vom mai avea motiv să ne luptăm, de acord?

— Toate cuplurile căsătorite se ceartă.

— În acest caz, noi vom fi excepţia de la regulă. Priveşte lucrurile cu obiectivitate, Deirdre. Dacă am supravieţuit acestor două săptămâni trăind împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, avem deja un avantaj faţă de cei care îşi încep viaţa în comun în ziua căătoriei…

Deirdre nu voia să fie obiectivă. Dragostea nu se conducea după aceste principii rigide.

— Dar această insulă nu este lumea reală, Neil. Noi tocmai am trăit ceva unic. Nimic nu dovedeşte că atunci când vom fi în Providence nu ne vom urî reciproc!

— Nesiguranţa este cea care te împinge să gândeşti astfel.

— Este posibil, admise ea. Nu cred că sunt mai pregătită să fiu soţia unui avocat decât să lucrez eu însămi în cadrul companiei. N-aş suporta obligaţia de a te însoţi la cocteiluri sau la prânzuri de afaceri; să mă îmbrac în consecinţă şi să-mi întipăresc un zâmbet pe buze chiar dacă în acea zi vreau să plâng sau să sparg totul.

— Niciodată nu-ţi voi impune ceva care să-ţi displacă. Şi chiar dacă i-ai primi pe invitaţii noştri în trening, te pot asigura că nu-mi va fi ruşine.

— Să-i primesc unde? îl întrebă ea. La mine?

— În casa pe care o voi cumpăra pentru noi doi.

Îi încadră cu blândeţe faţa între mâinile sale.

— Nu vorbesc în mod uşuratic, Deirdre. Poate nu mă cunoşti încă suficient pentru a-ţi da seama, dar am mândria mea. Dacă suntem de acord să ducem proiectul la bun sfârşit, voi face tot ceea ce-mi stă în puteri pentru a mă achita corect de sarcina mea. Eu sunt cel care va aduce banii în căsnicia noastră şi asta include şi cumpărarea casei visurilor noastre. Bănuiesc că într-un anumit fel am idei puţin retrograde…

— Trebuie să înţeleg oare că nu voi putea munci cum

îmi doresc? Şi că vei avea controlul asupra a tot ce fac? îl întrebă ea cu suspiciune.

Neil începu să râdă încet.

— Bineînţeles că nu. Nu sunt chiar atât de retrograd. N-aş putea să te împiedic să predai gimnastica aerobică!… încă n-ai înţeles că sunt nebun după corpul tău atletic?…

Fu rândul ei să ridice din umeri.

— Nici măcar nu ştiu dacă voi putea să-mi reiau cursurile…

— Ştim amândoi că dacă ai voinţă, nimic nu este imposibil.

Tăcură amândoi câteva secunde, gânditori.

— Mai este un lucru, Deirdre, începu el. Dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine, ţin să stabilim un contract de separare a bunurilor…

Ea se pregătea din nou să protesteze, dar el o opri cu un gest.

— Asta pentru a te proteja, insistă el. Vreau ca, orice s-ar întâmpla între noi, compania să rămână pe numele tău şi că dacă vom eşua în căsătoria noastră, s-o poţi recupera fără să fie nevoie de un proces interminabil.

Îi luă mâna şi-i studie distrat încheietura fină.

— Vei avea un soţ, ceea ce îţi va mulţumi familia. În tot cazul, ar fi trebuit să te gândeşti într-o zi să te căsătoreşti, nu? în ceea ce mă priveşte, am atins din plin vârsta de a mă stabili şi a întemeia un cămin…

Dar dragostea? se gândi ea. Cum se poate trece peste dragoste?

— Totul este atât… atât de calculat, murmură ea.

— Uneori, este de preferat.

— Neil… Nu eşti obligat să mă iei de nevastă. Sunt sigură că vom putea găsi o soluţie.

— Fără îndoială. Totuşi, este cea mai bună tactică pentru ca familia ta să mă accepte fără prea mare

dificultate. Şi nu este necesar să fie la curent cu contractul nostru. Pentru ei, voi fi un membru al familiei cu parte întreagă.

Îşi strânse cu tandreţe degetele peste cele ale tinerei.

— Şi apoi, vreau să-mi fii soţie. N-aş fi propus niciodată asta dacă nu era cazul.

De ce Neil? De ce? Întrebarea îi ardea buzele, dar se abţinu totuşi s-o pună. Fără îndoială, de teamă ca el să nu-i răspundă enumerându-i din nou lunga listă de motive practice…

— Vrei să te căsătorşti cu mine, Deirdre?… o întrebă el blând.

Ea îi întâlni privirea, ştiind că în a ei strălucirea iubirea cu o forţă pe care nu putea s-o ascundă.

Încet, dădu din cap şi îşi închise degetele peste ale lui.

Capitolul 8

Aşa cum promisese, Thomas fu acolo exact la ora opt. Curiozitatea sa era evidentă în privirile pe care le arunca alternativ celor doi pasageri care se mulţumeau să-şi zâmbească, fericiţi de viitorul care-i aştepta, deşi trişti că părăseau insula.

Neil propuse să efectueze amândoi călătoria până în Providence în maşina sa, dar ea refuză, pretextând că avea fără îndoială nevoie de a sa imediat. Merseră astfel unul în spatele celuilalt pe autostradă şi nu se opriră decât pentru a prânzi într-un mic restaurant.

Era aproape ora două când parcară în faţa casei Mariei Joyce. Căzură de acord asupra faptului că dacă îi vor anunţa vestea mai curând, va fi cu atât mai bine. Şi, în eventualitatea că Maria manifesta nişte reticenţe, Neil insistase să fie prezent.

Maria era în bibliotecă în momentul când Deirdre o strigă din holul de la intrare. Exclamaţiile sale ajunseră la

el chiar înainte ca ea să apară.

— Deirdre! În sfârşit! Mi-am făcut atâta sânge rău pentru tine! Dacă nu mă gândeam să-i telefonez Victoriei…

Se întrerupse brusc văzându-şi fiica sprijinită în cârje, alături de un bărbat bărbos, îmbrăcat în blugi şi cu un bluzon din piele.

— Dumnezeule, şopti ea. Ce ne-ai mai adus de data asta?… Deirdre nu trebui să-l privească pe Neil pentru a şti că se abţinea să nu râdă. Ea însăşi îşi reţinea cu greutate zâmbetul care îi venea în mod irezistibl pe buze.

— Mamă, ţi-l prezint pe Neil Hersey. Neil, Maria Joyce… Neil înaintă cu un pas şi întinse o mână fermă pe care

Maria n-avu de ales şi o strânse.

— Foarte fericit să vă întâlnesc, doamnă Joyce. Deirdre mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Maria clătină din cap, apoi se întoarse imediat spre fiica sa.

— Victoria a mărturisit până la urmă că plecasei pe insula ei din Maine. Nu pot totuşi s-o cred, Deirdre. Acel loc este complet izolat şi în starea ta…

— Mă simt bine, mulţumesc. Şi apoi, Neil era cu mine. Înainte ca mama sa să poată face cel mai mic comentariu, se grăbi să continue:

— Neil este de asemenea prietenul Victoriei. Şi acum este şi al meu. De altfel, ne vom căsători. Vreau să fii prima care o află.

Simţi o plăcere aproape perversă la expresia de stupefacţie care se întipări pe trăsăturile Mariei.

— Nu vorbeşti serios… şopti în cele din urmă Maria când îşi regăsi graiul.

— Ba da.

— Deirdre! Acum cincisprezece zile nu-l cunoşteai încă pe acest bărbat!

— Vei fi surprinsă, mamă, să constaţi cât de bine înveţi să cunoşti pe cineva petrecând două săptămâni cu el pe o insulă pustie…

— Ceea ce fiica dumneavoastră încearcă să vă explice, doamnă, interveni Neil, este că noi am făcut în această perioadă scurtă mult mai mult decât cea mai mare parte a oamenilor într-un an. Am împărţit responsabilităţile pe care le impunea întreţinerea casei la fel ca tot ceea ce ţinea de viaţa noastră de zi cu zi. După părerea noastră, căsătoria este o excelentă încheiere la prembulul pe care l-am cunoscut.

— Cred că am nevoie de un întăritor, oftă Maria, îndreptându-se spre salon.

Deirdre o urmă îndeaproape, iar Neil fu pe urmele ei.

— Mamă, doar n-ai să bei acum un pahar, o mustră ea. La ora două după masă?…

— Oh, ba da. Când după ani de sacrificiu, o mamă află că fiica sa se căsătoreşte cu primul venit, nu contează ora la care bea.

Deirdre îi aruncă lui Neil o privire complice, apoi se instală pe un scăunel cu spătar din piele de culoarea fildeşului.

— Cred că ar trebui poate să te aşezi şi să asculţi ce vrem să-ţi anunţăm…

— Nu cred că ar putea fi ceva mai rău, replică Maria jucându-se nervos cu şiragul de perle sidefii. Te-ai lepădat deja de familie pentru a preda cursuri de gimnastică, fără să te gândeşti la problemele prin care trece firma noastră. Şi acum, iată că te întorci cu un… hippy şi că pe deasupra vrei să te căsătoreşti cu el!

Neil, care stătea lângă Deirdre, se gândi că auzise destule.

— Nu cred că aţi înţeles foarte bine situaţia, doamnă Joyce, începu el pe un ton calm, dar autoritar. Eu nu sunt

un hippy, cum nu sunt nici primul venit. Vă propun să-mi acordaţi avantajul unei rezerve şi să ţineţi cont că înfăţişarea mea se datorează celor două săptămâni pe care tocmai le-am petrecut pe o insulă. Am ţinut doar să mă eliberez de constrângerile pe care le suport de-a lungul anului şi anume un costum şi o faţă perfect netedă.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă ea pe un ton care nu ascundea dispreţul.

— Sunt avocat. Am propriul meu cabinet situat în Hartford. În mod obişnuit, lucrez pentru firme ca Jennings & Lange, Krohn Tech sau Holder Corporation…

El ştia că aceste nume prestigioase în lumea afacerilor îi puteau aduce, dacă nu stima, cel puţin o apreciere favorabilă din partea Mariei Joyce. Ştia de asemenea că, dacă dorea, îi va fi uşor să întreprindă o anchetă rapidă asupra lui şi că atunci, numele de Wittnauer-Douglass va veni să întunece totul, ca o pată de cerneală pe o faţă de masă imaculată. Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Maria îşi netezi o cută imaginară pe rochia din crep de culoarea levănţicii şi ridică ochii spre Neil.

— Foarte bine. Sunt de acord că verdictul meu în ceea ce vă priveşte a fost puţin pripit, dar persist să cred că această idee de căsătorie este puţin prematură. V-aţi gândit la o dată?

— Îndată ce formalităţile vor fi gata, declară el.

Maria cerceta gânditoare fundul paharului pe care tocmai şi-l servise.

— Există o urgenţă? întrebă ea cu un calm prefăcut.

— Nu, răspunse Deirdre cu fermitate. Şi chiar dacă era cazul, nu văd pentru tine decât motive de bucurie. De ani de zile mă sâcâi pentru a avea nepoţi…

Maria bău o înghiţitură de whisky, prea obişnuită să-şi ascundă sentimentele pentru a se lăsa să pară cel puţin

contrariată.

— În acest caz, totul este cum nu se poate mai bine, reluă ea în cele din urmă pe un ton sarcastic, întorcându-se spre fiica sa. Te căsătoreşti legal şi te duci să te stabileşti în Hartford cu soţul tău. Bineînţeles, fără să te ocupi de familia ta, care continuă să se lupte cu problemele sale.

— Nu vom locui în Hartford, o informă Neil. Ne vom stabili aici.

Maria ridică din sprâncene, uluită.

— Veţi renunţa la un cabinet în plină prosperitate?

— Îmi pot exercita profesiunea oriunde, îi replică el cu uşurinţă. De ce nu în Providence?

— De fapt, mamă, interveni Deirdre din nou, ne-am hotărât ca până la urmă să venim în ajutorul firmei.

Pentru a doua oară de când sosiseră, Maria rămase fără glas. Privirea sa trecea alternativ de la unul la celălalt, apoi îşi duse paharul la buze, ca pentru a putea găsi în băutură forţa de a continua această întrevedere.

— Această hotărâre n-are nimic extraordinar, te asigur, insistă Deirdre. Neil este exact omul care ne trebuie şi pentru că ne căsătorim, afacerea nu va cădea în mâini străine. Nici tata n-ar fi îndrăznit să spere ca cel care va prelua într-o zi conducerea companiei să fie propriul său ginere.

— Dar este avocat! protestă Maria. N-are formaţia necesară pentru acest gen de muncă.

— Eu nici atât, nici chiar Sandra.

— Cum v-am spus mai înainte, interveni Neil din nou, am fost de-a lungul anilor în cadrul unor mari societăţi; am putut primi aşadar o pregătire deloc neglijabilă despre procedurile şi tehnicile pe care le-aş putea aplica la Entreprises Joyce.

Făcu o pauză strategică şi se încruntă.

— Vă pot asigura, doamnă Joyce, că nu mi-aş pune cariera amanet dacă nu eram sigur că toate şansele sunt de partea mea.

Dintr-odată, Maria păru că nu mai avea argumente. Degetele i se încleştară pe perle.

— Ei bine, am… am impresia că v-aţi gândit la toate. Scutură din cap şi poate pentru prima dată în ochii

Deirdrei, păru să fie total derutată.

— Totul este atât de neaşteptat, oftă ea. Nici nu voi avea timp să organizez o nuntă mare…

— Ştii bine că nu asta doresc, spuse îndatoritoare Deirdre. Voi fi foarte fericită cu ceva cât mai discret.

— Vei fi într-adevăr fericită? repetă Maria.

În mod cert, întrebarea nu se referea la ceremonia în sine; Neil puse mâna pe umărul Deirdrei.

— Va fi, doamnă Joyce. Vă dau cuvântul meu.

* * *

După ce pe trecură noaptea la Deirdre, a doua zi de dimineaţă porniră la drum spre Hartford. Neil avea numeroase demersuri de făcut, dintre care cel mai important era să-i anunţe pe asociaţi de plecarea sa. Le dădu de ales, fie să ia cabinetul pe numele lor, fie să se alăture altor companii şi nu le ascunse satisfacţia sa când ei optară pentru prima soluţie. Astfel, sentimentul său de eşec era uşor diminuat…

Apoi, după ce rezolvă cu anumiţi clienţi diferite probleme rămase în aşteptare, făcu o vizită la o agenţie pentru a-şi pune apartamentul în vânzare.

Îndată după întoarcerea lor în Providence, începură să caute o casă. Hotărât lucru, şansa era de partea lor, deoarece găsiră rapid una, în mod ironic situată nu departe de cea a Mariei. Proprietatea era amplasată în mijlocul unui teren de trei hectare împădurite, chiar la ieşirea din oraş şi Deirdre nu avu linişte până nu începu

lucrările de renovare.

Peste trei zile, erau căsătoriţi.

* * *

În timpul săptămânilor următoare, Neil şi Deirdre nu avură deloc timp să respire. Neil se cufundă în dosarele şi arhivele de la Entreprise Joyce, hotărât să se familiarizeze cu toate aspectele comerciale ale companiei. Temerile vagi ale Deirdrei fură repede risipite: soţul său fu acceptat fără rezerve de Sandra şi de unchii ei, prea fericiţi că în sfârşit puteau lăsa în seama lui responsabilităţile devenite prea grele pentru ei. Şi chiar dacă el se întorcea seara extenuat, Deirdre ştia să-l întâmpine cu toată înţelegerea şi atenţiile necesare pentru a-l ajuta să uite de ziua de muncă.

El o punea la curent cu progresele sale în cadrul companiei, şi era în schimb încântat să afle îmbunătăţirile pe care ea le adusese casei în timpul absenţei sale. Deirdre punea în decorarea ei un entuziasm care o surprindea şi pe ea însăşi. Fără îndoială, faptul că eforturile sale îi aduceau laudele lui Neil nu era străin de asta…

Cu toate acestea, bunăvoinţa sa fusese temperată de prudenţa pe care şi-o impunea în mişcări. I se scosese ghipsul la trei săptămâni după căsătorie şi recuperarea era uneori foarte greu de suportat. Totuşi, la cel mai mic semn de slăbiciune emoţională din partea sa, Neil era acolo pentru a-i reinsufla acea încredere pe care o pierdea în rarele momente de descurajare.

Amâna fără încetare momentul în care să-şi reia munca, ştiind că nu era încă gata. În mod ciudat, activitatea profesională nu-i lipsea atât de mult cât ar fi crezut. Dar bineînţeles, între pregătirea casei şi obligaţiile sociale cu Neil, de la care nu se putea sustrage, n-avea de fapt timp să se plictisească.

Cât despre Neil, era încântat. Deirdre se dovedea a fi o soţie minunată. Singura umbră care mai rămăsese încă

pe tablou era acel contract pe care-l semnaseră amândoi. I-ar fi plăcut să creadă că se căsătoriseră din dragoste şi nu doar pentru a pecetlui un pact comercial în beneficiul lor reciproc. Dar Deirdre nu rostise niciodată cuvintele pe care el aştepta cu nerăbdare să le audă…

Dimpotrivă, în ceea ce privea munca sa, n-avea niciun regret. Sarcina pe care şi-o atribuise îi plăcea şi treptat i se deschiseră perspective captivante. Curând, fu evident că prin contribuţia sa Entreprise Joyce nu-şi permitea doar să supravieţuiască, ci să se şi dezvolte în egală măsură.

Deirdre era fericită. Încrederea sa în Neil se justificase.

Maria Joyce împărtăşea părerea fiicei sale, deşi într-o zi când luat prânzul împreună, nu-i ascunsese că făcuse o mică anchetă referitoare la ginerele său.

— N-aţi fost foarte cinstiţi niciunul, nici celălalt referitor la trecutul lui… îi reproşă ea Deirdrei. Nu mi-aţi vorbit despre Wittnauer-Douglass.

— Nu era nimic de spus, declară Deirdre lăsând paharul cu apă minerală. A avut mari probleme cu acest client şi a fost obligat să rezilieze contractul cu ei. Dar nu face greşeala să-l judeci numai după acest incident.

— După prietena mea, Bess Hamilton, al cărui soţ ocupă un loc în consiliul de administraţie de la Wittnauer-Douglass, Neil ar fi vinovat de unele… indiscreţii.

Mânia Deirdrei fu pe cât de neaşteptată, pe atât de violentă.

— Dacă soţul acestei Bess Hamilton este membru al consiliului, este pentru că a fost şi el implicat în aceste indiscreţii, cum le spui tu. Neil a demisionat tocmai pentru că refuzase să fie complice.

— Nu asta este versiunea lui Bess.

— Şi pe cine alegi să crezi? Pe prietena ta sau pe

ginerele tău?

Privirea Mariei rămase impenetrabilă.

— Alegerea mea este mai degrabă limitată, nu? Neil s-a instalat bine în companie şi…

— Şi a prestat o muncă excelentă. Nu poţi s-o negi.

— Dar sunt obligată să mă întreb despre motivaţiile sale. După Bess, practic a fugit din Hartford. Mărturiseşte că nu iese fum fără foc, totuşi.

— Ah, mă aşteptam la asta! exclamă Deirdre a cărei frustrare era aproape ca cea a lui Neil când îi explicase toată afacerea. N-a fugit, este o minciună. Asociaţii săi au preluat cabinetul şi te pot asigura că încă are clienţi fideli care n-ar fi ezitat să-l urmeze dacă le-ar fi propus. Au încredere în el. îi cunosc valoarea. De ce crezi că ar fi avut nevoie să fugă?

Maria scoase din poşeta sa de crocodil o tabacheră aurită şi o puse pe masă. În mod evident, manifesta cele mai mari reticenţe în faţa argumentelor fiicei sale. Calmă, îşi aprinse ţigara înainte de a da lovitura de graţie.

— Oricum, avea un motiv bun să te ia de soţie.

— Ce vrei să insinuezi, mamă? întrebă Deirdre cu o voce înăbuşită.

— Doar că va trebui să fii prudentă. Că toţi va trebui să fim prudenţi. Cine ştie, poate are ideea să ne fure compania.

— Este imposibil.

— Din ce cauză?

— Pentru că este soţul meu! Pentru că-l cunosc!

— Îl iubeşti şi dragostea predispune rareori la obiectivitate.

— Nu în acest caz. Am toată încrederea în el.

Contractul pe care Neil aproape o obligase să-l semneze nu era oare o dovadă a integrităţii sale? Totuşi, Deirdre nu voia să-i vorbească mamei sale despre el, chiar

dacă această dezvăluire ar fi pus capăt bănuielilor sale.

— Şi dacă nu-i mai poţi acorda aceeaşi încredere, continuă ea, puţinul pe care-l poţi face este să-i fii recunoscătoare. V-a eliberat de o povară enormă şi sunt sigură că tata ar fi fost mândru de ceea ce a realizat în cadrul companiei.

Ajunsă la acest punct al conversaţiei, Maria consideră mai bine să schimbe subiectul. Cu toate acestea, acuzaţiile sale răsunară mult timp în mintea Deirdrei.

Deirdre era gata să se lupte pentru a-l apăra pe Neil. Avea încredere deplină în el. Totuşi, uneori regreta că el îşi canaliza toată energia spre firmă şi-i părea rău după acele zile fericite de pe insulă când îi acorda tot timpul său.

Legea este o amantă foarte pretenţioasă. Asta îi afirmase el, acolo… Ea însăşi îi răspunsese atunci că pur şi simplu nu întâlnise femeia ideală. Pe de altă parte, era ea oare, acea femeie ideală? O nesiguranţă continua s-o împiedice să se abandoneze fericirii pe care ar fi putut-o trăi. Neil nu-i vorbise niciodată despre dragoste…

Neliniştea ei sporea odată cu trecerea zilelor. Zile fericite, totuşi.

Începu din nou să frecventeze clubul de sport, dar nu pentru a preda. Deşi nimic n-o împiedica s-o facă în mod real, refuza asta, prea obosită pentru a face efortul necesar. îi încolţise în minte ideea că vocaţia sa pentru gimnastică aerobică era poate legată numai de nevoia de a fugi de la Entreprises Joyce. Ceea ce ar explica dezinteresul său…

Zilele erau uneori monotone, deseori lungi. Lua masa de prânz cu prieteni, dar nici chiar conversaţiile lor animate nu reuşeau s-o scoată din indispoziţia din ce în ce mai persistentă pe care o simţea.

În cele din urmă, într-o bună dimineaţă, se hotărî să se ducă s-o vadă pe Victoria. Nu se văzuseră de la nuntă, la

care Victoria fusese bineînţeles invitată, iar Deirdre conta pe ea pentru a ieşi din această inexplicabilă depresie…

* * *

— De cât timp îl cunoşti pe Neil? o întrebă Deirdre, îndată ce chelnerul plecase cu comanda lor.

— De trei ani, răspunse Victoria, înclinând uşor capul. De ce întrebi?

— Este cu adevărat un prieten sau o cunoştinţă?

— Nu ne vedem decât rareori, dar judecând după intensitatea relaţiilor noastre, aş putea spune fără să ezit că suntem foarte apropiaţi… Deirdre, nu sunt complet proastă. Încetează s-o mai iei pe ocolite, de acord? Ce nu merge?

Deirdre ridică din umeri, jucându-se distrată cu paiul de la cocteilul său exotic.

— Nu ştiu… începu ea evaziv. Numai că totul s-a întâmplat atât de repede între noi. Mă întreb uneori dacă nu trebuia să ne gândim mai mult…

— Te îndoieşti de Neil?

— Nu… în sfârşit… poate, uneori. Într-o zi, mama a insinuat ceva referitor la Neil şi de atunci, asta nu încetează să mă chinuie.

— Mama ta… oftă Victoria. Este o foarte bună prietenă, dar îi cunosc defectele. Face parte dintre acei oameni care nu sunt niciodată mulţumiţi. Nu trebuie să iei prea mult în serios ceea ce spune ea, Deirdre. Am discutat deja despre asta, o dată.

— Ştiu. Dar este ca şi când mi-a sădit în suflet o buruiană care refuză să dispară.

Ea ridică ochii imploratori spre faţa senină a prietenei sale.

— Victoria… După părerea dumitale, Neil este un ambiţios?

— Sper asta, pentru el. Este o excelentă calitate.

— Dar oare ar putea fi, în pofida corectitudinii?

— Nu. Cu siguranţă nu. Neil este absolut integru. Altfel, cu siguranţă n-ar fi avut probleme cu Wittnauer-Douglass.

Deirdre dădu din cap, împărtăşind în întregime această părere.

— Mama nu este de această părere, din nefericire. A aflat despre Wittnauer-Douglass şi presupune că Neil vrea să-şi însuşească Entreprises Joyce.

— Oricum, nu eşti de părerea ei?

— Nu, bineînţeles. Dar a reuşit să strecoare acuzaţia cu atâta subtilitate încât, fără voia mea, mă gândesc la asta mereu.

— Deirdre… Te pot asigura că acest om n-are pic de necinste în el. Şi cu atât mai puţin egoism. Ţi-a povestit oare ce a făcut pentru nepoata mea?

Deirdre se încruntă şi scutură din cap.

— Nu. Nici măcar n-a menţionat că ai o nepoată.

— Asta nu mă miră din partea lui. Ei bine, cu ceva timp în urmă, ea a avut de-a face cu poliţia. N-avea decât nouăsprezece ani la acea vreme şi mama sa – sora mea – era scoasă din minţi. Ele locuiesc într-un oraş mic din Connecticut şi nu ştia la cine să apeleze. L-am sunat pe Neil, conştientă că dreptul penal nu este specialitatea lui, dar sperând că va putea să-mi recomande pe cineva. Nu numai că a făcut-o, dar s-a implicat personal în problemă şi când celălalt avocat a vrut să-i achite salariul, a insistat să-l scadă din suma totală a onorariului pe care i-l cerea nepoatei mele pentru că a aparăta-o. Cu succes, de altfel, pentru că a fost recunoscută nevinovată de furtul pentru care era acuzată. Aşadar, încheie ea zâmbind, aceasta este oare atitudinea unui om egoist şi interesat numai de putere?

— Nu, consimţi Deirdre. Şi ştiu că deseori s-a luptat

pentru cauze caritabile. Dar situaţia noastră este cu totul alta.

— Bănuiesc că în ochii lui nimic nu este mai important decât dragostea voastră.

Victoria se miră de expresia dureroasă care se întipări pe chipul Deirdrei.

— Deirdre?… Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Oh, da!

— Şi atunci…?

— Nu sunt sigură că şi el mă iubeşte.

— Cum? Nu vorbeşti serios…

— Nu glumesc, Victoria. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Ne-am căsătorit pentru… pentru motive practice.

Victoria puse prieteneşte mâna pe braţul tinerei femei.

— Ascultă, Deirdre. Eu cunoşteam suficient situaţiile voastre, ale amândurora, pentru a şti că această căsătorie a fost o adevărată binecuvântare pentru amândoi. Dar l-am văzut pe Neil la ceremonie şi dacă acel bărbat nu este îndrăgostit, eu demisionez din rolul meu de mijlocitor. Şi apoi, ce-ţi răspunde când îi mărturiseşti iubirea ta?

Vinovată, Deirdre îşi lăsă nasul în farfurie.

— Nu se poate! exclamă Victoria cu voce joasă. Dar de ce, Dumnezeule mare?

— Mi-e teamă că nu încearcă aceleaşi sentimente faţă de mine. Şi apoi, oricum, când se întoarce seara, avem atâtea alte lucruri de discutat…

— Mmm…

Victoria rămase gânditoare, în timp ce chelnerul punea în faţa lor salata de avocado şi grepfrut.

— Neil este foarte ocupat, nu? o întrebă ea.

— Da, foarte.

— Şi tu te simţi puţin… neglijată?

— Da.

— I-ai vorbit despre asta?

— Nu. Nu vreau să am aerul că mă plâng. L-am supărat destul când eram pe insulă. Şi, de altfel, asta n-ar schimba nimic. Nu-şi va întrerupe munca pentru mine.

— Poate te-ar ajuta să-ţi găseşti o activitate.

— Oh, Victoria, oftă Deirdre cu tristeţe. Dacă ai şti cât te invidiez. Îndată ce termini un lucru, începi imediat altul. Înainte, şi eu găseam zilele prea scurte, dar acum nu mă tentează nimic. Mă plictisesc…

— Vrei să fii lângă Neil, nimic mai simplu. De ce nu te-ai duce la birou cu jumătate de normă?

— Ah, nu. Am jurat că nu voi pune piciorul acolo. Şi-ar bate toţi joc de mine dacă aş reveni asupra hotărârii mele.

— Doar imbecilii nu-şi schimbă părerea, Deirdre.

— Nu ştiu, Victoria… Trebuie să mă mai gândesc la asta.

— Fă-mi o plăcere, Deirdre… Vorbeşte cu Neil, de acord? Numai cu el poţi rezolva această problemă. Şi sunt sigură că, amândoi, veţi găsi o soluţie.

— Voi încerca.

— Nu încerca. Fă-o!

Deirdre nu-i putu vorbi lui Neil în aceeaşi seară. Era prea obosit. Nici a doua zi – avea o cină cu nişte clienţi străini. A treia zi, ea era cea care suferea de o puternică durere de dinţi…

Astfel se scurseră trei săptămâni până când, într-o seară, Neil, întors mai devreme de la serviciu o suprinse pe Deirdre dormind ghemuită pe divan. Se aplecă şi o trezi cu un sărut pe tâmplă.

— Neil, ce…? Oh, bâigui ea îndreptându-se. Nu ştiam că te vei întoarce atât de curând…

El scoase atunci de la spate un trandafir roşu pe care

i-l întinse.

— Este foarte frumos, murmură ea. Este vreo ocazie deosebită?

— Mmm… mm. Sărbătorim sarcina ta.

Zâmbetul Deirdrei îi îngheţă pe buze.

— Cum ai ghicit?

— Suntem căsătoriţi de trei luni, draga mea. Există nişte semne vestitoare pe care un soţ este totuşi capabil să le observe.

Ea dădu din cap, stânjenită.

— Haide, o linişti el. Eşti însărcinată. Ce este atât de teribil în asta? Nu vrei copii?

— Ba da! Numai că… Oh, nu mai ştiu. Nu eram, sigură că vei fi fericit.

— Îţi spusesem deja că voiam o familie.

— Da, dar „într-o zi”…

— Ei bine, ziua asta a venit, asta este tot. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, sunt mai fericit.

Luând-o de mână, o invită să se ridice pentru a o îmbrăţişa. Fără să le poată opri, lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii Deirdrei şi ea îşi înfundă faţa în cămaşa lui.

— Voi deveni rotundă, se lamentă ea.

— Vei fi foarte frumoasă.

— Vei fi obligat să mă suporţi toată viaţa.

— Oare m-ai auzit plângându-mă?

— Oh, Neil… eşti prea drăguţ cu mine.

Rămaseră astfel mult timp, Deirdre plângând încet lângă Neil. Era atât de fericită să aştepte acest copil de la Neil, dar şi atât de speriată…

Capitolul 9

Deirdre începu să facă vizite regulate la medic şi îşi făcu un regim pe bază de vitamine. Neil însuşi îi propusese într-o zi să vină s-o ajute pe secretara de la serviciul de

personal şi ea îşi făcu obiceiul să petreacă la birou câteva ore la două sau trei zile, ceea ce rupse monotonia în care îşi folosea timpul. Măcar nu mai încerca acea impresie de descurajare despre care îi vorbise Victoriei. Copilul pe care-l aştepta îi acaparase toate gândurile şi activităţile.

Se ducea în fiecare zi la clubul de sport şi efectua douăzeci de lungimi de bazin, hotărâtă să se menţină în formă.

Şi mai ales, se străduia să nu-i dea lui Neil motive de a se plânge de ea. Accepta cu calm întârzierile datorate unui surplus de muncă, nu protesta când pleca în călătorie de afaceri, nu-l sâcâia să-şi facă timp centru a veni să joace tenis cu ea. Participa la cocteilurile şi recepţiile de la care nu se putea sustrage, întotdeauna amabilă, întotdeauna amuzantă şi când în cele din urmă se întorceau seara acasă, nu se dădea înapoi de la nimic pentru a-l mulţumi atât din punct de vedere fizic cât şi emoţional.

Totuşi, evitând astfel orice motiv de a se certa, nu avea niciun mijloc de a se elibera de acea frustrare care se amplifica treptat în ea. Şi-ar fi dorit ca el să nu muncească atât de mult, să petreacă mai mult timp alături de ea, dar cu toate acestea, refuza să-şi deschidă inima în faţa lui. Şi niciodată… niciodată el nu rostise acele cuvinte pe care îl implorase în tăcere să i le spună.

Şi apoi, Maria Joyce veni într-o zi s-o viziteze pe fiica sa, care se pregătea să plece la birou.

— Te-a pus la curent cu ultimul său proiect? o întrebă ea fără niciun preambul.

— Cine, Neil? Are cel puţin zece proiecte diferite pe zi…

— Acesta este deosebit. S-a înscris pe listă pentru a obţine un contract cu guvernul pentru o divizare electronică. Cu toate că, îţi aminteşti că noi am făcut o datorie de onoare din a trata numai cu persoane

particulare…

— Da, într-adevăr, mi-a vorbit despre asta. Şi? Care este problema? Presupun că dacă s-a gândit la aşa ceva, este pentru că poate fi profitabil pentru companie.

— Pentru companie, sau pentru el? insinuă Maria.

— Nu este acelaşi lucru? îi replică Deirdre, silindu-se să fie calmă.

— Nu când una dintre firmele aflate în competiţie este Wittnauer-Douglass.

De data aceasta, Deirdre fu luată pe nepregătite. Nu ştia. Închise ochii un scurt moment şi inspiră adânc.

— Sunt sigură că sunt numeroşi concurenţi şi că…

— Neil caută să se răzbune pe Wittnauer-Douglass.

— Răzbunarea nu-l interesează, îl apără Deirdre. Toată această poveste ţine de trecut. Acum este foarte fericit şi n-ar strica totul pentru o simplă răzbunare.

— De asta ai încercat să mă convingi încă de la început, când te îndemnam la prudenţă. Dar acum, am dovada…

— O dovadă?…

— Soţul tău este pe punctul de a antrena Entreprises Joyce într-o competiţie absurdă cu singurul scop de a realiza o răzbunare personală. Altfel, sunt sigură că n-ar fi făcut-o. Gândeşte-te la asta. Nu ţi se pare curios că, pentru prima dată facem acest gen de demers şi că unul dintre concurenţii noştri importanţi este tocmai Wittnauer-Douglass?

Deirdre se sprijini cu amândouă mâinile de masă şi ridică ochii spre mama sa.

— Cunoşti oare amănuntele acestei afaceri, mamă? Cine şi-a prezentat primul oferta? Wittnauer-Douglass sau Entreprisesc Joyce?

Maria îşi ridică inutil gulerul mantoului său de culoarea nisipului.

— De unde aş putea să ştiu?…

— Dacă vrei dovezi, ar fi interesant să-ţi îndrepţi cercetările în această direcţie. Dacă Neil şi-a prezentat primul propunerea, fără să ştie că Wittnauer-Douglass va fi printre numeroşii săi rivali, atunci nevinovăţia sa este evidentă.

Maria înlătură acest argument cu un gest vag din mână.

— În orice caz, celelalte îl acuză.

Deirdre se încruntă, fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui?

— Deirdre… oftă Maria. Eşti oare atât de naivă? Neil te-a întâlnit ca din întâmplare în momentul în care trebuia să schimbe oraşul şi activitatea sa…

— Am discutat deja despre asta şi…

— A făcut totul ca să te convingă să te căsătoreşti cu el şi să obţină astfel mână liberă în companie. Şi toate acestea cu o singură idee în minte: răzbunarea sa.

— Singura sa ambiţie este să redea strălucire blazonului firmei. Ce doreşti oare mai mult?

— Să renunţe la acest contract. Pentru a-l obţine în detrimentul firmei Wittnauer-Douglass, este capabil să propună un deviz minim, iar noi să nu-l putem onora. Ceea ce ar însemna falimentul nostru.

— Şi ar însemna în egală măsură distrugerea a tot ceea ce a întreprins nu de mult, pentru noi şi pentru el. Nu este atât de autodistrugător cum se pare că gândeşti tu, mamă. Este ridicol!

— Este totuşi un risc pe care îl acceptă.

— Cine nu riscă, nu câştigă. Dacă Neil se mulţumea să fie prudent, graficul beneficiilor n-ar fi crescut în acest caz în ultimele două luni.

— Este prea îndrăzneţ. Va trebui să-i vorbeşti.

Răbdarea Deirdrei începu să slăbească serios.

— Am ascultat destul, declară ea pe neaşteptate, luându-şi poşeta sub braţ. Plec. Tu poţi rămâne dacă vrei, dar eu trebuie să merg la lucru.

La fel cum se întâmplase şi mai înainte, acuzaţia Mariei îşi croi dum în sufletul Deirdrei. Cu atât mai mult cu cât Art Brickner, directorul personalului, ca şi vicepreşedintele companiei, veniră să-şi exprime îngrijorarea faţă de acest demers. Deirdre îşi repeta în zadar că aceste nelinişti se datorau doar temerii pe care, în mod inevitabil, o provoca fiecare schimbare, asta n-o liniştea.

Furtuna de care se temea deja de mai multe zile, izbucni într-o după-amiază. Deirdre tocmai tricota o adorabilă cămăşuţă scurtă, cu mâneci lungi de culoare roşie, pentru copil, ascultând un disc de muzică clasică, în clipa când sosi Neil.

— Deja? spuse ea cu o plăcere evidentă.

El o sărută tandru şi se aşează alături de ea pe canapea.

— Deirdre, vreau să-ţi cer o favoare. Trebuie să mă duc neapărat la Washington în seara aceasta. Crezi oare, că vei putea ieşi fără mine?

Intenţionaseră să se întâlnească împreună cu alte trei perechi într-un restaurant francez şi ar fi acceptat cu plăcere compania lor.

— Oh, Neil… se lamentă ea. Eşti oare neapărat obligat să te duci acolo? Nu poţi mai bine să-l trimiţi pe Ben?

Ben Tillotson era directorul administrativ pe care Neil îl adusese în companie.

— Fiica sa a venit în această dimineaţă din California să-l viziteze. Nu este rezonabil să-i cer să mă înlocuiască. Şi aşa va trebui să mi se alăture mâine pentru prezentarea proiectului.

— Atunci, Jack?

— Jack este un tehnician excepţional, dar n-are diplomaţia necesară.

— Să nu-mi spui că tu eşti singurul diplomat din firmă.

Sarcasmul ei începu să irite răbdarea lui Neil.

— Deirdre, oftă el, nu văd de ce te enervezi aşa. Dacă vrei cu adevărat, pot s-o sun pe secretara mea pentru a anula această ieşire, dar îţi mărturisesc că nu mi-ar plăcea. Crede-mă, dacă puteam delega pe cineva în locul meu, n-aş fi ezitat. Dar este imposibil.

— Asta pentru că nu împarţi suficient responsabilităţile tale, îi declară ea cu o frustrare crescândă. Pui munca înaintea oricărui alt lucru din viaţa ta…

— Eşti nedreaptă, Deirdre.

— Nedreaptă? Poate şi egoistă? exclamă ea, furioasă.

— Ascultă, te rog, nu face un munte dintr-un muşuroi de cârtiţe… Nu-ţi face bine în starea ta.

— Ba da, este chiar excelent. Mai bine decât să-mi păstrez resentimentele ascunse în mine.

Neil se încordă brusc.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu mai suport, Neil. Am încercat să fiu pentru tine soţia perfectă. Am suportat totul fără să mă plâng, pentru a-ţi face plăcere. Voiam ca această căsătorie a noastră să fie o reuşită.

— Credeam că era. Trebuie oare să înţeleg că în tot acest timp te-ai prefăcut?

Ea scutură din cap.

— Aş fi fost incapabilă de aşa ceva. Este o reuşită la un anumit nivel. Dar nu este de-ajuns. Trebuie să fie la fel şi în comunicare. Discuţi toate problemele muncii tale cu mine, dar eu nu ştiu ce gândeşti, ce simţi. Sunt zile în care

mă simt total în afară de ceea ce se întâmplă.

— De ce n-ai stat de vorbă cu mine?

— Ei drăcie, Neil, nu mă cunoşti oare destul de bine acum, pentru a veni la mine fără să fie nevoie să te caut eu?

— Nu! explodă el la rândul său. Credeam că ambiţia ta era să fac această firmă să funcţioneze la capacitatea maximă, dar fără îndoială m-am înşelat. De luni de zile mă spetesc muncind degeaba!

O clipă, fu luată pe neaşteptate.

— Credeam că-ţi place munca ta…

— Asta în cazul în care eforturile mele erau încununate de succes. Eram fericit să pot participa la relansarea companiei. Dar satisfacţia mea era întotdeauna direct sau indirect legată de tine.

— Eşti sigur de asta, Neil? întrebă ea sceptică. Această satisfacţie nu era oare uneori doar personală?

— Da, se poate. Am simţit o anumită mândrie că am realizat această performanţă. La urma urmei, nu aveam formaţie de om de afaceri… Mi-am asumat nişte riscuri la care nu m-aş fi gândit niciodată acum câţiva ani.

— Din ce motiv ţi le-ai asumat, Neil?

Neil o privi o clipă fără să spună nimic. Calmul pe care-l afişa era doar aparent. O simţea încordată şi ghicea că răspunsul pe care îl aştepta de la el era important.

— Pentru că făcea parte din înţelegerea noastră.

Ea se ridică încet şi se îndreptă spre fereastră.

— Şi… de ce oare am făcut această înţelegere?

— Pentru că tu aveai nevoie de mine şi eu de tine.

— Exact. Şi presupun că acesta este unul dintrre motivele care mă frământă. Aveai multe de demonstrat după ceea ce se petrecuse în Hartford. Ai venit aici, ai intrat în companie, ai realizat în câteva luni mai mult decât oricine – inclusiv tatăl meu – în câţiva ani. Ai fost la

înălţimea tuturor speranţelor mele şi chiar le-ai depăşit. De ce, Neil?

— De ce? repetă el neîncrezător. Este o întrebare absurdă.

Distrată, ea smulgea frunzele uscate ale unui ficus superb.

— Crezi? Nu încercai doar să le demonstrezi celor de la Wittnauer-Douglass că-i poţi bate la propriul lor joc?

— Cum?

Ochii lui Neil se îngustară în mod periculos.

— Explică-te mai bine, Deirdre. Despre ce vorbeşti?

— Despre contractul pentru guvern. De ce mi-ai ascuns că Wittnauer-Douglass era de asemenea pe listă. A trebuit să aflu de la mama şi bineînţeles că a reuşit să aducă acuzaţii grele împotriva ta.

— Nu este prima dată când încercă să mă discrediteze, replică el. Şi în afară de asta, încetează să te mai ocupi de planta aia şi vino aici! Ceea ce am să-ţi spun, reclamă toată atenţia…

Ea se întoarse pentru a-l înfrunta, dar nu ripostă. Expresia lui Neil era furioasă. Ochii îi străluceau de mânie şi maxilarele sale încleştate nu prevesteau nimic bun.

— Îţi închipui că ţin să obţin un contract pentru a mă răzbuna pe Wittnauer-Douglass! Că tot ceea ce am făcut de când ne-am căsătorit n-a fost decât în acest scop!

— Eu n-am pretins niciodată asta! îi replică ea. Mama este cea care…

— Care ţi-a inoculat virusul suspiciunii. Şi acum, te îndoieşti şi tu.

— Da, mă îndoiesc! Te-am apărat în faţa ei şi de asemenea în faţa altora care au venit să mă întâlnească pentru a-i linişti. Niciun avocat n-ar fi fost mai convingător decât mine, dar răbdarea mea are nişte limite. Acum, nu-mi pot scoate din minte că această căsătorie a noastră n-a

fost decât un mod ingenios de a rezolva o problemă dificilă! Şi Dumnezeu ştie cât urăsc aceste cuvinte!… Am făcut o căsătorie de convenienţă, Neil, şi n-o mai suport! înnebunesc!…

Neil îşi trecu o mână nervoasă prin păr.

— Crezi oare că pentru mine este altfel? Am făcut totul pentru a mă convinge că lucrurile mergeau bine. Şi descopăr pe neaşteptate că toate eforturile mele au fost inutile. Credeam că ai încredere în mine, dar evident, m-am înşelat. Voiai doar pe cineva care să te ajute să te descurci, aşa este? Şi acum, că nu mai ai nevoie de mine, reziliezi contractul?

— Nu interpreta cu rea intenţie ceea ce spun.

— Atunci, ce aştepţi de la mine, Deirdre?

Ea tremura din toată fiinţa sa, de frustrare, de mânie, de emoţie.

— Totul! urlă ea. Vreau totul. Vreau dragoste, Neil! Numai asta este ceea ce contează.

Neil, profund tulburat, pradă şi el unei furii incalificabile, se ridică şi ieşi din încăpere, trântind uşa.

Câteva secunde mai târziu, ea auzi demarând furios motorul Corvettei.

Atunci, disperată, se rezemă de perete şi lăsă lacrimile să-i siroiască pe obraji. Neil n-o iubea. Îi dăduse ocazia să i-o spună şi el nu profitase de ea. N-o iubea, acum era sigură de asta…

* * *

Neil merse cu maşina ore întregi. Se opri la o cabină telefonică pentru a suna la birou, dar renunţă şi se duse acolo. Nu dorea să se ducă la Washington; nu-i păsa dacă obţinea contractul acela blestemat cu guvernul. Nu mai dorea nimic… decât să se întoarcă lângă Deirdre.

După ce parcursese kilometri repetându-şi într-una conversaţia pe care tocmai o avusese cu ea, îşi dădu brusc

seama că era fără îndoială gata să comită o greşeală monumentală. În ciuda claxoanelor care îi întâmpinară manevra, efectuă calea întoarsă pe drum şi nu se opri până nu fu din nou în apropierea ei. Era aproape ora zece când îşi opri în sfârşit maşina în faţa garajului şi se grăbi spre casă.

— Deirdre? o strigă el închizând uşa după el.

Nu obţinu niciun răspuns şi aprinse lumina în toate camerele pe măsură ce le străbătea.

— Deirdre!…

Mânia cedase acum locul îngrijorării când o mulţime de scenarii unul mai îngrozitor decât celălalt îi trecură prin minte. Ce putuse oare face în timpul absenţei sale? Era deprimată şi în plus, însărcinată…

Revenind în salon, o zări în cele din urmă. Era aplecată pe un scăunel cu spătar, aproape de fereastră, şi ridică spre el ochii roşii de plâns.

Îngenunchind lângă ea, îi atinse uşor obrazul cu degetul.

— Te-ai întors? şopti ea îndreptându-se.

— După cum vezi…

— N-ai plecat la Washington?

— Nu.

— Dar contractul?…

— N-are nicio importanţă.

— Dar ţi-l doreai.

— Nu atât de mult cum te doresc pe tine.

Ea se încruntă, neîncrezătoare.

— Am avut timp să reflectez în toate aceste ore, îi explică el şi mi-am dat seama că n-am înţeles nimic. Eram atât de convins că voiai să pui capăt căsătoriei noastre încât n-am vrut să aud altceva. Şi apoi, când am retrăit discuţia noastră, mi-am dat seama că poate aceste cuvinte aveau alt sens… Poate mă înşel din nou, dar de data

aceasta cred că este important să-mi asum riscul…

El inspiră adânc.

— Te iubesc, Deirdre. Acesta este motivul pentru care voiam să te căsătoreşti cu mine, înaintea tuturor celorlalte. Tot ceea ce am câştigat în afară de asta nu este de neglijat, dar rămâne pe locul doi. Mi-am construit fără îndoială propriile mele măsuri de apărare pentru că nu ştiam motivaţiile tale reale şi mi-a fost teamă să fac primul pas pentru a afla dacă mă iubeşti…

Ochii săi deveniră în mod ciudat umezi şi vocea îşi pierduse din siguranţă.

— Mă iubeşti, Deirdre? o întrebă dintr-o suflare.

Lacrimi noi porniră pe drumul celor care se uscaseră pe obrajii ei.

— Desigur, murmură ea, abia auzit.

Neil închise ochii, extrem de uşurat şi o strânse lângă el aproape s-o sufoce.

— Oh, Deirdre… Am fost atât de proşti, şopti el în părul ei. N-am rostit niciodată aceste cuvinte. Numai ele erau importante şi nu ni le-am spus niciodată.

— Dacă ai şti cât de mult te iubesc, răspunse ea ridicând ochii spre el.

— Când mă gândesc că am fi putut trece pe lângă o fericire incredibilă…

O strânse mai puternic în îmbrăţişarea sa, ca şi când s-ar fi temut dintr-odată să n-o piardă, apoi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut pătimaş.

— Tot ce am avut în viaţă, tot ce am riscat, ce am pierdut… nimic din toate astea nu mai are importanţă acum. Numai tu contezi. Locul meu este în braţele tale.

— Ştiu, consimţi ea, înfundându-şi faţa în gulerul cămăşii sale.

Închizând ochii, respiră parfumul cunoscut al acestui bărbat pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Pe neaşteptate, se îndepărtă de el, cu o expresie tulburată pe chip.

— Neil! Cina de afaceri.

— Nu te nelinişti. Am anunţat-o pe secretara mea s-o anuleze. Vom merge în altă zi… împreună.

Deirdre îşi încreţi nasul ştrengăreşte.

— Nu-mi place familia Emery. El este plictisitor de moarte şi ea se îneacă în parfum, că-mi face greaţă.

Neil izbucni în râs, dar Deirdre nu terminase.

— Donald Lutz nu ştie să vorbească decât despre el şi soţia lui despre bijuteriile pe care i le face cadou… Cât despre familia Spellman, sunt…

Neil îşi acoperi gura cu mâna, dar arboră un zâmbet radios:

— Sunt nişte clienţi importanţi. Din când în când, trebuie să ne sacrificăm pentru binele companiei. De altfel, referitor la asta…

O duse spre canapea, unde o invită să se aşeze pe genunchii lui.

— Am încredere în tine, Neil, murmură ea. Şi sunt de acord cu acest contract…

— Ţin să afli că nu ştiam despre participarea firmei Wittnauer-Douglass la această afacere când am prezentat propunerea.

— Este exact ce i-am sugerat mamei. Dar, fireşte, n-a vrut să asculte nimic. Este îngrozitoare… încep să înţeleg de ce tata îşi consacra toată energia muncii. Fugea de ea. Sper că nu este şi cazul tău… adăugă ea după o clipă de ezitare.

Doar zâmbetul lui îi fu suficient pentru a se linişti.

— Nu este niciun pericol. Nu trec cinci minute fără să mă gândesc la tine… Şi apoi, motivaţia mea este alta. Căutam să te mulţumesc pentru a-ţi câştiga respectul.

— Ai câştigat mai mult decât asta… admise ea blând.

Sunt literalmente uluită de ceea ce ai realizat în câteva luni. Dar să ştii, eram serioasă mai înainte… Aş vrea să-mi acorzi mai mult din timpul tău. Vreau să ne putem permite mici prânzuri în doi, plimbări romantice, weekenduri la mare…

O licărire amuzată se aprinse în ochii lui Neil.

— Cred că ar putea fi posibil…

— Vreau să merg cu tine mâine la Washington.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că eu nu merg acolo.

Ea îl privi cu insistenţă, fără să înţeleagă.

— Nu te duci acolo?

— Nu. Se poate ocupa foarte bine Ben de asta.

— Totuşi, tu eşti cel mai indicat să prezinţi acest proiect!

— Dar există acolo un conflict de interese.

— Ştii că am spus asta sub influenţa mâniei şi că eu…

— Ştiu… i-o tăie el cu o voce liniştitoare. M-am gândit mult la situaţia asta, tot în timp ce mergeam cu maşina. Trebuie să mărturisesc, chiar dacă ambiţia mea nu era, la început, să intru în competiţie cu Wittnauer-Douglass, n-am putut să nu încerc o satisfacţie aproape perversă când am aflat de participarea lor.

— Nu văd nimic pervers în asta…

— În orice caz, răzbunarea mea s-a împlinit deja.

— Da, şi printr-o reuşită care se datorează numai cinstei şi talentului. Dar de fapt, nu regreţi primele tale iubiri? N-ai timp deloc să te ocupi de texte de legi, în acest moment…

— Din acest motiv vreau să-i propun lui Ben să schimbe poziţia cu mine. Dacă acceptă răspunderile de care eu nu vreau să mă mai împiedic, desigur… Dar nu cred că ar avea prea multe obiecţii. Şi tu? Cursurile de

gimnastică aerobică nu-ţi lipsesc?

— Nu, răspunse ea ferm. Ele ocupau un gol în viaţa mea, dar acest gol nu mai există. Să fiu soţia ta îmi procură mai multe satisfacţii decât să fiu profesor.

Se sărutară din nou, apoi Neil îi prinse faţa în palme.

— Ştii ce doresc să facem?... Aş vrea să plecăm în luna de miere...

— Am trăit una înainte de căsătorie...

— Da, dar era altceva. Vreau un loc pierdut de lume, o câmpie calcaroasă unde apune soarele, o plajă cu nisip fin, un pat imens şi servitori care să spele rufele, vasele şi să pregătească mâncarea...

— Ce s-a întâmplat cu acel bărbat care se descurca singur?

— Vrea să se consacre în întregime soţiei sale. Este oare o crimă?

— Nu ştiu. Tu să-mi spui, tu eşti avocat...

Dar el nu-i spuse. Se aplecă şi o sărută cu atâta convingere încât ea ar fi fost gata să nesocotească toate legile pentru a-l urma la capătul lumii...

Sfârşit